

НАН РАЙЪН ИЗГАРЯЩА СВЕТИНА

Превод: Победа Милева, Ангелина Василева

chitanka.info

Златокосата Сабела Риос знае, че е законна наследница на „Линдо Виста“ — най-обширното ранчо в Южна Калифорния. Наследството ѝ е било отнето с измама от бащата на младия Бърт Бърнет — настоящия собственик на този рай край океана. Своенравната Сабела се заклева да прелъсти магнетичния Бърт и да се омъжи за него, независимо че той вече е сгоден за местната красавица Джена — дъщеря на богатия сенатор Дьо Темпъл. Но отмъщението на пленителната испанка няма да се окаже толкова лесно...

ПРОЛОГ

Последните дни от Мексиканската война — полева болница зад стените на замъка Чапултепек — Мексико Сити. Късна септемврийска вечер през 1847.

— Кой е там?

— Полковник Рели Бърнет. Адютант, западен пограничен батальон.

— Приближете се, полковник, за да ви видим.

Полковник Рели Бърнет бързо пристъпи напред в светлината на закачения фенер. Дясната му контузена ръка бе превързана и затова бе заметнал сакото си върху дясното рамо. С лявата си ръка поздрави младия Виктор Ривера, капитан на охраната.

— Полковник Рели Бърнет — повтори името си той. — Генерал Петч ме повика тук.

— Да, сър. Генералът ви чака — Виктор Ривера отстъпи встрани, правейки път на високия тъмнокос офицер.

Полковник Бърнет се насочи към голямата болнична палатка, но изведнъж спря пред входа.

— Очаквате ли генералът да... — попита тихо.

Мускулестият млад капитан на охраната поклати тъжно глава и след това наведе поглед. Всичко бе ясно. Генералът умираше. Полковник Рели Бърнет кимна, след това свали прашното си войнишко кепе, пое дълбоко дъх и влезе вътре.

Светлината мъждукаше и като че ли танцуваше, хвърляйки сенки върху платнените стени на полевата болница. Ранени мъже с изпотени лица агонизираха, свити върху болничните легла, наредени в редици. Бе душно от тежката миризма на смъртта. Наоколо се чуваха стоновете на умиращите.

Полковник Рели Бърнет спря на входа на палатката. Бе срещал толкова често смъртта и почти не усещаше ужасната воня и стоновете около себе си.

Но не и сега.

Не и сега, когато неговият стар и скъп приятел бе една от жертвите на войната. Рели Бърнет стисна здраво кепето си и бавно се огледа.

Генерал Норман Петч лежеше неподвижно със затворени очи на легло, отделено от другите в един уединен ъгъл на палатката. Бяха се опитали да осигурят малко място за генерала през тези негови последни часове.

Полковникът застина, когато видя генерала, който лежеше неподвижен върху тясното легло. Сърцето на Бърнет заби лудо. Едва можа да познае стария си приятел от Уест Пойнт. Рели не вярваше, че този човек с потъмняло лице, проснат безпомощно върху болничното легло, е генералът.

Само преди няколко дни, нямаше и седмица, този обезобразен от битката мъж бе пламенният, жизнен и енергичен командир. Благодарение на неговата самоувереност и дързост войските бяха удържали победа над армията от Санта Ана.

Полковник Рели Бърнет преглътна с трудност и постави кепето си на близката маса. Отметна изцапаното си сако и също го постави там. Събра сили и пристъпи напред, за да изпълни мисията си и да се сбогува с генерала.

Когато приближи леглото, сянката му падна върху покритото с пот лице на Петч. Той отвори помръкналите си очи. Примига, за да види добре Рели Бърнет, който стоеше над него. Раненият мъж се усмихна слабо и вдигна ръка за поздрав.

Полковник Бърнет му подаде здравата си ръка и каза:

— Ти, стари приятелю, не можа ли да намериш някакъв друг начин да получиш отпусका?

Макар че бе ранен и слаб, генерал Петч се усмихна. По-точно опита се да се усмихне. Изведнъж се закашля и се задави. Полковник Бърнет пусна ръката му, натопи една кърпа в съда с вода и изтри лицето на приятеля си.

— Мога ли да направя нещо за теб, Норман? — той намокри трескавите бузи, покритото с пот чело, изрусените от слънцето кичури коса.

— Да, стари приятелю — отговори генералът. — Вземи един стол. Трябва да ти кажа нещо.

Полковник Бърнет постави мократа кърпа настрани, взе сгъваем стол и седна срещу Норман Петч.

— Слушам те — каза той, като хвана отново ръката му и я стисна леко.

— Нали си спомняш красивата ми съпруга? — започна генералът.

Бърнет кимна. Бе срещнал красивата руса и аристократична кастилиянка дон Констанца Карильо на годежа преди десетина години. Бе кум на Норман Петч. След това бе видял Констанца още няколко пъти преди преждевременната ѝ смърт през лятото на 1843.

— Помня я добре — отговори тихо той.

— Както знаеш, ние наследихме ранчото в Испанска Калифорния от бащата на Констанца, дон Паскал Антонио Карильо. Когато тя умря, аз станах наследник на тази земя.

— Да, разбира се — каза полковник Бърнет. — И само след няколко дни ще се върнеш в ранчото и ще можеш да си починеш на собственото легло.

— Не — възрази Петч, — това няма да се случи.

— Глупости, веднага след като...

— Това няма да стане — прекъсна го генералът. — И двамата добре го знаем.

Усмивката изчезна от лицето на Бърнет.

— Съжалявам — каза той.

— Не е необходимо — отговори Петч и въздъхна тежко. След това събра сетните си сили. Очите му се избистриха. Опита да се подпре на лакти. — Трябва да направиш нещо за мен. Много е важно.

— Ще изпълня всичко, което ме помолиш.

— Малката Тереза, сестрата на Констанца и моя повереничка, е единствената ми наследничка. Тя е на десет години, наистина твърде малка, за да наследи всичко.

Тъй като по професия бе адвокат, Рели Бърнет познаваше добре законите.

— Да, така е. Тереза трябва да има опекун, докато стане на осемнадесет години. Или докато се омъжи. Тогава мъжът ѝ може да стане притежател на земята от нейно име.

— Точно така и мислех. Ти ще се заемеш с това, Рели. Ще извадиш необходимите документи. Ще следиш за интересите на

детето. Ще станеш опекун на малката сестра на Констанца, докато навърши осемнадесет години. Или докато се омъжи. След смъртта на Констанца Тереза живее в манастира „Сейкрид Харт“, извън Тускон, в Аризона.

Двамата приятели продължиха да говорят тихо, като планираха неизбежното, което щеше да се случи. Трябваше да помислят за малката Тереза Карильо, единствената наследничка на голямото ранчо в Испанска Калифорния. Рели Бърнет обясняваше бавно и търпеливо какво ще направи. Генералът, който губеше сили, бе доволен от това, което говореха. Само преди два дни посетителят му бе рискувал живота си, за да го спаси. Това бе полковник Рели Бърнет — смел и почтен човек, на когото можеш да разчиташ. Сега Петч можеше да умре спокоен.

— Трябва да си починеш, Норман — каза Бърнет, като се изправи. — Бъди сигурен, че ще изпълня това, което искаш. Ще се погрижа за Тереза Карильо.

— Знам това, приятелю — отвърна генерал Петч. — Благодаря ти за тази последна услуга.

Преглъщайки сълзите си, полковник Бърнет повдигна лявата си ръка и поздрави началника си за последен път. След това си тръгна.

На входа на палатката младият капитан Виктор Ривера продължаваше да пази мълчаливо. Свечеряваше се.

Умирацията генерал почувства облекчение. Бе се погрижил малката сестра на Констанца един ден да стане собственичка на обширното владение в Испанска Калифорния. Животът ѝ щеше да бъде лек и изпълнен с разкош. Можеше да си избере подходящ съпруг. Двамата щяха да живеят във великолепната къща на Карильо и да общуват с богати хора, собственици на огромни земи. В многобройните стаи на този дом щяха да се чуват звънливите гласове на техните деца.

Генерал Петч бе доволен от това, което си представяше.

Но изведнъж усети безпокойство. Какво щеше да стане, ако се случеше нещо с Рели Бърнет? Тереза щеше да стане пълнолетна едва на осемнадесет години. Много неща можеха да се случат през тези осем години. Бърнет можеше да загине през последните дни на войната. И тогава Тереза щеше да остане без защита. Детето можеше и да не научи, че е собственичка на тази земя.

Генералът се опита да повдигне главата си от мократа възглавница. Помъчи се да фокусира капитана от охраната, който стоеше на няколко ярда от него, кръстосал ръце върху гърдите си. Той повика младия мъж при себе си.

— Капитан Ривера, както разбирам, вие сте от Аризона.

— Да, сър — потвърди Ривера. — От форт Мак Дауел. Роден съм и израснал близо до река Верде.

— Добре, добре. Ходил ли си в Тускон?

— Да, сър, ходил съм. Какво бих могъл да направя за вас?

— Искам да напишеш едно писмо, по-скоро две — каза генерал Петч, като посочи бюрото до себе си, върху което имаше пакет от бели листа хартия, перо за писане и мастило.

Генералът започна да диктува писмо до майката игуменка на манастира „Сейкрид Харт“ в Тускон, Аризона. Точно дефинира условията за опекунство на малката Тереза Карильо. Настояваше да се установи връзка с Рели М. Бърнет, адвокат от Калифорния, на съответния адрес в Лос Анджелис.

Когато завърши писмото и го запечата с восък, генералът помоли Виктор Ривера да пише и до балдъза му. Той уведомяваше младата Тереза Карильо, че я обича както Констанца и съжелява, че трябва да я напусне, но е осигурил бъдещето ѝ. Накратко ѝ обясняваше, че обширните земи в Калифорния, които някога са били притежание на баща ѝ, дон Паскал Антонио Карильо, а след това на сестра ѝ, един ден ще бъдат нейни. Отново напомни как да се свърже с Рели Бърнет за узаконяване на наследството.

— Обещайте ми, капитане — каза генералът с умоляващ поглед, — че ще предадете тези писма веднага след края на войната.

— Обещавам ви тържествено, че ще направя това.

— Писмата са поверителни. Не позволявайте на нито едно от тях да попадне в ръцете на другото. Разбирате ли ме?

— Имате моята дума, генерал Петч.

Болният мъж въздъхна облекчено.

— Благодаря ви, капитане.

ПЪРВА ЧАСТ

ПЪРВА ГЛАВА

Ранчо на шест мили южно от Сан Хуан Капистрано, Калифорния. Прекрасен пролетен ден през 1880. Свечерява се.

Еlegantен младеж яздеше кафеникав жребец извън белосаната ограда на едно от най-големите ранча за добитък в Южна Калифорния. Ездачът, присвил очи, бе облечен с уникалните дрехи, които се носеха от мексиканците — кожени панталони, бяла риза, яркочервена папийонка, високи ботуши и широкополо сламено сомbrero.

Ездачът се втренчи в сребърната табела над главната порта на ранчото: Успя да прочете: „Линдо Виста“.

Погледна сурово и студено като оникс. Не се съмняваше, че панорамата от къщата е наистина прекрасна. Скоро, много скоро щеше да се увери в това. В продължение на час остана неподвижен. Не за първи път бе тук. И това нямаше да бъде последният.

Откакто бе пристигнал в Сан Хуан Капистрано, Калифорния, преди две седмици, младият строен ездач бе обикалял около „Линдо Виста“ ежедневно, проучвайки и най-малките подробности наоколо.

С нетърпение бе разгледал всяка скрита следа, тайна пътека или изоставена сребърна мина. Пребродил бе цялата местност с високи дървета и тучни поляни, както и пясъчните ивици и безбройните ручей около скалистия бряг.

Прикривайки се от погледа на работниците в ранчото, ездачът винаги завършваше обиколката си на едно и също скрито място пред голямата бяла къща. Наблюдаваше. Чакаше. Надяваше се да зърне, макар и за миг, богатия и властен мъж, който управляваше бялата, покрита с червени керемиди къща.

Дебнеше да зърне младия господар, а не стария. Бе видял стария още първия ден. Немоощен, болнав джентълмен с посивяла коса, той се топлеше на следобедното слънце в южния вътрешен двор. Стоеше там почти всеки ден. Бе със слаби рамене и нежни ръце, облечен с пуловер. Коленете му бяха прикрити от дългия халат.

Не той бе обектът на наблюдение. Със своя силен далекоглед ездачът търсеше здравия млад мъж на около трийсет и една години.

Именно него чакаше.

Това бе единственият наследник на „Линдо Виста“, на когото старият и болен мъж възлагаше всичко. Името му бе Бъртън Дж. Бърнет.

Ездачът продължаваше да наблюдава, докато кървавочервеното слънце се скри зад хоризонта в морето, което се простираше зад огромната къща. Накрая разочаровано свали бинокъла, обърна жребеца си и напусна мястото.

В лек тръс конят се насочи към малкото заспало селце Сан Хуан Капистрано. Ездачът усети хладния вечерен бриз върху обгарялото си от слънцето лице.

Скоро вятърът се усили, прилепвайки кожените панталони върху стройните и гъвкави крака на ездача, издувайки бялата му риза. Краищата на червената му папийонка докосваха плътните му неподвижни устни.

Той пришпори жребеца със сребърните си шпори и силното животно моментално препусна в стремителен галоп.

Като притискаше с глезени галопирация кон, ездачът тържествено си обеща да дойде отново тук на другия ден. Да види отново обширните земи на „Линдо Виста“. Да наблюдава, прикрит зад огромния дъб, голямата бяла къща на скалите. С надежда да зърне изплъзващия му се Бъртън Дж. Бърнет.

Той се отпусна, за да се наслади на ездата си, надпреварвайки се със залязващото слънце.

Ездачът препусна към Сан Хуан Капистрано. Влакът, който се извиваше като змия из обширните земи, също се бе насочил там.

В последния вагон, частен пулман^[1], един самотен пътник се бе отпуснал удобно върху плюшеното перленосиво канапе. Той се бе проснал мързеливо, положил тъмнокосата си глава върху облегалката. Небрежно бе протегнал дългите си крака, обути с ботуши, върху масата от палисандрово дърво.

Със загорялата си ръка държеше полупълна висока кристална чаша с бърбън от Кентъки, а с другата пушеше ароматна кубинска пура. Синкав дим се виеше над пръстите му. Напълно спокоен и

доволен от успешното си пътуване до Чикаго и още по-доволен, че всичко бе свършило, Бърт Бърнет се усмихваше, както обикновено.

Бърт обичаше да се усмихва.

Хората, които го познаваха, казваха, че никога не са го виждали без усмивка на лицето. Мъжете от селото се кълняха, че дори и когато се занимава с бизнес, независимо от сделката, усмивката никога не го напуска. Възрастните жени от селото твърдяха, че Бърт има очарователна момчешка усмивка, толкова откровена и открита, че всяка от тях би пожелала да го прегърне майчински.

Тази усмивка имаше същия ефект върху младите жени. Те изпитваха желание да го прегърнат, но не и майчински. Откакто бе навършил осемнадесет години, Бърт Бърнет бе най-елитният ерген на Сан Хуан Капистрано и Южна Калифорния. Той бе чувствен мъж с красива външност и топли сиви очи. Неизменната му усмивка и естественият му чар го правеха любимец на жените. И не само местните момичета, но и дамите от слънчевия Сан Диего и Лос Анджелис, та дори и от Сан Франциско, го харесваха.

Бърт Бърнет бе игрив, своенравен и невероятно привлекателен. С възпитание на джентълмен и чар на мошеник, той знаеше как да се представи пред една жена и след това да си държи устата затворена. Бе дискретен и страстен любовник.

Бърт Бърнет бе наистина страстен мъж — факт, потвърден от не една красива жена със светнали очи, която не можеше да не се похвали за жарките си срещи с този изключително пламенен очарователен мургав любовник.

Влакът се носеше към дома му на фона на залязващото слънце. Бърт Бърнет се усмихна с гузно удоволствие при спомена за срещата си с двете близначки в Чикаго.

Великолепните близначки Тод — Вяра и Надежда, бяха твърде щедри към него. Приличаха си като две капки вода. Не можеше да ги различи и затова никога не знаеше с коя точно е бил. Но това нямаше значение. Поне не и за него. Разбира се, не и за тях. И двете бяха рядко надарени в тънкостите на любовта.

За Бърт това бе лебедовата песен. Последната лудория, преди да се отдаде на домашния уют. Благодарение на сладострастните номера на близначките Тод щеше да помни това свое последно преживяване.

Влакът започна да намалява скоростта си. В далечината се появи малката гара. Бърт пое нова глътка от бърбъна, завъртя я в устата си и след това преглътна. Дръпна от пурата си, като правеше добре оформени кръгчета дим. След това остави високата чаша настрана, изгаси пурата си в кристалния пепелник и смъкна краката си върху килима. Изправи се, отиде бързо до прозореца, вдигна транспаранта и погледна навън.

Видя светлините на Капистрано, които проблясваха една след друга на фона на залязващото слънце, оставящо широка златиста ивица зад океана. Той се усмихна при вида на познатия пейзаж. Изведнъж погледът му се насочи към стройния ездач със сомбреро, който галопираше към приближаващия се влак.

Лицето на Бърт светна. Точно разбра намеренията на препускащия каубой. Бе правил същото безброй пъти.

Това бе един безумен акробатически номер, който доставяше удоволствие на младите мъже. Само най-опитните ездачи можеха да си го позволят. Необходима бе голяма смелост и истинска мъжественост.

Бърт бе правил това за първи път, когато бе четиринадесетгодишен. Свирна и поздрави смелия и безразсъден ездач, който прекоси линията с кафеникавия си жребец само секунди преди локомотивът да мине.

Влакът изрева френетично със свирката си, тежките колела застъргаха по железните релси, опитвайки се да спрат.

Бърт се засмя, когато ездачът изчезна от погледа му.

Конникът продължи в галоп, без да обръща внимание на машиниста, който заплашително размахваше юмруци от локомотива. Без да поглежда назад, той продължи направо към конюшната на селото.

Там праметна дългия си крак и ловко слезе от коня. След това потупа гладката му червеникавокафява шия.

— Имаш прекрасен жребец — каза Пакстън Дийн, собственикът на конюшната, възхищавайки се от осанката на коня.

— Най-добрия — отвърна ездачът. — Тренирах го аз самият. Прави всичко, което му кажа.

— Ще ти трябва отново сутринта, нали? — попита Пакстън, като хвана юздите и започна да маха кожения оглавник.

— При всички случаи — отговори ездачът и потупа кадифените ноздри на животното. — Ти си най-добрият, нали, момчето ми? — дорестият жребец изцвили в отговор на господаря си, който се засмя, погали го по муцуната и след това се запъти към отворената врата. — Ще се срещна отново с двама ви утре.

— Ще го оседлая за вас — обеща Пакстън Дийн. — А сега — лека нощ.

— Лека нощ — отговори ездачът и тръгна. Изведнъж се спря умислен на прага. Обърна се и каза: — Промених решението си. Няма да имам нужда от коня си утре.

— Така ли?

— Не, утре няма да яздя.

Ездачът бързо излезе, огледа се, след това пресече Камино Капистрано, главната улица на селото. Както обикновено, погледна с копнеж към бялата величествена странноприемница „Мисия“, този изключително скъп хотел, построен на скалите, недалеч от сградата на старата Испанска мисия. След това се насочи направо към твърде скромния хан „Лястовиците“.

Той се намираше между тихия апартамент на собственика и шумен бар. В него нямаше нищо необикновено. Всичките малки бели стаи бяха мебелирани по един и същи начин — с железни легла, мивки, гардероб, кръгла масичка и извехтял диван. На голите стени не висяха никакви картини, а прозорците бяха без пердета. Но всичко бе чисто, а цената — добра.

Ездачът се изкачи по стълбището на втория етаж и отвори вратата на две свързани помежду си стаи в края на коридора.

— Върнах се! Къде си, Кармелита?

Ниска набита мексиканка с тъмни очи и гъста черна коса с посребрени кичури влезе от съседната стая. Ръцете ѝ бяха върху хълбоците.

— Знаеш ли колко е часът? Вече се готвех да изпратя шерифа да те потърси!

— Твърде много се безпокоиш — каза усмихнато ездачът и махна голямото сомбреро от главата си, разстилайки дългата си пищна руса коса върху нежните си рамене.

[1] Луксозен спален вагон. — Б.пр. ↑

ВТОРА ГЛАВА

Бърт все още се усмихваше, когато скри главата си от прозореца. Колелата на влака бавно изскърцаха и спряха, докато той закопчаваше полуотворената си бяла риза. Протегна се за тъмното си сако от костюма, което лежеше върху перленосивото плюшено канапе. Вкара дългите си ръце в ръкавите на сако, оправи колосаната си яка, след това се протегна, за да извади снежнобелите си ръкавели.

Влакът спря. Униформен кондуктор скочи долу, за да монтира стъпалата за слизане. След това застана настрани със скръстени ръце.

Като се усмихваше радостно, Бърт скочи от влака и видя Кепи Рикс, който чакаше до откритата черна карета. Дорестият му кон бе завързан отзад.

Кепи Рикс, надзирател на работниците от „Линдо Виста“, бе мъж на около шейсет години. Буйната му коса бе напълно бяла, беше поприведен, но все още изглеждаше силен и стегнат. След като го видя, Бърт го извика. Грубите черти на лицето му се оживиха от лека усмивка и той тръгна напред. Двамата мъже си стиснаха топло ръцете.

— Радвам се, че отново си тук, Бъртън — каза Кепи, като потупа приятелски мускулестото му рамо.

— И аз се радвам — отвърна Бърт. След това веднага попита: — Как е той, Кепи? Как е татко?

— Държи се — увери го посрещачът. — В действителност се чувства малко по-добре през последните няколко дни.

— Добре. Сигурно ще може да присъства на голямата забава в събота вечер.

— Едва ли ще може, синко — въздъхна Кепи. — Но не бива да се тревожим за това. Ще остана при него и ще му правя компания.

— Ти си добър човек, Кепи Рикс — каза Бърт с благодарност и любов.

— Благодаря ти — Кепи сви глава, полуобъркано и доволно. Като се изкашля, възрастният надзирател погледна отново към Бърт. — И така, как прекара в Чикаго? Имаше ли смисъл пътуването ти?

— Разбира се — отговори Бърт и намигна, а на лицето му грейна палава усмивка.

Като отгатна какво искаше да му каже, Кепи поклати побелялата си глава, потупа младия мъж по гърба и го предупреди:

— Всичко това е зад гърба ти, моето момче. Мисля, че напълно го разбираш и желаш да...

— Разбирам — каза Бърт, като кимна. — Затова спри да ме поучаваш. Оттук нататък не ще ме познаеш.

Кепи погледна скептично. Познаваше го от едногодишен хлапак, така добре, като че ли му бе баща, та дори и по-добре. Познаваше качествата на Бърт, както и неговите слабости. Една от тях бяха жените. Кепи не го обвиняваше, защото знаеше, че не само той бе причината за това.

Още като петнайсетгодишен мускулист младеж Бърт привличаше жените без всякакво усилие. И най-странното бе, че не беше някакво нежно и сладко момче. Бе истински мъж. Суров и груб като най-суровите калифорнийски каубои. Никога не лъжеше и не обещаваше, когато ухажваше една жена. Дамите просто желаеха да го притежават по някакъв начин и след това да запазят спомена си от тази среща.

— Мисля, че знаеш какво говориш — каза Кепи накрая, като отново потупа Бърт по гърба.

— Да, така е, приятелю. Сам ще се увериш. Ще следвам този път.

— Олеква ми на душата от това, което чувам — заяви Кепи. — Баща ти страшно ще се зарадва да те види.

— Ще трябва да почака до утре — саркастично отбеляза Бърт.

— Да, знае това — Кепи кимна към чакащата карета. — Направих това, което искаше, Бърт. Дойдох с откритата карета. Аз ще яздя Даста и ще предам на баща ти, че всичко е наред.

— Благодаря ти искрено, Кепи — кимна на униформения носач. Докато носачът товареше кожените пътни чанти на каретата, Бърт сви рамене и каза усмихнато на Кепи: — Знаеш, че Джена не понася миризмата на конете. Ако отида да я видя, след като съм яздил Сам, няма да ме приеме.

— Що за глупости! — възрази Кепи, като се намръщи. — Една жена, която ще прекара остатъка от живота си в „Линдо Виста“, да не може да понася коне и добитък! Тя дори не харесва земята и слънцето или...

— Харесва мен — прекъсна го Бърт.

Кепи се засмя.

— Господи, това е точно така — поклати посивялата си глава. — Тя е толкова търпелива, ако питаш мен.

— Не те питам.

— Да, сър — продължи Кепи, като че ли Бърт не бе казал нищо, — в продължение на три години чака да се спреш и накрая да се ожениш за нея. Тя е една разумна и упорита жена.

— Джена е добра партия — съгласи се Бърт. — Ще бъде чудесна съпруга, почакай да видиш.

— И аз мисля така — призна Кепи. — По-добре е да отидеш при нея. Влакът закъсня с два часа.

— Така ли? — Бърт изглеждаше учуден. — Значи Джена ме е чакала в...

— Шест часа следобед. А сега е почти осем.

Младият мъж се качи в каретата и хвана юздите.

— Тогава потеглям. Ще се видим утре. Благодаря ти отново.

— Поздрави Джена и сенатора.

Бърт махна с ръка, като тръгна. Не се безпокоеше, че Джена ще се сърди. Тя ще се зарадва, когато го види, независимо колко е закъснял.

Джена дъо Темпъл бе красива тъмнокоса девойка на двацет и седем години. Живееше с овдовелия си баща, сенатора Нелсън дъо Темпъл. Имението им се намирало на северната граница на „Линдо Виста“.

От само себе си се разбираше, че някога Бърт и Джена ще се оженият. Това се харесваше на Бърт. Все още.

Двамата се радваха на съвсем интимни отношения, макар че в общи линии бяха твърде различни.

Джена не яздеше. Никога не бе яздила. Не можеше да понесе миризмата на коне. Ако Бърт бе яздил, не му позволяваше да я докосва, докато не се изкъпе. Не се интересуваеше от земята, никога не се бе отклонявала от главния път, водещ към селото. Целенасочено избягваше силното калифорнийско слънце. Ненавиждаше пустинните места, високите планини и плясъка на разбиващите се вълни.

Единственото сурово нещо, което Джена дъо Темпъл обичаше, бе Бърт Бърнет.

Това му харесваше. Тя никога нямаше да сподели неговата любов към суровата и дива земя, но коя ли жена щеше да го направи? Образована и интелигентна домакиня, Джена щеше да стане добра съпруга и любяща майка на децата му. Тъй като истинската любов от романите не съществуваше, Бърт не виждаше причина да чака повече, за да се ожени за Джена и да направи от нея една почтена съпруга.

Бе си поживял добре досега. Джена се бе уморила от чакане. Баща му бавно умираше и най-голямото желание на Рели Бърнет бе да види своя първи внук. И така всеобщо бе мнението, че Бърт трябва най-накрая да се ожени за Джена дъо Темпъл. Днес, на вечеря, щяха да обсъдят този въпрос.

Обърна конете в кръг пред къщата на Дъо Темпъл. Колелата на каретата едва бяха спрели върху каменната настилка, когато предната врата се отвори и Джена се появи в сумрака.

Бърт скочи от каретата, подаде юздите на чакащия коняр и тръгна към своята годеница. Джена спря на стъпалата пред портала, наблюдавайки мъжа, когото открито обожаваше.

Той се усмихна естествено. Съвършените му млечнобели зъби блеснаха на фона на обгорялото му от слънцето лице. Бърт се движеше с котешка стъпка. Когато отиде при нея, Джена се изправи на пръсти и обхвана с ръце шията му. Нетърпеливо поднесе устните си за целувка.

Бърт я целуна веднъж, два пъти, след това вдигна тъмнокосата си глава.

— Липсвах ли ти? — подразни я с любопитство.

— Да, а аз на теб? Липсвах ли ти, скъпи?

Бърт зари лицето си в тъмната коса на Джена. Усети острата болка на греха в гърдите си. Представи си невероятно ясно образа на голата и порочна Надежда Тод, или може би на Вяра? Както и да е, една от сладострастните близначки изпъкна в съзнанието му, за да му напомни за скорошните прегрешения.

— Хмм — измърмори той в парфюмираната коса на Джена. Усети, че лицето му пламна.

— Е, добре — каза тя, дръпвайки се от него, за да го погледне отново. — Бях много самотна. Радвам се, че отново си тук.

Бърт само се усмихна.

Ръка за ръка, те влязоха вътре. Джена бърбеше през цялото време. В преддверието ги посрещна сияещият Нелсън дъо Темпъл.

Почитаният от всички среброкос сенатор се здрависа с младия мъж и след малко тримата се оттеглиха в просторната столова, за да вечерят и разговарят.

Темата на разговора бе предстоящата сватба. Официалният годеж бе определен за събота вечер. Преди месец бяха изпратени гравирани покани. Всички поканени щяха да присъстват.

Като горд баща сенаторът щеше да приеме около триста души в балната зала с мраморния под. По Коледа щеше да стане църковната сватба и тържеството.

След вечеря тримата пиха бренди и кафе в библиотеката. Продължиха да говорят за сватбата.

— Моята сватба трябва да бъде най-голямата в историята на Южна Калифорния — заяви високо Джена. — Преди всичко съм дъщеря на могъщия сенатор Нелсън дьо Темпъл. И освен това ще се омъжа за най-изискания ерген от щата!

— Твоята сватба ще бъде най-голямата и най-изисканата, мила моя — увери я възрастният сенатор. — Ще се погрижа за това.

— Сватбената ми рокля ще бъде ушита в Сан Франциско — обясни Джена, стискайки ръката на Бърт. — Знам специален цветар в Сан Диего, който обеща да докара стотици бели орхидеи дори и през декември. Татко, нали си спомняш мъжа, който достави цветята за твоето избиране за сенатор през...

И така разговаряха до късно.

Бърт слушаше внимателно, като тайно се надяваше двамата с Джена да избегнат цялата тази суматоха. Но тя бе чакала много отдавна. Единственото нещо, което можеше да направи, бе да се съгласи с нейните планове.

— Мисля, че не сме пропуснали никого за годежа — каза девойката с лека тревога.

Среброкосият сенатор се усмихна гальовно на дъщеря си:

— Скъпа, сигурен съм, че никого не сме пропуснали. Престани да се притесняваш. Ще се поболеееш.

Бърт потвърди думите на сенатора. Сложи ръка на рамото на Джена и леко я стисна.

— Баща ти е прав, Джена. Отдъхни си. Годежът ще мине така, както не си и мечтала — притисна я по-близо до себе си. — Всичко ще бъде наред.

ТРЕТА ГЛАВА

— Съжалявам, Кармелита. Не предполагах, че е толкова късно — каза стройната Сабела Риос за свое извинение и прокара пръсти през гъстата си руса коса. — Повече няма да закъснявам.

Кармелита Ривера я гледаше с ръце върху хълбоците, но вече не така намръщено. Радваше се, че тя отново е у дома, здрава и читава.

— Днес имаше ли късмет? — попита Кармелита, като се усмихна на красивата и твърдоглава млада жена, която може би нямаше да обича така силно, ако бе нейна собствена дъщеря.

Сабела поклати глава и се тръшна върху канапетото.

— И днес нямам късмет — като сви дясното си коляно към гърдите, тя измъкна кафявия си кожен ботуш, хвърли го върху овехтелия килим и започна да разтрива пръстите на краката си.

— Дай да ти помогна — каза възрастната жена и изпъшка леко, като се наведе пред Сабела.

Тя събу и другия ботуш, взе двата ѝ крака в скута си и започна да ги масажира със здравите си пъргави ръце.

Като въздишаше и пъшкеше, Сабела сложи ръце зад главата си и каза:

— Не разбирам как може този мъж никога да не е в собственото си имение. Няма ли работа за него? Толкова ли е мързелив, за да не помогне на каубоите, които се трудят там? Може би не е съвсем добре. Навярно е болен и не може да работи. Или е инвалид, който никога не излиза извън стените на дома си.

Кармелита я смъмри:

— Знаеш по-добре от мен. Ако нещо не е наред, ако нещо се е случило, щяхме да разберем от пресата — мексиканката разтриваше нежната пета на левия крак на Сабела. — Не трябваше да идваме тук. И сега не е твърде късно да си тръгнем. Защо не се откажеш от всичко това и не се върнем у дома?

Сабела дръпна крака си от ръцете на Кармелита. Извади ръцете си, наведе се към лицето ѝ и процеди през стиснатите си зъби:

— Никога! Никога няма да се върна. Ти си свободна да се прибереш в Аризона, ако пожелаеш, но ще си тръгнеш сама. Няма да се върна, докато не получа това, за което съм дошла.

Кармелита я погледна тревожно и каза:

— Няма да те оставя, Сабела, но всичко това може да доведе до някаква голяма трагедия. Какво правиш тук... каква е твоята цел... не е хубаво това, което правиш, и аз...

— Не е хубаво ли? — попита Сабела раздразнено. — Значи това, което правя, не е редно, така ли? Забрави ли какво сториха те?

— Не, не съм забравила нищо. Но всяка нощ се моля някой ден да го забравиш.

— Спести си молитвите, Кармелита — каза Сабела, като скочи на крака. — Няма нужда от това. Знам точно какво правя.

— Не — възрази твърдо и тъжно Кармелита, — ти не знаеш какво вършиш. Твърде млада си, за да разбереш някои неща. Твърде неопитна си, за да предположиш трагичните последици от действията си, включително и за теб.

Издърпвайки дългата си бяла риза от тесните кожени панталони, Сабела се изсмя на тревогите на компаньонката си.

— Кармелита, скъпа моя Кармелита. Сигурно няма да има никакви последици. Разбирам, че ще платя за всичко, и то на висока цена, но съм твърдо решена да го направя — тъмните ѝ очи светнаха с блясъка на обсидиан и тя продължи уверено: — Ще имам полза от всичко това.

— Надявам се — отговори победената Кармелита, като поклати глава. След кратка пауза продължи: — Ще яздиш ли отново утре?

Сабела сви нежните си рамене и избърса капките пот от шията си с ризата.

— Не. Утре няма да ходя в ранчото. Реших да опитам друга следа. През целия ден ще седя наблизко. Ще се облека. Ще отида да пазарувам в селото.

Кармелита свъси вежди.

— Имаме ли достатъчно пари за...

— Няма да харча пари.

— Тогава как ще пазаруваш? — Кармелита леко се надигна.

— Просто ще се срещна с хората. Ще се сприятеля. Искам да науча нещо за Бъртън Дж. Бърнет.

Тя оципа бузите си. Прехапа устни. Нави чистата си лъскава коса на опашка и я закрепил на кок. Прокара ръце по тънката си талия, като поглади набора на розовата си памучна пола. След това закопча малкото бяло копче на бялата си дантелена яка. Грабна сламената шапка с розова копринена панделка и изтича от стаята. След като целуна Кармелита по бузата и ѝ каза да не се безпокои, Сабела Риос напусна малкия си апартамент.

Слезе по стълбите толкова женствено, че никой не би познал в нея същата млада жена, която вчера бе облечена с панталони и ботуши. Всички обърнаха глави и погледнаха с възхищение Сабела, която мина през фойето и излезе навън.

Бе доволна. Не от това, че бе привлякла вниманието на тези господа. Доволна бе, че и тук, както в Аризона, можеше да впечатли изтънчени мъже. За това имаше заслуга самата тя със своята естествена красота и женственост.

Но задоволството ѝ не бе продиктувано от обикновена суета. Имаше нещо друго. Тя трябваше да бъде привлекателна, за да осъществи плана си.

Трябваше да бъде красива и съблазнителна. Трябваше да бъде и тайнствена.

Трябваше да привлече Бърт Бърнет още при първата им среща.

Като се усмихваше, Сабела тръгна по улицата. Калифорнийското слънце галеше кожата ѝ. Все повече хора се обръщаха, за да я видят. Млади и стари мъже заглеждаха високата стройна блондинка, облечена в красива пастелнорозова рокля и с елегантна шапка. Чудеха се какво прави тази дама в Капистрано. Джентълмените кимаха и докосваха шапките си, когато Сабела минаваше спокойно покрай тях.

Тя ги гледаше с интерес. Може би някой от тях е Бъртън Дж. Бърнет? Може би е онзи висок рус мъж с вирнати мустаци, който така глупаво се усмихва? Или niskият кестеняв младеж, който е с половин глава по-нисък от нея и вече има шкембе? Или кльоцавият мъж с рядка коса, изпито лице и погребален бозав сюртук?

Сабела въздъхна леко, когато най-накрая отмина зяпащите мъже. Косата ѝ настръхна и стомахът ѝ се сви при мисълта, че може да се омъжи за един от тях.

„Мили Боже — молеше се тихо тя, — моля те, нека Бъртън Бърнет да не е толкова отврагителен.“

Почувства се виновна, че се обръща към Бог с такава порочна молба. Като остана с надежда, че той няма да я убие, Сабела влезе в един магазин за шапки. Вътре имаше само една жена на средна възраст, която поставяше ръкавици в прозрачна кутия в задната част на помещението. Тя погледна Сабела, която влизаше. Усмихна се и поздрави учтиво и приятелски.

— Добро утро, мис. Какво ще обичате?

— Просто гледам. Мога ли да хвърля поглед наоколо?

— Да, разбира се — каза любезната продавачка. — Повикайте ме, ако имате нужда от помощ — обърна се, шмугна се през завесата на вратата за склада и изчезна.

Сабела започна да мери шапките. След миг погледна към витрината и видя, че пред магазина стояха две жени. Бяха млади. Не изглеждаха на повече от двайсет години. Добре облечените дами влязоха вътре, като говореха оживено.

Сабела бързо махна сламеното си боне, грабна една абсолютно отврагителна шапка и я сложи на главата си. След това се обърна към момичетата и ги попита:

— Какво мислите, да я взема ли?

Те я погледнаха. След това се спогледаха. После отново се обърнаха към нея и прихнаха да се смеят. Сабела също се засмя. Взе едно голямо огледало и се опули в него, изплзвайки език и кръстосвайки очи. След това върна шапката на мястото ѝ.

Тогава и трите момичета започнаха да пробват всичките видове шапки и бонета в магазина. След като се измориха да мерят, те се отпуснаха на червеното канапе в средата на стаята. Смееха се като луди, притиснали стомасите си, и бършеха сълзите от очите си. Джени Дезмънд и Синтия Дъглас веднага харесаха Сабела Риос.

Трите девойки излязоха заедно от шапкарницата, пресякоха улицата и влязоха в магазина за готово облекло. Останалото време прекараха, мерейки рокли. Никоя не купи нищо.

Когато излязоха отново на топлото слънце, Синтия Дъглас възкликна:

— О, Богове над мен, стана почти обяд. Майка ми ще получи удар, ако не съм си вкъщи до дванайсет часа — след това хвана ръката

на Сабела. — Джени ще обядва у нас. Заповядай и ти.

— Нали няма да помислиш, че се натрапвам? — каза престорено Сабела.

— За Бога, разбира се, че не — увери я зеленооката Синтия, която имаше кестенява къдрава коса. — Кажу ми, че идваш. Моля те, моля те. След като обядваме, ще отидем в моята стая. Джени и аз ще се учим да танцуваме. Можеш ли да танцуваш, Сабела? Знам, че можеш. Ще научиш и нас. Какво ще кажеш?

Сабела прие поканата. Родителите на Синтия бяха сърдечни и гостоприемни хора. Бяха твърде възпитани, за да почнат да я разпитват откъде е.

Но след обяда, когато младите жени се оттеглиха в спалнята на Синтия, Сабела бе подложена на кръстосан разпит от любопитната домакиня и приказливата Джени.

Каза им съвсем малко неща. Обясни им, че родителите ѝ са починали и че е дошла в Сан Хуан Капистрано, за да търси евентуално наследство.

— Аз и моята компаньонка и приятелка Кармелита Ривера временно обитаваме странноприемницата „Лястовиците“ — каза тя. — Ще останем там за неопределен период от време, докато ние...

— „Лястовиците“ ли? — прекъсна я Синтия. — Та то е ужасно място. Трябваше да изберете „Мисията“! Това е един прекрасен хотел. Стаите са големи и най-хубавите са с изглед към океана — тя погледна Сабела и веднага започна да се извинява: — Колко съм лекомислена. Съжалявам. „Мисията“ ще ти коства много пари, ако останеш там за няколко седмици.

— Точно така — съгласи се Сабела.

Синтия свъси вежди:

— Е, ако сега бе есен вместо пролет...

Джени кимна и побърза да обясни какво има предвид приятелката ѝ:

— И двете семейства, моето и на Синтия, прекарваме цялото лято в Сан Франциско. Иначе би могла да живееш с нас.

— Много мило от ваша страна — Сабела се усмихна на тъмнокосата Синтия и мургавата Джени. — Но двете с Кармелита се чувстваме много добре. Хотелът не е толкова лош.

— Най-лошото е, че едва ли ще имаме време да се опознаем — изрази съжалението си домакинята. — Следващият понеделник сутринта потегляме за Сан Франциско.

— Няма да можем да се върнем в Капистрано до септември — добави тъжно Джени. — Дотогава ти ще си се върнала в Аризона.

— Така е — отбеляза замислено Сабела. След това лицето ѝ светна: — Но до понеделник има много време, така че нека да го използваме.

— Права си. Ще прекараме колкото се може повече време заедно — каза Синтия.

— Да! Довечера ще вечеряме у нас. А утре ще отидем на пикник на брега и след това... О, съвсем забравих! Събота вечер! Обещай ни, че в събота ще дойдеш с нас на едно голямо парти — настоя ентусиазирано Джени.

— Парти ли? — попита Сабела и тъмните ѝ очи светнаха от любопитство. — Обожавам партитата. Може би е за някакъв специален случай.

Джени нададе силен индиански вик, докато Синтия съчувствено поклати глава към Сабела и каза:

— Специален случай ли? Да, така е. Най-голямото събитие в историята на Капистрано!

— О, Боже! — възкликна възбудено Джени. — Това е дългоочакваното годишно празненство на Джена дьо Темпъл. Трябва да дойдеш с нас, просто трябва!

— Но аз не съм поканена. Не познавам мис Дьо Темпъл.

Синтия махна с ръка.

— Нашата покана е адресирана към цялото семейство, така че включва и гостите ни.

— Но аз не съм ваша гостенка.

— Нямаше да ти казваме, ако не бе така — възрази Джени, а Синтия кимна.

— Е, добре. Ще присъствам на годеча на мис Дьо Темпъл заедно с вас — отговори усмихнато Сабела. — А кой е щастливият младоженец?

— Най-изисканият ерген в цяла Южна Калифорния — произнесе тържествено Синтия. Зелените ѝ очи придобиха замечтан израз, а върху устните ѝ се появи лека усмивка.

— Така ли? — рече Сабела и озадачено погледна Джени.

— Точно така — потвърди девойката и притисна ръце към гърдите си като в молитва. Бе затворила очи.

Като се смееше, Сабела попита:

— Може би този прекрасен мъж има име?

Двете момичета изрекоха едновременно:

— Бърт Бърнет.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Сабела се радваше на своя щастлив ден. Всичко се нареждаше като по ноти, по-бързо, отколкото можеше да се надява.

Когато късно следобед се върна в хотела, свали сламената си шапка и розовата памучна рокля. Като остана по долна риза, тя се качи на леглото и кръстоса под себе си дългите си, обгорели от слънцето крака. Пъхна ръка под възглавницата и извади изтъркан бележник с кожени корици. Разлисти страниците, изпълнени с големи четливи букви, и погледна гърба, където бе скрила няколко изрезки от вестник. Някои от тях бяха дълги и подробни статии. Други съдържаха само по няколко реда. Известна част от изрезките бяха твърде орфани и пожълтели от времето. Малко бяха съвсем новите.

Всяка от статиите съдържаха името Бърнет.

Напълно сериозна, Сабела посегна и взе сутрешния брой на „Сан Диего Херълд“, оставен от Кармелита. Отвори вестника и тъмните ѝ очи трескаво затърсиха името, което я интересуваше.

Бърнет!

Не ѝ бе необходимо много време. Името Бърнет бе в началото на статията на първата страница на светската хроника. Като прехапа горната си устна, Сабела прочете:

„Красивият и богат млад собственик на добитък Бъртън Дж. Бърнет се завърна в своя палат с палми след десетдневен престой в Чикаго, Илинойс. Синът на стария Рели Бърнет бе в големия град Мидуест, за да се срещне с учени по въпросите на хидрологията. Фамилията Бърнет е един от основните поръчители на поверителната изследователска програма. Бърт Бърнет пристигна в Сан Хуан Капистрано точно навреме за своя годеж в събота за...“

Сабела прочете цялата статия. След това я препрочете. После взе чифт малки ножици, изряза статията и я сложи в бележника с кожена подвързия.

Затвори дневника и го притисна към гърдите си.

Пренасяйки се мислено в миналото, тя промълви тихо:

— Ще присъствам на годишното парти на Бърт Бърнет. Нищо не ще ме спре. Ако искам да бъда съпруга на мистър Бърнет, наистина трябва да отида.

Събота вечерта 15 май

Всички прозорци на двуетажната къща на семейство Дьо Темпъл бяха осветени. Имаше постоянен поток от карети, от които слизаха поканените гости. Над педантично подредения пейзаж от окосени ливади и редки екзотични растения и храсти се лееше лека музика.

В разкошната къща дами с екстравагантни рокли и джентълмени с модерни смокинги се движеха по широкия коридор към балната зала с мраморен под. На входа ѝ стояха домакините — среброкосият сенатор Нелсън дьо Темпъл и неговата прекрасна дъщеря Джена.

Сенаторът бе безукорно облечен в своя тъмен смокинг, бяла риза на плисета и бели кожени ръкавици. Царствената тъмнокоса Джена бе прелестна в стилната си бална рокля от златиста тафта. Лъскава огърлица от злато и диаманти блестеше на бледата ѝ гола шия. На ушите ѝ висяха подобни обици, които се подаваха под гъстите ѝ тъмни къдрици, прибрани в разкошен кок.

Сенаторът и дъщеря му се усмихваха сърдечно и посрещаха своите гости. Поканените се поздравяваха с домакина, прегръщаха или целуваха Джена по бузата, питайки къде е Бърт. След това се насочваха към бързо изпълващата се бална зала.

Вътре латиноамерикански сервитьори с плътно прилепнали панталони и къси бели колосани сака се движеха сред множеството, носейки сребърни подноси с белите си ръкавици. Върху таблите имаше високи кристални чаши, пълни с прекрасно, искрящо шампанско.

В дъното на дългата правоъгълна бална зала оркестър от десет души свиреше валсове. В кухнята, която се намираше в най-

отдалечения край на къщата, постоянно движещият се главен готвач и шестимата му помощници приготвиха кулинарните шедьоври.

Малко след девет часа всички поканени бяха дошли.

Имаше и една непоканена.

Сабела Риос стоеше сковано под силно осветените кристални полилеи в просторната, изпълнена с цветя и позлата бална зала. Очарована от богатството и блясъка — по-голям, отколкото изобщо можеше да си представи, тя се усмихваше слабо, опитвайки се да запази самообладание. Бе ужасно стъписана.

Никога по-рано не се бе чувствала толкова не на място, толкова неловко. Роклята ѝ бе най-добрата, която имаше, и до тази вечер мислеше, че е елегантна и красива. Сега разбра, че бялата копринена рокля, ушита с любов от чистосърдечната Кармелита, изглежда съвсем обикновена и старомодна сред скъпите и стилни коприни, тафти и дантели, които виждаше наоколо. Върху шията ѝ не блестяха диаманти, нито перли, нито дори и скромнен медальон. Нямаше никакви скъпоценности, нищо, което да допълва семплия ѝ тоалет и голата ѝ плът.

Простата и евтина рокля не бе единствената тревога на Сабела. Като наблюдаваше танцуващите двойки, които се въртяха грациозно върху лъскавия под, тя се безпокоеше да не разберат, че е без покана. Бе на двайсет и пет години и бе танцувала неведнъж, но никога в такава голяма зала. По време на фанданго^[1] и карнавали и тържествата за пети май бе танцувала бурно и щастливо по улиците. Онази музика бе жива и силна, свиреха предимно на басови инструменти. А сега в тази голяма бална зала мелодиите от цигулките бяха равни, леки, с бавно темпо, което ѝ бе непознато. Единствената надежда на Сабела бе, че никой няма да я покани на танц.

Преструваше се, че слуша клюките на Джени и Синтия за гостите и се взираше хладнокръвно в хората наоколо. Търсеше напрегнато лицето на човека, за когото бе дошла тук. Човекът, който не предполагаше, че тя изобщо съществува. Мъжът, който скоро щеше да бъде неин съпруг.

А не на Джена дьо Темпъл.

Сабела отново погледна тъмнокосата жена, облечена с великолепа златиста тафта, която преди малко я бе поздравила с добре дошла. В момента Джена дьо Темпъл обикаляше грациозно

около гостите с чаша шампанско в ръка и лъчезарна усмивка на хубавото си лице.

Изведнъж Сабела почувства ужасна вина при вида на щастливата, нищо неподозираща Джена. Ужаси се от мисълта, че ще трябва да нарани така силно тази грациозна млада жена, която не бе и сторила нищо лошо. Но не ѝ оставаше друга възможност. Джена трябваше да си отиде.

Сабела съжаляваше, че не бе успяла да види Бърт Бърнет, преди Джена дъо Темпъл да се влюби в него. Преди той да ѝ бе предложил да се омъжи за него. Щеше да бъде много по-лесно. Тогава никой нямаше да бъде наранен, освен онези, които трябваше да страдат.

Скръцна със зъби и събра сили.

Като се чудеше защо нетърпеливият годеник не е до Джена, тя отмести поглед от тъмнокосата жена. Потърси Бъртън Дж. Бърнет сред множеството.

Все още не бе го виждала, въпреки че сигурно бе тук. Може би точно в тази минута гледаше право в него, без да знае, че е той.

Изведнъж под арката на входа на голямата бална зала настана оживление. Разговорите започнаха да стихват и спряха съвсем. Някаква странна възбуда премина през цялата тълпа.

Изпълнена с любопитство да разбере на какво се дължи това вълнение, Сабела се промъкна пред две масивни дами, обсипани с диаманти.

Видя висок широкоплещест мъж. Той спря точно под един от най-осветените полилеи. Черните очи на Сабела се разшириха, тя отвори уста учудено.

Втрени се в закъснелия гост, чиято безупречно пригладена коса блестеше от светлината на полилея. Облечен бе в елегантен смокинг, който прилягаше добре върху стройната му фигура. Колосаната му бяла риза контрастиреше с обгорялото му от слънцето лице.

Като се извисяваше над другите с гордата си осанка, този изключително красив мъж мина плавно сред гостите. Сякаш всички се губеха край него, покорени от магнетичната сила на мъжкото му присъствие. Някак си съвсем естествено бе наелектризирил атмосферата около себе си.

Сабела веднага разбра.

Този едър, тъмнокос и красив мъж, излъчващ сила, богатство и самоувереност, бе Бърт Бърнет.
Бе закъснял за своя годеж!

[1] Испански танц. — Б.пр. ↑

ПЕТА ГЛАВА

Бърт се усмихна, изгаряйки с погледа си всички наоколо.

Като извинение той се наведе, целуна Джена по бледата ѝ буза и нежно промълви:

— Съжалявам, скъпа, ще ти обясня после. Прости ми.

Джена просто кимна, гледайки го с обожание и облекчение. Бърт я прегърна през кръста и я поведе сред гостите, като ги даряваше със своята характерна усмивка и опияняващо любезен, поздравяваше приятелите си.

Всички бяха единомдушни, че сега вече партито може да започне.

Бърт като че ли не забелязваше множеството от гости, някои от които бяха дошли отдалеч за това галасъбитие. Не обръщаше внимание на вълнението, предизвикано от присъствието му.

Дори не усещаше и притискащата се към него Джена, която го водеше сред събралите се гости, всеки един, от които искаше да го види, да говори с него и да го докосне. Разсеяно кимаше с глава, продължаваше да се усмихва и разменяше по някоя дума с всички наоколо.

Бърт Бърнет видя само един гост, погледът му търсеше само една изключително красива млада жена. Тя стоеше сред множеството, но той успя да я зърне. Само нея.

Една изключителна млада богиня с копринена руса коса и обгоряла от слънцето кожа, стройна и женствена, облечена в блестяща бяла коприна. Тя наистина имаше божествено тяло. От удивително красивото ѝ лице го гледаха дръзко две големи тъмни очи. Всеки път, когато я откриеше в тълпата, тези черни очи го пронизваха и той усещаше странната изгаряща светлина, която се излъчваше от тях.

Бърт бе привлечен от нея така, сякаш тя му бе изпратила някакъв таен сигнал.

„Ела при мен — като че ли му казваше тя. — Ела по-близо, ако смееш.“

Отчаяно решен да стигне до нея, той се ръкуваше разсеяно с гостите и нетърпеливо напредваше към красивата блондинка в бяло.

Без да иска, започна да се дразни от това, че Джена се гуши в него и го спира, за да поздрави гостите. Усети, че се задушава, краката му отслабваха, като че ли плуваше срещу течението на прилива, под угрозата, че може да се удави.

— Мисис Дорси, толкова се радвам да ви видя... Ти, Теди Кембъл, стари негоднико, как си? Мис Елър, изглеждате чудесно. Как е майка ви? Добре, добре. Благодаря ви, че сте тук... — това бяха любезностите, които Бърт разменяше, докато се насочваше към единствения гост, когото копнееше да поздрави.

Почти бе стигнал до нея. Само след няколко крачки щеше да бъде при непознатата, толкова близо, че да може да стисне ръката ѝ. Пръстите му изтръпнаха при тази мисъл.

След още няколко поздрава Бърт отново погледна. Младата жена не бе вече там.

Още с първия поглед Сабела ясно разбра, че така силно е привлякла Бърт Бърнет, че той не може да не дойде при нея. Прочете това в блестящите му очи и в агресивната поза на стройната му осанка.

Тълпата му пречеше да се движи бързо. Това още повече засилваше желанието му да се приближи до нея. Някъде на половината разстояние от нея той започна да клати главата си назад — напред като нетърпелив жребец, който трябва да бъде пуснат на воля.

Тя щеше да остане до последната възможна секунда.

Сабела напълно съзнаваше въздействието си върху Бърт Бърнет. Бе сигурна, че никой от другите гости няма представа за тайната драма, която се разиграваше пред очите им. Дори и Джена дьо Темпъл не подозираше нищо. Никой, освен двамата главни артисти. Тя и Бърт Бърнет. Като че ли в тази огромна зала бяха сами. Знаеше, че той искрено желае да говори с нея. Копнееше да погледне в очите ѝ.

Гърдите ѝ се повдигаха от вълнение под тънката бяла коприна. Вирнала брадичка, Сабела изчака, докато Бърт бе само на няколко крачки от нея. Тя го погледна отново с тъмните си очи. В това време някой го хвана за ръката.

Сабела използва този момент, за да излезе през отворените двойни врати зад нея. Синтия Дъглас я последва, учудена и обезпокоена.

— Добре ли си, Сабела? — попита я разтревожено.

— Малко ми прилоша — каза мис Риос, като притисна ръка към челото си. — Нали няма да ми се сърдиш, ако се върна в хотела?

— Не, разбира се — отвърна Синтия с разбиране. — Да дойда ли с теб?

— Не, не е необходимо. Остани тук и се забавлявай.

— Сигурна ли си? Мога лесно...

— Настоявам да останеш. Добре съм. Просто малко съм слънчасала.

Синтия я потупа по ръката.

— Ще кажа на кочияша да докара каретата. Старият Роберто ще те откара веднага до хотела.

— Благодаря ти много. Моля те да предадеш моите извинения на домакините. Няма да се връщам в залата.

Накрая Бърт успя да се освободи от прегръдката на пийналия си гост. Обърна се и погледна бързо към мястото, където стоеше чаровната блондинка. Не видя никого. Почти изпадна в паника. Започна да я търси неспокойно сред тълпата от хора. Сивите му очи се плъзгаха навсякъде като маяк, за да зърнат великолепната руса коса, блестящата бяла рокля, поразяващите тъмни очи.

Но красивата жена не бе тук.

Приближи двете момичета, които бе видял до русокосата хубавица. Джена бе все така сгушена в него. Бърт добре познаваше Синтия Дъглас и Джени Дезмънд. Тъй като и двете бяха около двайсетгодишни, той ги смяташе за малки момичета, просто деца. Дразнеше ги и флиртуваше с тях, защото му бе забавно. Те се кикотеха като децата и поруменяваха, удряха го с юмруци, щастливи, че са с него.

Тази нощ не бе изключение. Той се пошегува с двете девойки, прегърна всяка поотделно и ги целуна, каза им, че ще му липсват ужасно, когато заминат за Сан Франциско. Опита се тактично да разбере коя е тяхната нова приятелка и къде е отседнала.

Но проявявайки необичайна ревност, Джена го дръпна настрана, преди Бърт да научи нещо. Не можа да разбере дори името ѝ. Синтия понечи да му каже, но не успя.

Бърт прекара останалата част от дългата вечер в отчаяно търсене на загадъчната блондинка, облечена в бяла рокля. Като се чудеше коя е и откъде е дошла, реши, че е по-добре да не задава повече въпроси.

С надежда продължи да я издирва по време на безкрайните танци върху белия мраморен под с безбройните си партньорки. По време на на здравиците с шампанско, придружени с целувки между него и Джена, сивите му очи се плъзгаха над тълпата. Когато предложиха вечерята, Бърт взе пълната порцеланова чиния, но почти не докосна яденето. Бе твърде зает с търсенето на тайнствената красива жена в бяло. Но напразно. Тя бе мистериозно изчезнала от залата.

ШЕСТА ГЛАВА

Годежното парти приключи около три часа сутринта. Когато вратата се затвори след последните гуляйджии, прозяващият се и уморен сенатор каза лека нощ на Джена и Бърт и се качи в спалнята си.

Бърт искаше да си отиде, но знаеше, че не може. Сладката и щастлива Джена го повлече след себе си в слабо осветената гостна. Седнаха върху дългото, покрито с кремав брокат канапе, пред загасеното огнище. Той обхвана с ръка голите рамене на Джена.

— Толкова бе хубаво, нали си съгласен? — каза тя, като притисна тъмнокосата си глава към рамото му.

— Прекрасно — съгласи се Бърт тихо. Почувства се виновен за това, което каза. Имаше предвид красивата и тайнствена блондинка, а не самия годеж.

Като се надяваше, че Джена не отгатва мислите му, той сложи ръка под брадичката ѝ, вдигна лицето ѝ към своето и я целуна. Когато устните им се разделиха, младата жена дръпни черната му копринена вратовръзка. Тя бе леко отпусната. Доразвърза я, докато Бърт целуваше голите ѝ рамене и шия. Джена въздишаше и се извиваше щастлива към годеника си. Чувствителната ѝ кожа се затопляше от неговите целувки. Тя започна да разкопчава бялата му риза с дългите си гъвкави пръсти.

— Желая — каза тя замечтано, като разгърна ризата му и прокара нокти по гърдта му — вече да сме женени и да можем да отидем горе да се любим — надвеси се над него, наведе глава и целуна гърдите му. — Какви лицемери сме, скъпи — добави, като го ухапа нежно. — Радваме се един на друг в продължение на години. Защо да пропусваме тази нощ, когато вече сме официално сгодени? — вдигна глава и погледна сивите му очи.

— Защото — заяви Бърт със строго изражение на лицето — има някои правила за благоприличие, които трябва да се спазват.

Джена въздъхна ядосано. Да, той бе прав. Не можеха да спят заедно в нейната собствена къща, когато баща ѝ бе там. О, как желаше да се любят! Жадуваше с цялото си съзнание да се качи с Бърт горе и

да се люби с него, докато го изтощи напълно. Имаше странното предчувствие, че е опасно да го остави да си върви.

Инстинктивно чувстваше, че трябва да бъде с него през тази съдбовна нощ. Четеше го по полузатворените му очи, по напрегнатото му тяло. Изпитваше определен сексуален глад към него. Този глад бе някак си по-див и по силен от всичко, което бе изпитала досега.

Това я изплаши. Не искаше да го оставя, без да задоволи тази си необходимост. Почти бе обезумяла от страст към него. Пребори се с желанието си да забие дългите си нокти в голата му плът, докато усети кръвта му. Не можеше да понесе мисълта да го остави, без да я е обладал.

— Напълно си прав — измърмори накрая Джена, но отново се наведе, разтвори ризата му и го целуна с влажните си устни около пъпките на гърдите му. Усети, че тялото му откликна. Тогава реши, че независимо от всичко, иска да задоволи животинския му глад.

— По дяволите, Джена, недей — прошепна Бърт, заровил лице в гъстата ѝ коса.

— Штт — промълви тя, като устните и езикът ѝ докосваха гърдите му.

— За бога, Джена, слугите... баща ти...

— Всички спят. Никой не е буден, освен нас.

— Не — отсече Бърт. Необяснимо защо искаше по-бързо да тръгне. Желаше да се прибере в „Линдо Виста“ на лунна светлина. — Ще си отида у дома.

Пое голата ѝ ръка, привлече я към себе си, наведе се и я целуна, като ухапа долната ѝ устна с острите си бели зъби.

— Добре ли си? — прошепна той. — Искам да кажа, че може би не остана доволна... — сви широките си рамене.

— Не се притеснявай, скъпи. Ще се оправя.

Бърт я целуна отново и като я поведе към голямото стълбище, каза:

— Тогава върви да спиш — леко я потупа по гърба.

Джена се засмя, събу обувките си, повдигна шумящата си пола и тръгна нагоре по мраморното стълбище. След няколко крачки се обърна и рече:

— Обичам те, Бърт. Обичам те и сега, когато сме сгодени, не искам да те делея с никого. Ти ми принадлежиш, скъпи — изпрати му

въздушна целувка. — Не забравяй това.

— Отивай да спиш, Джена — подкачи я Бърт, като се усмихна.

Усмивката му изчезна веднага щом Джена се скри от погледа му. Странно защо нейното предупреждение, въпреки че не бе нещо особено, го разтревожи. Това го озадачи. Хиляди пъти му бе казвала същото, без изобщо да го обезпокои.

Бърт поклати тъмнокосата си глава, отвори тежката портална врата и бързо пое студения свеж въздух.

Не закопча ризата си, която бе леко разгърдена. Вместо това съблече самото на смокинга си, закачи го на единия си палец и го преметна през рамо.

Потегли за дома си, доволен, че е сам. Двата черни жребеца бяха силни и напористи и Бърт ги остави да препускат в нощта. Те поеха в мощен тръс по безлюдния крайбрежен път, като колелата на каретата се търкаляха бързо, а вятърът духаше срещу препускащата кола.

Бърт вдигна лицето си срещу прохладния вятър. Косата му се развяваше и падаше в очите му. Той се усмихна от удоволствие. С една ръка продължи да откопчава ризата си и я извади от панталоните си. Усети силния вятър върху голата си гръд. Засмя се от наслада. Сивите му очи се изпълниха със сълзи, но това не му пречеше да вижда напред. Знаеше, че никога не ще може да се освободи от образа на красивата млада жена с руса коса, златиста кожа и меки женствени форми.

Бърт стигна високите железни порти на „Линдо Виста“, като се чувстваше отпуснат и успокоен от дългото и бързо каране. Кимна на пазача, влезе вътре и остави каретата на сънливия и прозяващ се слуга. Като благодари на младото момиче, той се шмугна през задната врата на къщата. Прозяваше се от умора, докато изкачваше стъпалата.

Бърт влезе в просторната си спалня на края на коридора. Не запали лампата. Бързо се съблече и се мушна в леглото си, което слугата бе оправил. Протегна се и сложи ръце под главата си, затвори сивите си очи, завъртя се, за да се настани удобно, въздъхна, отпусна мускулите си и зачака да заспи.

Но сънят му не идваше.

Не можеше да се отърве от образа на русата непозната. Започна да се върти в леглото си, виждайки красивото ѝ лице, тайнствените тъмни очи и златистата ѝ кожа.

— Исусе Христе, какво става с мен? — промърмори той.

Тя наистина бе красива, но какво от това? Светът бе пълен с хубави жени. Какво толкова имаше в нея? Нищо, просто нищо особено. Никога не би я забелязал, ако не беше непозната. Фактът, че не я познаваше, че не я беше виждал преди, бе причина да ѝ обърне внимание.

Да, това бе единствената причина.

Засмя се на собствената си глупост. Всичко бе прекрасно. Бе сгоден за красива тъмнокоса жена, която го обичаше. Може би никога нямаше да види блондинката. Познаваше всеки в Капистрано. Навярно е била на гости. Сигурно след няколко дни щеше да си тръгне.

Като обърна едрите си рамене, Бърт легна по корем, сви коляно и обгърна с ръце меките си възглавници. Притисна устата си в тях и промълви:

— Съжалявам, мила, твърде късно се появи. Боя се, че вече съм обещан на друга.

Клепачите му натежаха и се затвориха и той се прозя сънливо.

Уви, мина доста време, преди да заспи.

СЕДМА ГЛАВА

Бърт стана с изгрева на слънцето. Когато отвори сивите си очи на следващия ден, той бе бодър, пълен с енергия и самоувереност. Скочи от леглото си, чувствайки се отпочинал, независимо от краткия си сън. Пееше високо, докато се къпеше, тананикаше си, докато се бръснеше, и весело свиреше с уста, докато се обличаше.

Само след половин час излезе от стаята и слезе по масивното стълбище от червеникаво дърво. Усещайки приятния аромат на прясно приготвено кафе, той пое дълбоко миризмата и тръгна към голямата бяла кухня в задната част на къщата.

Като оправи жълтото копринено шалче, което бе завързал на врата си, Бърт бутна вратата на кухнята с върха на ботуша си, мушна тъмнокосата си глава вътре и каза:

— Ще може ли един изгладнял мъж да получи бисквита?

Момичетата от кухнята се изкикотиха. Ниската набита жена, която стоеше до печката, подскочи стреснато и завъртя посивялата си глава. Тя видя високия тъмнокос каубой и сините ѝ очи веднага светнаха, широка усмивка озари лицето ѝ.

Като вдигна за поздрав дългата дървена лъжица, набитата готвачка възкликна:

— Боже Господи, колко се радваме, че си тук, нали, момичета? — усмихвайки се, двете помощнички кимнаха, а очите им не се отделяха от високия строен мъж. Готвачката отново хвана тигана. — Кълна се, Бъртън, наоколо бе толкова тихо, че почти се шашнах.

— Защо, Марта, моя единствена любов? — попита Бърт, като намигна на момичетата и прекоси светещия от чистота под. — Ти си шашната, откакто те помня.

Кискайки се щастливо, пълничката готвачка го предупреди:

— Добре е да си затваряш устата, момчето ми, защото иначе ще има да обикаляш наоколо с празен стомах.

Бърт застана зад Марта, постави ръце на закръглените ѝ рамене и допря брадичката си до главата ѝ.

— Нали не говориш сериозно? Ще направиш всичко, което искам, нали, мила?

— Така си мислиш — каза Марта, като го ръгна в ребрата. — Пази се. Престани да се правиш на глупак. Имам работа за теб.

Тя просто сияеше, тъй като обожаваше високия млад мъж, който винаги хвалеше гозбите ѝ.

Бърт вдигна брадичката си от посивялата глава на готвачката и свали ръцете си. Като погледна над рамото ѝ към дебелата шунка, която цвърчеше в тигана, той отбеляза:

— Изглежда добре. Ще изпържиш и няколко яйца и може би няколко...

— Ще ядеш това, което ти направя — каза Марта.

Бърт изръмжа като мечка, сграбчи я в ръцете си и я вдигна. Марта извика силно. Протегнал мускулестите си ръце, той държеше високо викащата и смееща се готвачка, нареждайки ѝ какво да му приготви за закуска.

— Ще направиш това, което искам, нали? — попита я нежно.

— Да, да! Пусни ме долу, глупак такъв — скара му се Марта.

Бърт веднага я свали на земята.

— Това е нещо друго — каза той, като я целуна по заруменията буза. — Действуй бързо. Гладен съм като вълк.

— Махай се оттук! — сгълча го Марта, като го перна с дървената лъжица по ръката. Но когато той се обърна, за да излезе, тя се провикна след него: — Чух те, като се прибираше тази сутрин, Бъртън — повдигна посивелите си вежди. — Беше към четири часа. Сигурно партито е било чудесно.

Бърт бе до вратата, като се обърна. Познатата усмивка осени лицето му.

— Гостите добре се забавляваха, а аз...

Не довърши думите си. Свъси вежди. Неочаквано видя пред себе си мистериозната блондинка. Отново почувства този странен трепет, който бе изживял под въздействието на тъмните ѝ очи.

Бърт сви рамене и поклати глава, като че ли искаше да се отърси от спомена. Той тръгна, без да отговаря повече на любопитните въпроси на Марта.

Баща му и Кепи Рикс бяха в южния вътрешен двор. Преди да отиде при тях, Бърт се спря на прага. Внимателно огледа баща си.

Рели Бърнет изглеждаше по-възрастен от своите седемдесет и четири години. Профилът му, открояващ се на бледата розова светлина, бе изтънен, бузите му — хлътнали, а широката му уста бе увиснала. Снежнобялата му коса изглеждаше като шапка върху главата му.

Раменете му бяха приведени, ръцете му — покрити с дълбоки вени, кокалчетата на пръстите му — подути от артритата. Някогашната му масивна фигура, сега сгърчена и измършавяла от болката и страданието, вече принадлежеше на немощен и болнав стар мъж.

Кепи Рикс бе десетина години по-млад, но изглеждаше по-запазен за годините си. Бе изправен, походката му бе младежка и можеше да язди в продължение на цял ден. Контрастът между двамата бе изключителен.

Бърт пое дълбоко дъх и им подвикна.

Когато видя красивия си син, Рели Бърнет се усмихна доволен.

— Добре, добре! — възкликна той. — Да пукна, ако не се радвам, че те виждам.

— Също и аз, татко — каза Бърт, потупвайки баща си по слабото рамо. Седна на масата, където от кафето в сребърния съд се вдигаше пара. — Как се чувстваш?

— Сега съм по-добре, тъй като си при мен — отговори възрастният Бърнет.

Бърт си наля чаша силно черно кафе и разгърна голяма бяла кърпа върху коленете си. Скоро донесоха чинии с шунка, бекон, яйца и топли сладки. Опита от всичко.

Бърт започна да разказва на двамата възрастни мъже забавни истории за преживяното в Чикаго. Като украсяваше истината, придавайки ѝ допълнителен колорит, той, разбира се, избегна някои случки, които бяха твърде интимни. Двамата старци се забавляваха видимо от това, което Бърт им говореше.

Рели Бърнет се развесели от комичните ситуации и лицето му порозовя от спазмите, предизвикани от смеха му. Той слушаше внимателно и очите му блестяха, когато Бърт му разказваше за годишното парти.

Времето течеше твърде бързо. Скоро Бърт бутна чинията си настрана, потупа се по стомаха и бръкна в кожения си елек за пура.

— Искаш ли още една чаша кафе, Бъртън? — попита го баща му.
— Остани и изпуши спокойно пурата си.

Бърт кимна и си наля нова чаша кафе. Тъй като знаеше, че баща му има нужда от неговата компания, той бавно запуши пурата си. Накрая Кепи Рикс извади златния си джобен часовник, погледна Бърт и каза:

— Бъртън, ако искаме да пуснем добитъка навреме, ще трябва да тръгваме.

— Той е прав, татко — младежът стана и бутна стола си, като хвърли кърпата върху масата. След това сложи ръка върху рамото на възрастния мъж. — Искаш ли да останеш тук? Или да те преместя вътре?

— Благодаря ти, сине, чувствам се добре тук — Рели Бърнет потупа силната ръка на сина си. — Вие двамата тръгвайте — погледна ги и се усмихна. — Добре е, като сте тук, при мен.

— Ще се върнем, татко — отговори Бърт и двамата с Кепи оставиха възрастния мъж на спомените и мечтите му.

През целия ден Бърт работи усърдно. Шегуваше се и критикуваше другите работници, както правеше винаги. Забавляваше ги със своите преживелици.

Но тайно, дълбоко в душата си се чувстваше потиснат и неспокоен. Беше много разсеян, физическият труд не го успокои, затова късно следобед реши да пояди. Това щеше да му помогне.

Извика Кепи да го придружи. Надзирателят се зарадва на предложението му. Малко след шест часа двамата ездаци се насочиха към крайбрежната ивица. Един до друг прекосиха широката зелена долина с богати пасбища и се запътиха към подножието на околните хълмове, където жълтата лупина и оранжевите макове покриваха всичко наоколо в искрящи тонове.

Силното калифорнийско слънце топлеше гърбовете им и осветяваше върховете на планината в далечината. Те яздеха сред сенките на каньоните и нагоре по стръмните хълмове и тревистите брегове на бълбукация приток на Коронадо. Спряха се да напоят конете си под разрушения скалист язовир на Дриймо Дро.

След като яздиха на зигзаг по заоблените хълмове, решиха да се връщат. Когато се изкачиха на върха на един от хълмовете, в

далечината съзряха самотен ездач. Той яздеше едър червеникаво — кафяв жребец. Силуетът му се очертаваше на залязващото слънце.

Бърт и Кепи дръпнаха юздите, размениха тревожни погледи и отново се възряха в самотния ездач.

Младият Бърнет присви очите си към кървавочервените лъчи на залязващото слънце, наблюдавайки стройния конник, който вдигна ръка и поздрави, като махна голямото си сомбреро. Златисторусата му коса се плъзна по раменете.

— За Бога, това е тя! — възкликна Бърт и пришпори в галоп жребеца си.

Озадачен, Кепи Рикс го последва.

Но бе твърде късно. Неуловимият ездач бързо завъртя коня си, спусна се под хоризонта и изчезна.

Бърт и Кепи бързо стигнаха мястото, където бяха видели ездача. Докато Сам, жребецът му, нервно танцуваше под него, Бърт сложи ръка над очите си и се огледа. Нямаше и следа от нея. Като че ли никога не се бе появявала.

— Това жена ли беше или старите ми очи ме мамят? — попита Кепи.

— Да, жена беше.

— Какво мислиш, че правеше там?

— Не знам — каза Бърт спокойно. Мислите му бяха объркани. След това добави тихо: — Но аз ще я намеря — като завъртя едрия си жребец, той рече: — Нека да се връщаме. Трябва да бъда при Джена след час.

На следващото утро Бърт отново излезе на езда. Този път бе сам. Нетърпеливо търсеше русата ездачка в тесни кожени дрехи, която бе въпросната красива блондинка в бялата копринена рокля. Яздеше в продължение на мили, докато го заболя гърба от дългото седене върху седлото. Усети болки в очите си от непрекъснатото взирание в хоризонта.

След това изведнъж я съзря.

Но точно както вчера, тя изчезна, преди да я достигне. Като изруга тихо, той пришпори бързия Сам към плоското скалисто плато,

където я бе съзрял. След това се спусна по стръмния склон на каньона в отчаян опит да я намери.

Но напразно.

Мистериозната жена ставаше идея фикс за Бърт. Трябваше да я открие, да я види. Не можеше да си отдъхне, докато не я намереше. Трябваше да разбере коя е и какво търси тук.

Никой не можеше да предположи, че нещо тревожи Бърт. Никой, освен Джена.

Тя бе твърде интуитивна, за да разбере, че има нещо нередно. Когато беше с нея, той изглеждаше твърде разсеян, сякаш мислеше за нещо друго. Дори и когато я прегръщаше и целуваше, годеницата му се чувстваше неловко. Нещо ставаше помежду им.

Тя тихо го питаше:

— Какво има, скъпи? Да не би нещо да съм направила? Или ми се сърдиш за нещо? Какво става? Моля те, кажи ми.

— Няма нищо — уверяваше я Бърт.

— Сигурен ли си?

— Напълно.

Без да бъде убедена в това, което чуваше, тя настояваше:

— Бърт, целуни ме. Целуни ме, скъпи.

ОСМА ГЛАВА

Видя я, когато най-малко очакваше.

Точно седмица след като я съзря за първи път на годежа, Бърт стоеше сам на източната граница на огромното ранчо на семейство Бърнет. Бе яздил през целия ден. На зазоряване бе напълнил манерката си, пригответил бе храна за обяд и бе потеглил. Бе яздил много повече, отколкото друг път.

Когато слънцето започна да залязва на запад, той все още не я бе видял. Беше готов да се откаже и да се върне обратно. Държеше се като глупак — крайно време бе да я забрави. Това беше последната му обиколка. Нямаше повече да я потърси, нито пък щеше да мисли за нея.

Бърт потупа уморения Сам по шията и каза:

— Съжалявам, момчето ми. Знам, че те наказах твърде много днес. Искаш ли да пийнеш вода и след това да се прибираме у дома?

Жребецът изпръхтя и изцвили, когато господарят му го обърна и го насочи бавно по тясната скалиста пътека към подножието на крайните южни склонове на планината Санта Ана. Отпуснал юздите, Бърт внимателно водеше едрия кон по издадения ръб на гористия хълм. Заобикаляйки конусовидния склон, той се спусна долу, където намери един извор, чиито води идваха от топящия се сняг високо в планината.

Бърт се стъписа от това, което видя. Страхуваше се, че е само мираж. Дръпна силно юздите на Сам и се вторачи в златокосата, обута в кожени панталони жена, която стоеше на брега до течащия ручей.

За известно време тя остана с гръб към него, без да се движи. След това го чу да приближава, бавно се обърна и го погледна. Бляскавите ѝ тъмни очи се задържаха върху неговите, без да промълви нещо. Стоеше леко разкрачена, обута във високи кожени ботуши, а тъмнокафявите ѝ панталони плътно прилепваха по бедрата ѝ. Червената ѝ кърпа бе развързана и висеше свободно около врата ѝ. Бялата ѝ риза бе разтворена до гънката на гърдите. Косата ѝ, тази великолепна златисторуса коса, се спускаше буйно върху гърба ѝ.

Бе дори по-красива от спомена, който пазеше за нея. Поизкусителна в тесните си панталони и мъжка бяла риза, отколкото облечена в блестящата си бяла копринена рокля. Би била още поочарователна, ако не носеше нищо. Гола щеше да бъде най-изключителното създание на света.

Пулсът му се ускори и усети ритъма на сърцето си в ушите си. Бърт слезе от коня си и тръгна към нея. На няколко ярда от Сабела спря, тъй като се страхуваше, да не би да изчезне. Да се изпари като прекрасната мечта, която бе предизвикала.

Тъй като тя не се помръдна и не се опита да избяга, Бърт се усмихна широко, приближи се и каза тихо:

— Това е частно владение, мис — засмените му очи срещнаха нейните. — Нарушавате границите.

Сабела се усмихна прелъстително на високия мургав мъж с дънки и отворена небесносиня риза. Топлите му сиви очи ясно показваха, че я харесва.

— Така ли? Е, тогава какво ще направите? Ще ме убие ли? — тя повдигна вежди, сложи ръце върху хълбоците си, пристъпи към него и дръпна главата си назад. — Или може би ще ме целунете?

Бърт не се поколеба. Дългата му ръка се стрелна напред със светкавична бързина, пръстите му напипаха гайките на колана ѝ и той я привлече към себе си.

— Не убивам жените — каза младият мъж, когато понечи да я целуне, притваряйки дългите си мигли.

Сабела обърна главата си в последния момент, за да избегне целувката. Бърт примигна от изненада и разочарование. Леко раздражен от смеха ѝ, той не я пускаше. Притисна я здраво към себе си, хвана изненадващо брадичката ѝ, обърна веселото ѝ лице към себе си и арогантно каза:

— Твърде рано се усмихваш, любима.

— Така ли? — предизвика го тя. Бе решила да запази самообладание.

Леко трепна, когато почувства стоманената му прегръдка. Бе толкова близо до него, че усещаше високото и твърдо като скала тяло, което се притискаше интимно към нея, от коленете до гърдите ѝ. Устните му бяха само на милиметри от нейните.

— А сега да видим дали ще се смееш след целувката.

Без да ѝ дава възможност да се освободи, Бърт целуна тази мистериозна дама. Това не бе лека, приятелска целувчица. Целуна я истински. Ловко раздели устните ѝ и прокара езика си между зъбите така, като че ли бяха любовници, а не непознати, безцеремонно търсейки и опитвайки сладостта на меките треперещи устни, разтворени сега за него.

Когато накрая тази дълга целувка свърши, Сабела не се смееше. Разтреперана повече, отколкото очакваше от това интимно и възбуждащо преживяване, тя започна веднага да блъска широките гърди на Бърт. Едва сега той я пусна.

— Е, добре, какво е това? — попита я изненадано. — Не се смееш, нали? — един мускул трепна на обгарялата му от слънцето буза, сивите му очи блеснаха доволно.

— Пази спомена от целувката — изрече хладно тя и изтри устата си с ръкава на ризата си, като че ли не харесваше целувката. — Никога няма да получиш друга.

— Не мога да бъда сигурен за това — отговори Бърт. Очите му блестяха.

— Аз съм сигурна. Трябва да тръгвам — Сабела отстъпи, като се преструваше, че е равнодушна, опитвайки се да запази самообладание.

Заинтригуван, Бърт я последва.

— Остани. Няма да ти направя нищо лошо.

— Знам това — каза тя, като продължи напред.

— Така ли? Откъде си толкова сигурна?

Погледна го през рамо и добави:

— Никога няма да разбереш.

— А ще мога ли да разбера коя си?

Тя не отговори и продължи да върви.

— Коя си ти? — попита Бърт, като свъси вежди.

Сабела спря. Бавно се обърна с лице към него и изведнъж се усмихна прелъстително.

— Коя искаш да съм?

— Моя — каза Бърт, като вдигна ръка, за да оправи яката на ризата ѝ.

— Трябва ли да бъда поласкана от този отговор? — Сабела наведе глава настрани.

— Много жени биха били — информира я Бърт.

Сабела вдигна очи, махна ръката му от яката си и отново тръгна към пасящия червеникавокафяв жребец.

Развеселен, Бърт почака секунда, след това я догони и я хвана за ръката.

— Видях те на партито миналата неделя.

— Знам това — каза тя. — Разбрах, че ме видя.

— Защо напусна? Защо ме повика и не изчака да дойда при теб?

— Не съм те повикала. Не съм ти казала нищо — понечи да тръгне.

— Повика ме с очите си — Бърт я спря, като я хвана отново. — Не, това не е истина, ти не ме повика.

— Не, убедена съм в това, аз...

— Ти настояваше. Повеляваше. Заповяда ми да дойда при теб.

— Страхувам се, че си леко слънчасал — подхвърли тя. — Може би ще бъде добре...

— Престани! — предупреди я Бърт и сивите му очи потъмняха. — Ти ме повика по време на партито. Знаеш го така добре, както и аз. Въпросът ми е защо го направи?

Сабела сви рамене, но не отговори.

Бърт я прегърна и я обърна към себе си.

— Е, добре, скъпа. Ти получи своето. А сега ми кажи защо е всичко това? Неслучайно си тук. Всеки ден яздиш в моето ранчо. Защо? Какво искаш от мен?

— Какво имаш? — отговори дразнещо Сабела, смело посрещайки погледа му и многозначителната му усмивка.

— Всичко, от което се нуждаеш. Всичко, което може да си помислиш — каза Бърт, като я стисна още по-здраво. Очите му отново се изпълниха с топлина и той добави: — Всичко ще ти дам.

— Слънцето залязва — отбеляза спокойно Сабела. — Трябва да си тръгвам.

— Не и преди да ми кажеш името си.

Като я държеше без усилие в здравата си прегръдка, Бърт вдигна ръка, докосна пълната ѝ горна устна с върха на показалеца си, след това продължи надолу по брадичката ѝ към деликатната извивка на врата ѝ. Сабела конвулсивно преглътна, когато топлата му и обгоряла от слънцето ръка се плъзна към отворената ѝ яка и се спря над гърдите ѝ.

— Искам да си тръгна — възнеговува тя.

— Кажи ми името си и ще те пусна.

— Сабела — отвърна девойката, задъхвайки се, а сърцето ѝ лудо биеше. — Сабела Риос. А сега ме пусни.

— Сабела — повтори името ѝ Бърт. Широка усмивка се разля върху лицето му. Той дръпна ръката си от отворената ѝ блуза, но веднага хвана нежните ѝ пръсти и ги сложи върху гърдите си. Като притискаше малката ѝ разтворена длан върху сърцето си, отново произнесе името ѝ: — Сабела. Сабела, вече знаеш кой съм, нали?

— Да, разбира се.

— Кажи ми — настоя той. Сабела почувства тежките удари на сърцето му с дланта си. — Кажи името ми. Назови ме Бърт.

— Бърт — произнесе тя тихо и нежно, с леко разтворени устни. — Бърт, наистина трябва да тръгвам. А и ти също — тъмните ѝ очи бавно се откъснаха от неговите. Погледна изваяната му уста. — Освен това си сгоден.

— Кога? Кога ще те видя отново? — попита я той, като че ли не бе произнесла последното изречение.

— Утре — потърси с поглед очите му.

Бърт поклати тъмнокосата си глава.

— Не мога да чакам толкова дълго.

— Тогава тази вечер — Сабела освободи ръката си, обърна се и постави крака си на стремето. Почувства силните му ръце около кръста си. Той я вдигна върху седлото. Като възседна жребеца, тя се усмихна на Бърт и каза: — В полунощ. В стария параклис в селото.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Сабела се засмя и пришпори жребеца си. Бърт трябваше да отстъпи настрани, за да ѝ направи път. Тя отново удари пети в хълбоците на коня и премина светкавично ниския и обрасъл с дървета склон. Знаеше, че високият тъмнокос мъж я наблюдава.

И понеже разбра това, реши да се позабавлява. Накара силния жребец да скочи върху една тясна издатина на скалата, която се открояваше на гористия хълм. В момента, когато копитата на коня усетиха здрава почва под себе си, тя дръпна юздите и направи малък полукръг, след което се закова на място.

Седемдесет фута под нея Бърт стоеше като прикован до бълбукация поток. Леко разкрячен, свил юмруци на хълбоците си, младежът гледаше Сабела с безпокойство.

— Господи, скъпа — изкрещя той, — внимавай.

Сабела отвърна отгоре:

— Не се безпокой за мен, Бърнет.

Като знаеше, че той се тревожи и че конят е стъпил точно там, където трябва, тя дръпна здраво юздите. Жребецът изцвили и се изправи на задните си крака. Предните му копита висяха във въздуха. Сабела докосна с ръка устните си и изпрати въздушна целувка на Бърт.

— Не, Сабела! — изрева той с гърмящ баритон. — За Бога, не прави това!

Когато го видя да тича нагоре към нея, Сабела пусна коня да стъпи на краката си, обърна го и бързо премина по тясната скала около хълма. Излезе от другата страна и се спусна към долината, чувайки ехото на името си.

Това ѝ достави удоволствие.

Засмя се, когато стигна долината, и препусна с жребеца си в бърз галоп. Очевидно бе спечелила първия рунд с нищо неподозиращия Бъртън Дж. Бърнет. Обаче имаше малко време, за да се радва на триумфа си.

Вторият рунд предстоеше в полунощ.

Смехът на Сабела бързо пресекна. Тъмните ѝ като нощта очи загубиха блясъка си. Тръпки полазиха по гърба ѝ при спомена за горещата и агресивна целувка на Бърт Бърнет. И това не бяха тръпки на отвращение.

Не можеше да каже, че този човек я отблъсква. В действителност той бе изключително красив. Бе доста висок. Широките му рамене и масивната гръд бяха красиво оформени. Бедрата му бяха стройни, прасците и дългите мускулисти крака бяха като изваяни от гранит.

Сабела Риос никога не се бе зальгвала. И сега нямаше да го стори. Но Бърт Бърнет бе красив мъж с изключителна фигура, физическите му качества бяха много. Имаше гъста гарвановочерна коса, която падаше на къдрици над колосаната му бяла риза. Кожата му бе станала още по-мургава от силното калифорнийско слънце. Сивите му очи с дълги мигли можеха да променят рязко цвета си от сребрист до тъмносив. Изваяният правилен нос му придаваше горд и благороднически вид. Чувствената му уста знаеше как да накара една жена да отговори на огнените му целувки.

Бърт Бърнет бе не само безспорно красив, той бе повеляваща, магнетична личност, която притежаваше чар, ум и страст към живота.

Сабела стисна нежната си челюст, студените ѝ очи станаха още по-хладни.

Силният интерес към удоволствията, който характеризираше Бърт Бърнет и неговите богати приятели, не бе нещо, което ѝ правеше впечатление, като се имаше предвид начинът им на живот. Твърде лесно бе за заможните собственици на обширни земи да се забавляват, когато имаха всичко, което можеха да си помислят. Кой ли не може да бъде весел и щастлив, когато живее така прекрасно?

Тя свъси вежди. Сети се за жената, която ѝ бе твърде скъпа, и чийто младежки порив бе угаснал преждевременно. Колко добре си спомняше тази вечно уморена жена с тъжен поглед, която непрекъснато търкаше подове, готвеше безброй гозби и гладеше купища дрехи.

Всичко това тя правеше не за себе си, а за някое друго семейство. Тази нежна, волева жена се трудеше по чуждите домове за шепата

пари, които печелеше, за да се погрижи за съпруга си инвалид, паднал духом, и за невръстното си дете.

Красивата жена бе преждевременно остаряла. Бледата ѝ кожа бързо се бе покрила с бръчки от силното слънце на Аризона. Тъмната ѝ лъскава коса бе загубила блясъка си и бе посивяла. Стройното ѝ тяло бе повехнало и изглеждаше като обезкървено.

И накрая бе умряла също като загубените си мечти.

А можеше да бъде дълго млада, здрава и красива, ако водеше живота на Бърт Бърнет и неговите приятели.

Животът, който можеше да има.

Животът, който беше нейно право по рождение.

Сабела преглътна сълзите, които засмъдяха в очите ѝ. Стегна се и отново придоби решителност. Не можеше да промени миналото си, но можеше да подреди бъдещето си. И щеше да го направи.

Вечерта, която Бърт прекара с Джена, бе убийствено дълга.

Докато тя говореше възбудено за нещата, които трябваше да направят за сватбата си през декември, неспокойният ѝ годеник гледаше големия френски часовник на мраморната лавица над камината. Той броеше нетърпеливо минутите, когато отново щеше да срещне мистериозната блондинка, която не излизаше от главата му, откакто за първи път я видя в балната зала на семейство Дьо Темпъл.

— Е, добре... — каза Джена, като го погледна в очакване на отговора му. — Съгласен ли си?

Бърт нямаше и идея за какво става дума.

— Съжалявам, мила. Какво имаш предвид?

Джена въздъхна и поклати глава:

— Наистина, Бърт, ти като че ли изобщо не обръщаш внимание на това, което ти говоря.

— Не, не си права. Не се сърди — Бърт се усмихна и леко оправи тъмната къдрица, която бе паднала върху бледата ѝ буза. — Просто повтори това, което каза.

— Попитам те дали изглеждам добре в бежовия си костюм. Искам да го облека, когато тръгнем на сватбено пътешествие.

— Да, разбира се.

Зелените очи на Джена блеснаха от раздразнение и тя леко цъкна с върха на езика си.

— Това не е отговорът, който очаквам. Изобщо, не ме слушаш.

— Съжалявам, скъпа. Просто съм страшно уморен. Днес имах доста работа в ранчото — той разтърка очите си и добави: — Смяташ ли, че ще бъде грубо от моя страна, ако ти пожелаеш лека нощ и си тръгнеш по-рано?

— За Бога, часът е едва единайсет — Джена бе просто вбесена. — Никога не си бил толкова уморен. Особено в събота вечер.

Бърт направи гримаса и се закани с пръст:

— Не чу ли какво ти казах, имах много работа през деня.

— Не те чувам! — извика Джена. След това се усмихна. — Е, добре, добре. Върви си у дома. И утре гледай да не се преуморяваш.

— Добре — съгласи се Бърт, — ще гледам. Имам нужда от един ден почивка.

— Утре в седем те искам тук — припомни му Джена, като си играеше с вратовръзката му. — Поканили сме съдията Файт за вечеря. Някои от най-добрите приятели на татко ще бъдат тук. Том и Вивиан Джентри, семейство Робърт, дон Мигел Андрес Амаро.

— Ще бъда тук навреме — прекъсна я Бърт, като скочи на крака, забравяйки, че е уморен.

Когато се сбогуваха, Джена обви ръце около врата му:

— Спи спокойно, любов моя. И ме сънувай.

Бърт се усмихна:

— Че кого друго да сънувам?

Джена също се усмихна и проследи с поглед как той прекоси каменната тераса, прескочи няколко стъпала и се качи в каретата.

Веднага щом тя потегли, Джена свъси вежди и грубо повика един от слугите:

— Джулио, Джулио, къде си? Ела веднага!

Дребният възрастен мексиканец се появи на мига.

— Да, сеньора Джена. Имате ли нужда от нещо, преди да си легна?

— Да.

Джена сложи ръце на хълбоците си и присви зелените си очи.

— Доведи ми Киско и Санто!

Озадачен, Джулио повдигна сивите си вежди. Стоеше като онемял.

— Е, добре. Какво чакаш? — извика тя.

Като отстъпваше назад, слугата разпери ръце, сви рамене и каза:

— Сеньорита Джена, днес е събота вечер. Те не са тук. Може би са в града.

Джена щеше да се пръсне от гняв. Старецът я гледаше раболепно.

— Веднага ги намери! Искам да видя Киско и Санто! Веднага! Сега!

Бърт влетя в селото и се насочи направо към „Мисия“. Като стигна, спря точно пред хотела, чийто архитектурен дизайн съчетаваше испанската готика с италианския ренесанс. Скочи от каретата. Бързо извади няколко монети от джоба си и ги подаде на чакащия слуга, като му каза, че няма да има нужда от каретата тази нощ.

Момчето го изгледа учудено, когато, вместо да влезе в хотела, Бърт прекоси улицата и забърза към параклиса в Сан Хуан Капистрано. Надяваше се да не бъде сам късно тази нощ, когато се добереше до голямото махагоново легло в апартамента, който семейство Бърнет имаха в „Мисия“.

Красивата дама със златиста кожа може би щеше да бъде с него.

Бърт стигна мястото. Наоколо бе тихо. На лунната светлина сградата се открояваше като магически палат на красотата и покоя. Той мина покрай градините с ухаещи цветя и заобиколи изкуствените езера. Продължи покрай руините на старата каменна църква, разрушена от земетресение далеч преди раждането му. Прекоси индианското гробище, където почиваха робите, построили параклиса. Спря пред бялата постройка. Отвори тежката гравирана врата и влезе. Зачака нетърпеливо във величествената сграда на най-стария параклис в Калифорния.

Минутите течаха бавно.

Бърт пъхна ръце в джобовете си и закрачи нервно напред-назад, стиснал толкова здраво зъбите си, че изпитваше болка в челюстите. „Ще дойде, помисли си той. Ще дойде, но ще ме накара да почакам до последната минута. Ще ме измъчва, докато удари полунощ.“

Или по-късно.

Бърт се успокои. Махна сакото си и го метна на една дървена пейка. Разхлаби виненочервената си вратовръзка и откопча яката си. Бръкна в джобовете на панталоните си и задрънка с монетите.

Започна отново да се разхожда, като си играеше с монетите.

Извади ръце от джобовете и защрака с пръсти, разхождайки се неспокойно. Сигурен бе, че тя ще дойде.

Като се умори да щрака с пръсти, започна да пука кокалчетата на ръцете си.

Изведнъж чу приближаването на меки стъпки и шум от поли на рокля.

Бърт веднага отпусна ръцете си и въздъхна. След това се усмихна широко и мина напред. Застана напълно неподвижен, скрит в дълбоката сянка зад вратата. Бе се опрял на грубата стена.

Камбаната на кулата удари магическия час, когато Сабела отвори тежката дървена врата на параклиса. Тя пристъпи в тъмнината и тихо затвори вратата зад себе си. Направи няколко крачки, след това се спря и застана неподвижно, огряна от сноп лунна светлина.

Русата ѝ коса падаше свободно върху гърба ѝ. Бе облечена с небесносиня лятна рокля, корсетът ѝ стягаше здраво пълните ѝ гърди, надипленото деколте открояваше съблазнително голите ѝ златисти рамене.

Сабела почувства присъствието на Бърт, въпреки че не можеше да го види. Не можеше да разбере дали е пред нея или зад нея, но знаеше, че е тук, знаеше, че я гледа. Усещаше неговите искрящи сиви очи, които я оценяваха и разсъбличаха.

Тя се усмихна и доволно притвори очи, когато две силни, обгорели от слънцето ръце се появиха от мрака и нежни пръсти хванаха раменете ѝ. Усети близостта на мъжка фигура. Здрави мускулести ръце я прегърнаха собственически през кръста. Сабела бе принудена да сведе глава на рамото му.

Чу мекия му мъжествен глас да шепне в ухото ѝ:

— Страхувах се, че няма да дойдеш.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Мелодичният ѝ смях изпълни тихата обител. Сабела бавно се обърна в неговата прегръдка. Изправи глава и вдигна ръце към широката му гръд.

— Ти си лъжец, Бърт Бърнет — обвини го тихо, гледайки право в искрящите му сиви очи. — Дори и тук, на това свещено място.

— Така ли? — попита той, като държеше ръцете си върху талията ѝ.

— Да, знаеше много добре, че ще дойда — усмихна се кокетно и допълни: — Както и аз знаех, че ще ме чакаш тук.

Бърт също се засмя.

— Целуни ме — прошепна той, като наведе устните си към нейните. След това настоя: — Целуни ме. Целуни ме, Сабела Риос.

Бърт я целуна бавно и нежно. Тя остана като поразена. Когато тази опияняваща и чувствена целувка свърши, той не отдели топлите си устни от нейните. Дъхът му се сля с нейния, когато прошепна:

— Ти си много красива! Приличаш на ангел, чието място е тук, в тази светиня. Нали, Сабела? Нали си ангел?

— Не съм ангел — предупреди го тя, като докосваше с устни неговите. — Далеч съм от това.

— Благодаря на Бога.

Той я целуна отново.

Бърт стоеше разкрячен, опрял гърба си на дебелия кирпичена стена на притъмнелия стар параклис. Като прихвана бедрата на Сабела, той я привлече към себе си, притискайки нежните ѝ форми към масивната си фигура. След това започна да я целува.

Целуваше я горещо в продължение на няколко минути. Накрая Сабела успя да откъсне устните си от неговите.

— Моля те — промълви тя, останала без дъх. Устните ѝ докосваха шията му. — Спри, моля те. Не ме целувай повече. Ако не престанеш, ще припадна.

— Моля те, още веднъж — прошепна Бърт, заровил лице в косата ѝ. — Само още една целувка и ще спра.

Не почака да му разреши. Прокара двете си ръце в косата ѝ, играейки си с къдриците ѝ. Повдигна главата ѝ. Погледна влажните ѝ устни, след това се наведе и я целуна.

Тъй като знаеше, че това е последната целувка за тази нощ, Бърт реши тя да бъде по-специална, дълга и страстна, за да го опиянява през дългите часове на безсъние, които го очакваха.

Сабела остана покорна в ръцете му, докато усети, че го подлудява. Тогава го блъсна по гърдите, за да се освободи от задущаващата я прегръдка. Устните му я пуснаха с нежелание. Задъхан и възбуден, той облегна главата си на стената и затвори очи.

— Бърт, трябва да си тръгвам — промълви Сабела, като склони глава върху гърдите му. Тя усети лудото биене на сърцето му и се изплаши от силната му страст. — Трябва да тръгвам.

— Недей, мила, моля те — прошепна Бърт. — Не си тръгвай. Току-що дойде.

— Компаньонката ми ще се обезпокои.

— Не, няма — възпротиви се той. — Тя спи дълбоко. Няма да разбере. Постой с мен, любима — ръцете му я стиснаха още по-здраво.

— Не мога — Сабела вдигна глава и го погледна. Очите му бяха затворени, като че ли изпитваше болка, главата му бе обърната настрана, някакъв мускул играеше по брадичката му. — Ще се видим утре — успокои го тя.

Бърт отвори очи. Все още я притискаше към здравето си тяло, опитвайки се да си поеме дъх.

— Само на половин миля отук... на юг има място, което се нарича Поинт.

— Знам къде е. Смяташ ли, че ще можем спокойно да се срещнем там?

Бърт преглътна с трудност, като вдигна главата си.

— На разсъмване там е спокойно и сигурно.

— Ще бъда там — обеща му тя.

— Гледай да бъдеш — отговори ѝ той. Лукава усмивка светна в сивите му очи.

— Къде ще отидем? — попита Сабела, опитвайки се да се освободи от здравата му прегръдка.

— Знам едно хубаво място — каза Бърт. Тя кимна и той добави: — Ще ме целунеш ли за добро утро, както ме целуна за лека нощ?

— По-добре дори.

Бърт я притисна за последен път, след това я пусна. Тя се изплъзна от него, отвори тежката гравирана врата и бързо излезе навън, оставяйки го замаян, объркан и възбуден.

И напълно омагьосан.

Сабела тичаше през обширния, осветен от луната двор на църквата. Страхуваше се да не би Бърт да я настигне и да започне отново да я целува. Страхуваше се, че може да му позволи това. Не спря, докато не се отдалечи съвсем от безупречно окосените ливади и влюбения Бърт Бърнет.

Едва тогава започна да се отпуска. Дори се усмихна. Доволна от победата си и тази вечер, тя тръгна спокойно към хотел „Лястовиците“.

Малкото селце бе тихо в този късен час, улиците бяха пуссти. Всичко наоколо бе притихнало. Една прекрасна пролетна вечер по крайбрежието на Южна Калифорния.

Нощният бриз носеше миризмата на морето, а под скалите тъмните води на безкрайния океан сребрееха в лунната нощ. Някъде наблизо се чуваха тихите звуци на романтична мелодия, изпълнявана на китара. Цъфналите рози се спускаха по високата стена на къщата и придаваха аромат на морския въздух.

По-надолу по „Камино Капистрано“, главната улица на селото, се чу висок мъжки смях. Идваше от кръчмата през две къщи. Докато се приближаваше към нея, тя чу звъntenето на чаши, монотонното пеене на мъже и пискливия смях на някаква жена.

Беше съвсем близо до кръчмата, когато един висок сух мъж отвори люлеещите се врати и излезе навън. Той запали с палец кибритена клечка и я насочи към пурата си. Слабият оранжев пламък озари лицето му.

Сабела спря изплашено. Видя пред себе си зловещото лице на човек, изцяло облечен в черно, който имаше хлътнали бузи, студени черни очи, увиснали мустаци и белег върху дясната си буза. Мексиканецът вдигна крака си върху перилата пред бара и дръпна крачола на панталона си.

На косматия му прасец бе закачена кожена ножница. Мъжът извади един нож от нея. Дългото острие светна застрашително на

лунната светлина. Тесните му очи се напълниха с дим от пурата. Мексиканецът пусна крака си върху дървения тротоар и започна да почиства ноктите си с острието на ножа.

Сабела изплашено отстъпи назад. Хотел „Лястовиците“ се намираше от другата страна на улицата. Връщайки се назад, тя се шмугна между две постройки. Реши да тръгне надолу по тъмната тясна алея, но не и да рискува да се срещне с мъжа, който стоеше пред бара с остър нож в ръка.

Тя изтича през алеята, заобиколи хотела, влезе бързо вътре и се изкачи по задното стълбище. Тихо се промъкна в апартамента на втория етаж. Внимаваше да не събуди Кармелита Ривера, която спеше здраво в съседната стая. Съблече се безшумно.

Като остана гола, потърси батистената си нощница и я нахлузи. Меката материя погали стройното ѝ нежно тяло.

Забравила за мексиканеца, тя се мушна в леглото си. Цял час не можа да заспи, тъй като си припомняше мъчително изминалата седмица.

Досега всичко протичаше така, както бе очаквала.

Само седмица след като го бе видяла, Бърт Бърнет вече я желаше и бе избягал от годеницата си, за да я види. Скоро щеше да падне в капана, който тя търпеливо готвеше.

Като планираше стратегията си с търпението на командир на бойни действия, Сабела лежеше и обмисляше следващите си решителни стъпки. Знаеше, че през предстоящите дни и седмици трябва да балансира, за да хване Бърт Бърнет здраво и сигурно.

Ако играеше ролята си внимателно и умно, само след месец той щеше да реши, че единственото нещо, което трябва да направи, е да разтрогне годеща си с Джена дьо Темпъл.

Сабела въздъхна и се протегна в тъмнината като голяма котка. Бе доволна от протичането на плана, който бе разработила доста преди да дойде в Калифорния. Целта ѝ бе два месеца след пристигането си в Сан Хуан Капистрано да накара Бърт Бърнет да разбере, че не може да живее без нея. Бе набелязала този план, преди още да знае, че е сгоден за друга.

Беше дошла в Капистрано преди три седмици. Предполагаше, че само след седмица, най-много две, той ще бъде влюбен в нея. Тъмните очи на Сабела светнаха.

Скоро щеше да ѝ предложи брак.

Тя нямаше да приеме веднага неговото предложение. Щеше да го остави да се тревожи известно време. Но не за дълго. Парите, които бе събирала в продължение на години, щяха да ѝ стигнат само за още няколко месеца. Щеше да се омъжи за него, преди скромната сума да се е стопила. Освен това бе опасно да чака. Рискуваше да я разкрият.

До края на лятото щеше да сключи свещения брак с мистър Бъртън Дж. Бърнет и тогава...

Сабела присви очите си, изпълнена с решителност и студенина.

Тогава плановите ѝ за алчната и покварена фамилия Бърнет щяха да станат реалност.

Потрепервайки неволно от уплаха и възбуда за това, което ѝ предстоеше, Сабела се закле тържествено, както бе правила хиляди пъти в миналото, да накара мъжете от семейство Бърнет да платят за греховете си.

И двамата.

Какво по-голямо наказание за стареца от това да загуби своя любим син!

Същото можеше да се каже и за арогантния син на този възрастен мъж. Какво по-подходящо отмъщение от това да му отнеме единствения син!

Синът — нейният и на Бърт Бърнет — който щеше да бъде следващият и единствен наследник на „Линдо Виста“.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Сабела не бе единствената, която кроеше планове.

Бърт също имаше планове. Но неговите нямаха нищо общо с женитба. Не и за Сабела Риос.

Той остана в църквата, след като Сабела си тръгна. Трябваше да изчака. Нямаше друг избор. Бе така възбуден от нея, че физически му бе невъзможно да я последва. Той стоеше, все така опрян на стената, и чакаше страстта му да се поохлади, а сърцето му — да се успокои.

Бърт скърцаше със зъби и една вена пулсираше върху челото му, докато стоеше в този Божи храм, чувствайки се като самия дявол. И всичко това заради една жена!

Една жена, за която не знаеше нищо. Една тайнствена руса красавица, която го караше да трепери само като го докосваше или произнасяше името му. Не знаеше коя е, откъде идва и какво иска.

Но знаеше той какво иска от нея. И колкото по-бързо го получи, толкова по-скоро щеше да я отпрати и да сложи край на тази рискована работа. Интересът му към красивата загадъчна Сабела Риос бе само физически. Желаше я. Беше луд по нея. Гореше от страст. Имаше предчувствие, че и с нея ще бъде, както с другите.

Тя бе дошла в Капистрано със своята компаньонка, бе го видяла на годишното парти и погледите им се бяха срещнали. Той веднага привличаше вниманието. Тя също. А сега се прокрадваше през нощта, като рискуваше да я хванат, само и само, за да го види. Бе сигурен, че целта ѝ не бе да си говорят умни приказки. Не си бяха казали много неща.

Ако не грешеше, намеренията им съвпадаха. Няколко откраднати часа на забранена страст. Малко приключения с един буен непознат, който също като нея ще загуби малко, ако ги хванат. Ако това е случаят, той ще успее да я прелъсти или може би тя него през следващите няколко дни. Или нощи. Ще правят любов, докато и двамата се почувстват задоволени, и това ще бъде всичко. Никой няма да страда. И двамата ще бъдат щастливи. Ще бъде забавно. Без дълбоки чувства. Чао, скъпа. Adios, querida.^[1]

Русата прелъстителка ще мине към следващата си авантюра, а той ще се ожени за Джена дьо Темпъл и ще бъде предан, верен и доволен съпруг.

Бърт се дръпна от стената и излезе от параклиса. Като си подсвиркуваше любовна песничка, той прекоси тихия двор, озарен от лунната светлина. Смяташе да отскочи до бар „Балбоа“, за да пийне нещичко, но се отказа.

Вместо това тръгна право към хотел „Мисия“. На последния етаж от испанското му крило семейство Бърнет държаха апартамент, който бе голям и винаги в изрядно състояние. Този апартамент бе твърде удобен. Като баща си, Бърт оставаше да нощува там, когато се чувстваше уморен да се върне у дома.

Бавно прекоси двора на хотела, където под високите дъбове се виждаха пръснати испански оръдия. Огромните им, стоманени дула блестяха на лунната светлина. Цъфнали лимонови и портокалови дървета украсяваха алеята, която водеше към импозантния хотел на скалите.

Бърт стигна главния вход, изкачи се по каменните стъпала и влезе вътре.

Когато се озова в просторното фойе, той погледна към отворената врата на малкия параклис на хотела. Големият позлатен олтар от седемнайсети век, пренесен от Мексико, бе тайнствено озарен от лунната светлина, която проникваше през оцветените стъкла.

Бърт прекоси бързо безлюдното фойе. Пръснатите наоколо кожени столове и удобни кресла бяха празни. Той се спря пред мраморната рецепция, където стоеше достолепен служител.

— Съжалявам, че те безпокоя в този късен час, Джордж — каза Бърт.

— Не се безпокойте, мистър Бърнет — отговори усмихнато Джордж Уайлд. — Винаги ми е приятно да ви услужа — взе ключа от апартамента на Бърнет и го подаде. — Какво друго мога да направя за вас?

— Ще те помоля да приготвиш един жребец за пет часа сутринта.

— Всичко ще бъде точно — каза покорно Джордж Уайлд.

Когато се качи в спалнята, Бърт дръпна тежките кадифени завеси, след това отвори високите прозорци, които гледаха към океана.

Нощният бриз веднага раздвижи тежките завеси и копринените завивки върху масивното махагоново легло. То бе разположено в средата на стаята. От него се откриваше прекрасна гледка към безбрежния океан, който сребрееше на лунната светлина.

Бърт пое дълбоко въздух, съблече се гол и се намести в леглото. Бе разочарован, че не успя да накара красивата Сабела Риос да легне тук с него. Сънливо си обеща, че тя скоро ще бъде тук. Гола, топла и само негова.

Сега навярно спеше на тесния си железен креват в мизерната стая в хотел „Лястовиците“. А можеше да бъде тук при него, в това широко легло.

Бърт се засмя и затвори очи.

Опиянен от нощните звуци и хладния морски бриз, който галеше стройното му тяло, той заспа.

Сабела също спеше в своята стая.

Междувременно облеченият в черно мъж продължаваше да стои на тротоара пред бар „Балбоа“. Той държеше ножа в ръка и острието святкаше на лунната светлина. Зазоряваше се.

Пушейки пурата си, той прокара палец по острието, като че ли галеше любимата си. Докато си играеше с ножа, една млада и красива мексиканка с гъста черна коса и големи кафяви очи отвори люлеещите се врати и обви пълните си ръце около него.

— Ще се върнеш ли вътре, мили? — измърмори тя.

— Разбира се — отговори мексиканецът и хвърли пурата си на улицата. — Разбира се — повтори той, без изобщо да се помръдва или да я поглежда.

Жената продължи да го гали. Тя притисна пълната си гръд към гърба му и го прихвана здраво. Мушна крака си между неговите и започна да търка коляното си в бедрата му. Извика от удоволствие, когато мълчаливият, облечен в черно мъж я хвана за памучните поли и я завъртя пред себе си.

Само за секунди жената се озова лице в лице с него. Той я притисна с коляно към перилата и насочи острието на ножа към шията ѝ. Полуизплашена, полувъзбудена, тя го погледна в студените му черни очи.

— Как се казваш, мила? Забравих името ти.

Като придържаше деколтето си с дебелите си лакирани пръсти, пийналата жена каза:

— Рамона! Не си ли спомняш как караш своята Рамона да пъшка? — тя се засмя, но не и той. — Какво ти става? Сърдиш ли се на своята Рамона?

Мексиканецът се усмихна ехидно и белегът на дясната му буза се изопна.

— Да ти се сърдя ли? — попита той вяло. — Ще разбереш, когато съм ядосан.

— Тогава влез вътре — каза тя облекчена. — Ще прием и ще танцуваме.

Мексиканецът вдигна по-високо коляното си между разкрачените ѝ крака и продължи да притиска острието на ножа към шията на жената.

— Искаш да танцуваш ли, мила?

Тя кимна с глава.

— Ще танцуваме, но тук — каза той, като търкаше върха на ножа си по шията ѝ и притискаше коляното си към слабините ѝ. — И сега пъшкай, Рамона. Да те чуя как пъшкаш.

— Спри! — предупреди го жената, очите ѝ се разшириха, големите ѝ гърди се повдигаха от уплаха. — За Бога, недей! Ох, ох... — изпъшка тя от страх и сексуално желание.

Мексиканецът дръпна върха на ножа си от гърлото ѝ. Той се усмихна садистично, когато видя кръвта, появила се върху голата ѝ шия. Наблюдаваше в транс как алената капка бавно се превърна в тъмночервена струйка. Натопи пръста си в нея и намаза долната си устна, докато тя стана съвсем мокра. След това извади езика си и облиза кръвта с такава охота, като че ли бе най-сладката сметана.

Като го наблюдаваше, жената се намръщи, но въздъхна щастливо, когато той махна ножа си и я прегърна. Наклони я назад над перилата и целуна шията ѝ, засмуквайки мястото, където я бе пробол. Смучеше лакомо, докато пред тях не спря двуколка.

Един прошарен мексиканец слезе от нея и здраво дръпна ръкава на облечения в черно мъж.

— Киско! Киско! — изрева Джулио Валдез.

Киско бавно вдигна главата си, видя кой го вика, наруга го и след това пак се наведе над шията на жената. Засмука отново мястото, откъдето течеше кръв.

— За бога, Киско — каза разтревоженият Джулио Валдез, — трябва да дойдеш.

— Махай се от пътя ми, стари човече — Киско изправи главата си. Присви черните си очи и каза: — Каквото и да става, ще почакаш. Сега съм зает.

Жената в обятията му се изсмя.

— Киско, моля те, чуй ме. Трябва да ме изслушаш. Сеньорита Джена ме изпрати и каза...

— Джена ли? — той отново вдигна глава, загубил интерес към мексиканката пред себе си. — Джена има нужда от мен ли?

— Да, да. Каза ми да те намеря. Теб и Санто. Трябвате й сега, тази нощ — като клатеше главата си, Джулио добави: — Търсих те навсякъде, докато те открия.

— Тук съм от сутринта, стари глупако — извика ядосано Киско, като пусна изплашената жена така бързо, че тя се олюля.

Мексиканката се препъна и мигновено се хвана за него, обвивайки ръце около врата му.

— Киско, не ме оставяй — замоли се Рамона. — Ще отидем у дома. Можеш да извадиш ножа си и да накараш твоята Рамона да пъшка през цялата нощ.

— Млъквай, кучко! — изрева Киско, като се мъчеше да махне ръцете й от шията си.

— Е, добре. Нищо няма да кажа.

— Преди колко време ме потърси Джена? — попита Киско. Бе успял да се изтръгне от Рамона и я блъсна толкова силно, че тя падна на колене. Протегна ръцете си към него, започна да плаче и да се моли. Той ядосано я ритна с крак, върхът на обувката му я удари под брадичката и тя падна назад.

Ужасен, старият Джулио се наведе над нея.

— Рамона, добре ли си?

Без да се обръща назад, Киско изтича към двуколката.

— Чакай, Киско! — извика Джулио до плачещата Рамона.

— Какво правиш? Вземи коня си! Ще закарам Рамона у дома й и след това...

— Знаеш, че Джена не понася миризмата на конете — отвърна Киско, разгръщайки дългите юзди, след което освободи спирачката. — Ти ще вземеш жребеца ми, за да се върнеш.

— Но какво ще стане с Рамона... няма ли... да...

Киско изобщо не го чу.

Не мислеше изобщо за Рамона. Той работеше за богатата и изтънчена Джена. Красивата зеленоока жена, която го бе повикала толкова късно тази съботна вечер.

Киско бързо подкара двуколката и удари коня с дългия черен камшик. След малко той вече скачаше от нея, подавайки юздите на сънения слуга в Дьо Темпъл.

Втурна се към терасирания двор, като приглади черната си коса с ръце и облиза тънките си устни, за да изчисти кръвта по тях. Отвори железните врати и влезе вътре. Като заобикаляше обградения с жив плет двор, той подуши дрехите си, да не би да миришат на кон. Нямаше и следа от парфюма на Рамона.

Доволен от представителността си, Киско мина на пръсти през каменния вътрешен двор, тихо се изкачи по външното стълбище за втория етаж и след това се насочи към осветения апартамент, където бе Джена.

Почука тихо на вратата и зачака.

След няколко минути намръщената и сънена слугиня на Джена отвори вратата. Петра Габриел сгълча високия кокалест мъж:

— По-добре да не бе идвал изобщо! Не виждаш ли, че си пиан?

— Ах, Петра, мила моя, обичам те — каза саркастично Киско.

— Не се задявай с мен, кривогледо влечуго! Махай се оттук, преди да съм...

— Не го гони, Петра — чу се гласът на Джена. — Изпратих да го доведат тази вечер.

Възмутената Петра продължи да му се препречва. Тя се обърна и каза:

— Сега не е вечер. Почти два часът през нощта е и той не може да влиза тук...

— Легни си, Петра! — заповяда тихо Джена.

Като си мърмореше на испански, ядосаната слугиня отстъпи назад в боядисания в бяло и прасковен цвят коридор и затръшна вратата на спалнята си.

— Влез, Киско — покани го Джена. — Затвори след себе си.

Тя стоеше пред бялата мраморна камина, кръстосала ръце на гърдите си. Бе облечена в широк пеньоар в бледо прасковен цвят, украсен с кремава белгийска дантела. Косата ѝ падаше свободно върху раменете. Един къдрав кичур висеше леко над очите ѝ.

Само един поглед бе достатъчен за Джена, за да разбере, че Киско я желае. Винаги я бе желал. Бърт често я предупреждаваше за Киско, казваше ѝ, че е опасен човек, на когото не трябва да се доверява. Но тя не се страхуваше от него. Той не би ѝ сторил нищо лошо. Щеше да направи всичко, което тя пожелаеше.

Джена се обърна бързо, за да не му позволи да прочете мислите ѝ, и го попита:

— Къде е Санто?

— Не знам — излъга Киско. — Каквото и да ви трябва, аз ще го направя. Нямаме нужда от Санто.

Джена се обърна и се усмихна.

— Да, разбира се, вярвам в теб. Седни, Киско.

Той изтупа с ръка панталоните си, избърса дланите си в тях и седна на креслото, което гледаше към мраморната камина. Джена се придвижи грациозно напред и се настани до него.

— Необходима ми е услуга, Киско.

— Кажете ми какво желаете. Ще направя всичко за вас.

Тя се усмихна и кръстоса красивите си крака. Коприненият ѝ пеньоар се разтвори и откри нощницата под него. Дантеленият ѝ корсаж бе дълбоко изрязан над пълната ѝ гръд. Нощницата се плъзгаше плътно по талията и бедрата ѝ. Тя се наведе и сложи ръка в скута си.

Киско я наблюдаваше с тесните си очи. Нежните ѝ пръсти докосваха хлъзгавия сатен, покриващ бедрата ѝ.

— Става дума за Бърт — каза Джена, като повдигна леката материя на пеньоара си, за да се видят хубавите ѝ глезени и малките деликатни крака, обути в сатенени чехли. — Нещо става с Бърт.

— Какво общо имам аз с това? — върху тъмното мършаво лице на Киско се появи гримаса на недоволство, когато чу името на Бърт.

Той ненавиждаше семейство Бърнет и това не бе тайна за никого. Роден бе в „Линдо Виста“ през 1845 година. Когато бе на десет години,

той и неговият по-малък брат Санто бяха изгонени с родителите си от ранчото само за това, че бяха мексиканци.

Киско поглади белега върху лицето си.

— Киско, нали мога да ти се доверя? — тя докосна коляното си. Мъжът преглътна трудно. Преди да ѝ отговори, Джена продължи: — Искам да следиш Бърт — вдигна ръка към косата си и завъртя падналата къдрица на пръста си. — Искам да знам къде ходи, какво прави по всяко време на деня и нощта. Ще го направиш ли?

Вдигайки с нежелание погледа си от извивката на пълните ѝ бели гърди, Киско каза:

— Ако това е вашето желание, ще го направя. Но не мога да разбера — той повдигна рамене. — Мислех, че Бърнет е винаги с вас.

— Виждаш ли го наоколо сега? — Джена махна с ръка. — Тръгна си преди няколко часа. Каза, че е уморен. Не му вярвам — тя намокри устните си с розовия връх на езика си. — А ти вярваш ли му?

— Ще разбера всичко.

— Добре, добре. Знам, че мога да разчитам на теб.

Джена се повдигна, показвайки му, че срещата им е приключила. Киско стана и тръгна към вратата. Дамата го последва, като дългият ѝ разтворен пеньоар докосваше пода. Когато стигна вратата и я отвори, тя го потупа по гърба. Той се обърна и я погледна.

— Кажи ми нещо, Киско — рече тя с тъжно изражение на лицето си, — и не ме лъжи.

— Никога не съм ви лъгал, Джена.

Младата жена се приближи съвсем близо до високия мустакат мексиканец, облечен в черно, като пълната и гръд леко докосна гърдите му.

— Предполагаш ли, да не би... — тя прехапа устни, сведе дългите си мигли и след това леко ги повдигна. — Може би вече не съм желана.

— Вие сте най-желаната жена, която познавам — каза омаяният мексиканец.

— Е, благодаря ти, Киско — отвърна Джена, като се усмихваше и го избутваше към вратата. — Какво ли щях да правя без теб?

[1] Сбогом, любима. — Б.пр. ↑

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Бърт Бърнет стоеше на скалистия връх на Поинт в хладното неделно утро. Гъстата мъгла, която идваше откъм океана, галеше гладко обръснатото му лице. Вятърът рошеше изрядно вчесаната му коса и притискаше небесносинята риза към мускулестите му гърди.

Той стоеше, втренчил сивите си очи в океана и пъхнал ръце в джобовете на избелелите си дънки. Върховете на черните му каубойски ботуши бяха на няколко инча от ръба на скалата. Беше на стотина фута височина над пясъчната крайбрежна ивица.

Мъглата бе така гъста, че Бърт не можеше да види добре под себе си, но знаеше, че е време за прилива. Чуваше как вълните се разбиват навътре в морето и след това пръскат пяната си върху скалите.

Поинт можеше да бъде опасно място в утро като това. Една погрешна стъпка в мрачната утрин, едно подхлъзване можеше да се окаже фатално.

Бърт леко потръпна при тази мисъл. Това така добре познато място беше някак си опасно за него в това студено и сиво утро.

Опасността идваше не от това, че можеше да падне от скалите, а от мистериозната руса жена, за която не знаеше нищо.

— Бърт, Бърт, тук ли си?

Той чу топлия и приятен глас, който идваше от мъглата, и всички мисли за неговата безопасност изчезнаха.

Бърт нежно я предупреди:

— Сабела, стой, където си! Не мърдай. Ще дойда при теб.

Девојката не се подчини. Ловка и смела като него, тя тръгна по посока на гласа му. След това се показа в мъглата. Бърт се промъкна към нея, спря се и учудено я погледна.

Изведнъж мъглата се разпръсна и той я видя ясно на фона на слънчевата светлина. Сивата мъгла ваеше причудливи форми наоколо, сред които се открояваше нейната прекрасна фигура. Косата ѝ, разпусната и позлатена от слънцето, галеше лицето ѝ. Краищата на розовата ѝ лятна рокля се издуваха от вятъра около стройното ѝ тяло

като някакъв шарен звънец. В този прорез от светлина тя изглеждаше като че ли от друг свят, като ангел, който лети прекалено ниско над земята.

Сърцето на Бърт спря да бие за секунда, след това затуптя отново и тежко.

Той се усмихна, очарован от красотата ѝ.

Сабела погледна високия тъмен мъж над себе си. Красивото му лице изразяваше възхищение от нея.

Тя отвърна на усмивката му.

— Не се ли гордееш с мен? — извика девойката. — Успях да стигна до върха преди изгрев.

Бърт я гледаше възхитено. Вдигна ръка към лицето ѝ. С малкия си пръст оправи един кичур руса коса, който докосваше устата ѝ.

— Твърдиш, че си успяла — каза той, като гледаше устните ѝ, — а дори не си ме целунала.

Като се смееше, Сабела сложи ръце на гърдите му, повдигна се и го целуна бързо. След това каза:

— Мога ли да те помоля нещо?

Блестящите му сиви очи се плъзнаха по косата, лицето и тялото ѝ. Нетърпеливите му ръце докоснаха бузите ѝ, раменете и талията ѝ.

— Можеш да ме помолиш всичко — увери я той, като леко я привлече към себе си.

— Винаги ли се усмихваш? — тя наклони главата си на една страна. — Никога ли не си нещастен?

Като продължаваше да се смее, Бърт сви рамене. След това каза:

— Не мога да страдам, ако това не е крайно необходимо — усмивката му се разшири. — Преди много години си обещах да посветя всичките си сили на живота.

Сабела кимна.

— Това харесвам у теб.

Бърт я обгърна с ръце и сплете длани зад талията ѝ.

— Мислих много. Какво смяташ да правим тази сутрин, за да сме напълно щастливи? — той любопитно повдигна тъмните си вежди.

Сабела плъзна ръцете си върху гърдите му.

— А защо да не го направим? Нали затова и двамата сме дошли тук?

Бърт щастливо кимна. Тази красива жена очевидно гледаше на сексуалните отношения като самия него. Като на една приятна игра. И развлечение, което не ще има никакви последици.

Тя бе неговият тип жена.

Бърт се наведе и целуна влажните устни на Сабела. Постепенно целувката му стана особено чувствена. Изведнъж мъглата се вдигна и слънцето огря и позлати студените води на Тихия океан.

Когато усети топлината върху гърба си, Бърт откъсна устните си от тези на Сабела, хвана ръката ѝ и я повлече след себе си надолу по скалистата пътека. Когато стигнаха вързания жребец, той го отвърза и хвърли юздите върху животното. Качи се върху дорестия кон, като се усмихна на Сабела.

Бузите ѝ розовееха, но не от слънцето. Устните ѝ бяха подпухнали от целувката му. Големите ѝ тъмни очи блестяха обещаващо и предизвикателно.

Полу на шега, полусериозно той каза:

— Не трябва да те водя със себе си. Трябва да те оставя тук.

— Точно това трябва да направиш — отговори тя дръзко, — но няма да го сториш.

— Твърде сигурна си, мис Риос.

— Не — отвърна му тя, флиртувайки с големите си очи. — Сигурна съм в теб, мистър Бърнет.

Отговорът се понрави на Бърт. Той отметна тъмнокосата си глава и се засмя. След това посегна и сграбчи Сабела, вдигна я и я постави на седлото пред себе си.

— Какво да правя с теб сега?

— Можеш отново да почнеш да ме целуваш.

Страстната му целувка я остави почти без дъх. Разбра, че ще ѝ бъде трудно да устои на този решителен мъж, който очевидно имаше голям опит с жените. Но щеше да издържи.

Сега и после, докато стане негова жена.

Това неделно утро постави началото на една главозамайваща седмица за страстния и нетърпелив Бърт. Когато църковните камбани забиха и всички започнаха да се събират за служба, той водеше Сабела надолу по брега към едно усамотено заливче. Докато в старата църква

отчето поучаваше енорияшите си да не се поддават на изкушение, Бърт правеше всичко възможно, за да убеди Сабела да се поддаде на изкушението.

Но тя нямаше да го направи.

Лежеше в обятията му на разстланото одеяло в скрития залив. Само на няколко ярда от разбиващите се вълни те прекараха топлото пролетно утро в смях, целувки и въздишки, милувки и закачки.

Някъде по обяд Сабела рязко се дръпна от прегръдката на Бърт и седна, като го остави объркан и замаял от страст. Тя се повдигна на колене и се отпусна назад върху петите си.

— Не мога да остана повече тук — каза девойката като извинение.

Бърт пхна ръката си под дългата ѝ пола. Тънките му пръсти обхванаха левия ѝ глезен.

— Ще останеш.

Той легна по гръб. Черната му коса бе разрошена, а карираната му риза — разкопчана. Агресивно плъзна ръка нагоре към прасеца ѝ.

— Няма да те пусна. Не и сега — каза той, като правеше кръгове с палеца си по вътрешната страна на коляното ѝ. — Моля те, остани още малко.

Сабела решително поклати глава.

— Това, което можем да правим, е само да се целуваме и галим — отвърна тя, като кръстоса ръце върху гърдите си. — Ако остана, искаш ли да поговорим?

— Разбира се, скъпа. Обещавам.

Бърт я стисна за крака и я накара да коленичи до него. После седна срещу нея. Хвана я през кръста и я привлече към себе си. Зарови глава в меката тъкан, която покриваше гърдите ѝ. Дъхът му бе горещ и проникваше през роклята ѝ.

Тя потрепери.

Като зарови ръце в косата му, Сабела го предупреди:

— Обеща, че ако остана, ще си поговорим.

— Разбира се, любима — измърмори Бърт, като я целуна страстно там, където гърдите ѝ се разделяха. — Ще говорим за това как да се любим.

— Така ли? — бутна го силно, скочи на крака и избяга.

Към края на седмицата Бърт просто мислеше, че загива.

Красивата и загадъчна Сабела Риос бе всичко за него. Направо щеше да полудее. Беше безнадеждно влюбен. Напълно очарован. Постоянно се измъчваше от мисълта да я притежава.

Незадоволеното желание разгаряше страстта му. Остави работата си в ранчото и прекарваше дните си със Сабела. Измисляше странни извинения, за да се наслади на топлите звездни нощи заедно с нея.

Кръвта му кипеше. Водеше обекта на страстните си желания в скрити романтични места, обладан от мисълта да я прелъсти.

Сабела бе неумолима.

Тя не бе заслепена от страст или любов. Не можеше да отрече, че изкусните опияняващи целувки ускоряваха пулса ѝ, но сърцето ѝ оставаше студено, разумът ѝ работеше само в една определена посока.

Под магнетичния чар и красотата на този мъж Сабела виждаше Бърт Бърнет такъв, какъвто бе в действителност. Един ловък мошеник. Безсърдечен крадец. Омразен враг.

— Позволи ми — мърмореше Бърт, докосвайки шията ѝ с горещите си устни, — позволи ми, скъпа.

— Не, Бърт, не — повтаряше Сабела. Беше изрекла тези думи хиляди пъти през последните дни.

Отново бе неделя. Една цяла седмица бе изминала от онова мъгливо утро на Поинт.

Стояха и се прегръщаха върху покрития със зеленина склон на платото. Беше по залез-слънце. Бяха на мили от най-близката къща. Яздиха в продължение на часове, за да стигнат тук.

Бърт бе гол до кръста. Ризата му лежеше в краката им. Бялата блуза на Сабела бе разкопчана, дългите ѝ краища висяха извън кожените ѝ панталони. Бе гола отдолу.

Отново отказваше да бъде негова и отчаяно се опитваше да се закопчае, докато Бърт се мъчеше да ѝ попречи. Сабела успя да се закопчае донякъде, докато горещите му устни докосваха лицето ѝ.

Той целуваше бузите, клепачите ѝ и шепнеше възбуждащо:

— Сабела, моля те, съблечи блузата си, това е всичко, което желая.

Целуна горната ѝ устна, като леко я ухапа.

Преди да може да му отговори, той я целуна толкова страстно и горещо, че и двамата забравиха къде са. Бавно се свлякоха на колене, устните им се сляха, сърцата им забиха силно. Сабела като че ли забрави за копчетата на блузата си.

Но не и Бърт.

Тя обви ръце около врата му и се притисна до него. Смело вмъкна езика си в устата му, възбуждайки го. Усети, че той потръпна. Тялото ѝ също потръпна в ответ.

Откакто се срещаха, се бяха целували хиляди пъти. Но тази целувка бе по-различна от другите. Имаше много причини за това. Никога не бяха отивали толкова далеч от погледа на всички. В това красиво усамотено място в подножието на Шоколадовите планини им се струваше, че никой не бе идвал тук преди тях, че бяха сами в целия свят. Това сигурно скалисто място възбуждаше сетивата с примитивната си красота.

Слънцето залязваше. Сабела коленичи върху кадифената поляна, затвори тъмните си очи и въздъхна, изпитвайки неописуемо удоволствие от продължителната целувка и трепетно щастие.

Започваше да се смрачава.

Не само красотата на този див рай или топлината на устните на Бърт караха кръвта ѝ да кипи в жилите ѝ. Имаше нещо повече. Изведнъж тя разбра, че блузата, която отчаяно се опитваше да закопчае, бе напълно разтворена.

Разголените ѝ гърди докосваха голата плът на Бърт. Зърната ѝ бяха станали две огнени точки, разкъсвани от изгаряща болка. Единствената ѝ надежда да угаси този страшен пламък бе да се притисне по-близо до тази мускулеста мъжка плът. Единственият балсам за тази сладка болка бе да притисне зърната си в окосмената му гръд.

Сабела инстинктивно изпъна гръб и притисна набъбналите си гърди към горещата плът на Бърт.

Той изпъшка от удоволствие.

Докато се наслаждаваше на сладостта на устните ѝ, Бърт плъзна ръката си под отворената блуза на Сабела и привлече девойката поплътено към себе си. Ушите му писнаха и той изпъшка в екстаз, когато твърдите ѝ като диамант зърна се впиха в плътта му. След малко устните му щяха да бъдат върху гърдите ѝ, пиейки от белотата им.

Бе сигурен, че са съвсем сами в това усамотено място. Можеха да правят всичко, което пожелаеха. Това, което ги очакваше, бе изключително възбуждащо — да се любят на това място, като единственият свидетел щеше да бъде залязващото слънце.

Устните им се разделиха. Дишайки тежко, Бърт седна на петите си, без да се откъсва от Сабела.

— Да, малката ми — промърмори дрезгаво той. — Да...

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Бърт... Бърт — шепнеше замечтано Сабела.

Ръцете му я обхванаха още по-здраво. Задържа дъха си, почака. Всеки мускул на стройното му тяло бе напрегнат. Румената ѝ буза докосваше голата му гърд. Сабела се сгуши в него и целуна трепетно сърцето му.

— Не, не, не можем... — промълви тя, останала без дъх.

Измъкна се от обятията му толкова бързо, че той остана изумен. Като се обърна с гръб към него, тя коленичи и побърза да закопчае блузата си. Като че ли времето бе спряло.

— Исусе Христе! — успя да изрече Бърт и падна по гръб. Сложи ръце на слепоочията си, след това ги сви в юмруци. Мускулите на корема му бяха изопнати, дънките му се бяха свлекли под пъпа.

Желанието му бе непреодолимо. Никога преди това не бе желал някоя жена толкова силно. Тя бе отприщила емоции, непознати и за самия него. Изкушаваше се да я сграбчи, да разкъса дрехите ѝ, да я обладае, независимо дали тя го желаше или не.

Бърт се върна към реалността, когато Сабела, сякаш прочела мислите му, каза тихо, все още с гръб към него:

— Прави това, което си решил — след това се обърна и го погледна. Големите ѝ черни очи бяха като на изплашено дете. — Ти си по-голям и по-силен от мен. Не мога да те спра.

Бърт бе стиснал зъби и полузатворените му очи бяха станали тъмносиви. Отваряше и затваряше длани. Накрая каза бавно и студено:

— Аз не изнасилвам жени, мис Риос — вдигна ръце и ги сложи под главата си. — Нито пък искам да прелъстя и да измъчвам златокоси магьосници, които изпитват удоволствие от това да ме изкарват извън търпение.

— Мислиш ли, че го правя? — Сабела се промъкна по-близо, седна и сложи ръка на корема му.

Бърт, без да иска, примигна.

— Не, не смятам — измърмори той, като стискаше челюстите си. — Сигурен съм в това.

Сабела го погледна обидено. Върховете на пръстите ѝ се плъзнаха по плътно окосмената бразда, която разделяше корема му.

— Защо би трябвало да върша такава жестокост?

Бърт затвори очите си срещу залязващото слънце и тази хитра прелъстителка, която си играеше така безцеремонно с него.

— Ти трябва да ми кажеш, скъпа — отсече той. — Може би защото си жена — отвори широко очи и я погледна. — Някога, по времето на Римската империя, един мъдър мъж на име Ювенал е писал:

„Жестокостта, е характерна за жените. Те мъчат съпрузите си, удрят с камшик икономата си и се наслаждават, когато робите биват пребивани до смърт.“

Сабела не каза нищо. Недоумяваше дали той подозира коя е. Усети, че мускулите под ръката ѝ се отпускат. Върху устните на Бърт се появи характерната му усмивка.

В един момент тя коленичи, преметна крак над проснатото му тяло и седна върху него. Погледна го, усмихна се и каза:

— Тъй като нямам нито съпруг, нито иконом или роб, ти си единственият, когото мога да измъчвам.

Бърт избухна в силен смях.

— Поне си признаваш.

Сабела не отговори. Наведе се и започна да го целува, но Бърт я спря.

— Не, скъпа, недей. Не и сега. Достатъчно се измъчих този следобед.

— Тогава кажи нещо — примамми го тя, — но не за правене на любов. Кажи ми нещо за себе си. За твоето семейство, за ранчото и земята.

— Скъпа, не мога да мисля, докато си върху мен — отвърна чистосърдечно Бърт. — Ако искаш да ти кажа нещо, трябва да станеш от мен — смигна ѝ, усмихна се дяволито и продължи: — И така, ще ме оставиш ли да се надигна?

— Бърт Бърнет! — скара се тя за грубостта му, но веднага стана. Кръстоса крака до него и отново нежно го помоли да си поговорят, да

разкаже нещо за себе си.

Бърт само се усмихна мързеливо, седна, сложи ръце върху коленете си и каза:

— Предимството е на дамите. Ти си дошла в Капистрано, за да проучиш някакво наследство. Това е всичко, което зная за теб. Кажи ми нещо повече за твоя дом в Аризона, за семейството си. За живота си там. Кажи ми от коя страна на леглото спиш. Как обичаш да ядеш яйцата. От кого си наследила русата коса и черните очи — той млъкна и като обърна глава, сложи брадичка върху ръката си. — Колко ли любовници си подлудила. Кажи ми всичко.

Сабела се засмя и започна да му разказва. Преди това обаче откъсна един стрък трева, сложи го между палеца и показалеца си и свирна.

— Родена съм в Аризона. Родителите ми починаха.

— Съжалявам, скъпа — каза Бърт със съчувствие. — Това наистина е лошо.

Сабела продължи, като че ли не я бе прекъснал:

— Баща ми, Тито Риос, работеше в едро малко ранчо, чиито собственици бяха Виктор и Кармелита Ривера. Кармелита е моята приятелка и компаньонка, която е тук с мен.

— Разбирам — каза Бърт, като се загледа в красивото лице на Сабела.

— Тереза, моята майка, е сираче от дете. Живяла е в манастир. Когато става на осемнадесет години, отива да живее в ранчото на семейство Ривера. Там среща баща ми, те се влюбват, женят се и след година се раждам аз. Русата ми коса е от русокосия ми синеок баща. Тъмните ми очи и мургавата кожа са от майка ми. Спя по средата на леглото си. Не ям яйца — докато говореше, тя гъделичкаше голата си ръка със стръкчето трева. — Много отдавна престанах да броя колко любовници съм подлудила.

Бърт се засмя.

— Имаш ли по-малки братя или сестри?

— Не, нямам. Аз съм единственото дете на родителите си.

— Да, сега разбирам защо си толкова разглезена — обвини я Бърт, като вдигна брадичка от ръката си. Сивите му очи блеснаха.

— Така ли мислиш за мен? — тя се нацупи. — Какво ще кажеш за себе си? Може би не трябва да те питам дали си един на мама и

татко?

— Не трябва ли?

— Не. По всичко личи, че си сам. Толкова си арогантен, властен и упорит. Винаги ли постигаш целта си?

Бърт се засмя сърдечно.

— Винаги, докато ти не се появи — сложи ръка върху коляното ѝ, като мачкаше вътрешния ръб на кожените ѝ панталони. — Продължавай, разкажи ми.

— Няма какво повече да ти кажа — отвърна Сабела. — Имам до себе си Кармелита. Сега тя е вдовица и с нея сме едно семейство — сви нежните си рамене. — Казах ти, че сме тук, за да търсим евентуално наследство и...

— Мога ли да ти помогна с нещо? Баща ми е адвокат. Отдавна не е практикувал, но...

— Не, благодаря ти — тя отметна кичур коса от очите си. — А сега — достатъчно за мен. Нека да говорим за теб. Винаги ли си живял тук, в Южна Калифорния?

— Роден съм тук, в „Линдо Виста“ — отговори Бърт, като кимна и бавно започна да плъзга показалеца си по вътрешния ръб на панталона ѝ. Сабела бързо хвана ръката му и я задържа. — С изключение на четирите години, когато бях в университета — продължи той, — винаги съм бил в ранчото.

— Казваш, че си бил тук. А платото, на което се намираме, също ли е част от ранчото?

— Да.

— Но ние сме на много мили от... — тя се озърна. — Вашето ранчо изглежда твърде голямо.

— Тридесет и три квадратни левги — той дръпна ръката си от нейната.

— Тридесет и три квадратни левги ли? — Сабела повдигна добре очертаните си вежди.

— 146 000 акра — поясни той, като се усмихваше.

— Това е голяма територия.

— Едно от последните места с такава големина между Орегон и Бажа, Калифорния — заяви гордо Бърт. — Някога в „Линдо Виста“ се отглеждали десет хиляди глави телета и пет хиляди коне.

Сабела възкликна:

— Може би е трудно да се направи точна карта на такова голямо място.

— Запозната ли си със старите карти на Испанска Калифорния?

— В известна степен — отговори неохотно Сабела. — Твоите прадеди испанци ли са били?

— Не.

— Мислех, че повечето от територията на Южна Калифорния е била собственост на испански семейства, които са били дарения от испанския крал.

— Това е така. Напълно права си. По-голямата част от „Линдо Виста“, двадесет и две квадратни левги, първоначално е била притежание на едно аристократично испанско семейство.

— Така ли? — попита разсеяно Сабела. — Какво е името на това семейство? Можеш ли да си спомниш?

— Разбира се. Името е било Карильо — каза Бърт. — Земята е дадена на дон Паскал Антонио Карильо преди много години и той, от своя страна, я завещал на своите наследници. Ние сме купили ранчото от потомците на Карильо и сме платили всички такси някъде през 1848, точно след войната. Същата година баща ми се е оженил за майка ми.

Бърт не забеляза, че Сабела присви очи, както и не знаеше, че е стиснала здраво зъби.

— Когато се оженват, татко отвежда съпругата си в „Линдо Виста“, за да живеят в къщата на ранчото, която е от 1830 година. Старият Карильо я е строил. Роден съм тук една година след сватбата. Ние все още живеем в тази къща.

Сабела изглеждаше спокойна, но вътрешно кипеше, когато запита:

— И така, в старата къща все още може да се живее?

— Мила, това е една великолепна сграда. Строена е за вечни времена. Голяма хубава стара къща, която е чудесно обзаведена.

Бърт продължаваше да говори, без да крие нищо. Той ѝ разказа за ужасните суши през шейсетте, когато много от собствениците на добитък са загубили всичко. Именно през този период семейството му закупило нова земя на ниски цени и империята „Линдо Виста“ нараснала.

Когато говореше за ранчото, сивите му очи гордо светеха. Очевидно обичаше тази земя и смяташе да остане в „Линдо Виста“ до края на живота си.

— В „Линдо Виста“ има всякакъв вид земя — каза напевно той. — Западната граница представлява няколко мили скалиста и девствена брегова линия. На юг са бреговете на река Санта Маргарита, а на север е каньонът Трабуто. На изток през широката хълмиста долина се стига до крайбрежната планинска верига Санта Ана, а по-надолу са равните горещи пустини.

Бърт говореше гордо и със задоволство, което раздразни Сабела. Започна да ѝ прилошава. Беше толкова самодоволен в ролята си на богат млад господар на „Линдо Виста“.

Но все пак трябваше да бъде благодарна. Именно тази арогантност ѝ даваше възможност да осъществи плана си. Бъртън Дж. Бърнет бе свикнал да получава всичко, което пожелаеше, като че ли това бе волята Божия. Бе свикнал да има и красиви жени, които да му се предлагат. Въобразяваше си, че тя бе една от множеството, което копнееше да бъде в неговите обятия.

Колко погрешно мислеше!

Тъй като винаги бе глезен и доволен, никога не бе имал неуспехи. Сега му предстоеше да загуби.

Като се правеше на безгрижна, Сабела внимателно караше Бърт да ѝ разказва все повече и повече за своите родители.

Каза ѝ, че неговият баща е седемдесет и четири годишен, немощен и болнав старец. Той почти не помнеше майка си. Тя ги напуснала, когато е бил момче.

— Майка ти ви е напуснала, така ли? — попита изненадано Сабела. Никога не бе чела нещо във вестниците за мисис Рели Бърнет. Предполагаше, че е починала.

— Майка ми е с повече от двайсет години по-млада от баща ми — промълви Бърт. — Когато са се срещнали, тя е била едва на двайсет години, а той — на четиридесет и две — Бърт гледеше залязващото слънце, което галеше мургавите му рамене. — Майка ми е била красива млада аристократка от Сан Франциско. Имала е червена коса, зелени очи и най-бялата кожа, която някога можеш да видиш. Естествено татко я обожавал. Не мирясал, докато не се оженил за нея.

— Трябвало ли е да я увещава дълго за това?

— Не. Оженили се няколко седмици след като се срещнали. Довел я в „Линдо Виста“ и ѝ дал всичко, което е пожелала и което е можела да си представи.

Бърт се протегна за ризата, която бе съблякъл, взе пура и кибрит от джоба. Захапа пурата, но преди да я запали, Сабела взе кибрита, драсна една клечка и му я подаде.

Като го гледаше право в сивите очи, каза:

— Но тя не е била щастлива.

Изпускайки дим от пурата, той продължи:

— Очевидно не е била щастлива. Когато бях на шест години, мама Дана, така се казваше, отиде в Сан Франциско за един месец. Татко и аз останахме в ранчото. Докато е била там, тя срещнала красив мексикански благородник на някаква вечеринка — Бърт пушеше пурата си, опрян на ръката си. — Може би са се влюбили от пръв поглед. Разведе се с баща ми веднага, омъжи се за мексиканеца и двамата отидоха да живеят в Мексико Сити.

— Не!

— Да. Това съсипа баща ми. Никога след това той не можа да се оправи — Бърт сподавено се засмя и поклати чернокосата си глава. — Прогони всички с испански или мексикански имена от „Линдо Виста“, независимо че бяха работили за него от дълги години. Много семейства живееха в кирпичени постройки в ранчото. Имаше много каубои, най-добрите коняри на югозапад. Цялата прислуга на къщата. Готвачи, слугини, иконома. Всички.

— Не е бил прав да направи това — отбеляза Сабела. Тя не бе учудена, че старият мъж бе сторил това. Знаеше добре, колко несправедливи можеха да бъдат двамата със сина му.

— Да, така е — каза Бърт. — Не е бил справедлив. Глупаво е било от негова страна. Понякога, когато хората са жестоко наранени, правят безсмислени неща. Кой знае как бихме постъпили при такива обстоятелства!

Сабела мълчеше.

— Същото може да се каже и за майка ми. Хората говореха, че е постъпила нечестно. Но вероятно не е могла да постъпи по друг начин.

— Вероятно — съгласи се Сабела. — Но как би могла една майка да напусне шестгодишния си син?

— Заради любовта, предполагам — Бърт сви рамене. — Нали един поет е казал:

„Невъзможно е да обичаш и да бъдеш разумен.“

Сабела кимна и отговори:

— Друг пък поет е казал:

*„Удоволствията на плътта са моментни,
но болката от любовта е вечна.“*

— Ще се опитам да го запомня — каза Бърт, като се усмихна. След това хвърли пурата си. — И като говорим за любов... — той прегърна Сабела, внимателно я положи върху тревата и легна върху нея. — Нека малко да се полюбим.

Целуна я, преди тя да може да му откаже. Продължи да я целува, докато с едната ръка започна да откопчава отново бялата ѝ блуза.

Докато лежаха и се целуваха на залез-слънце, един мършав, облечен в черно мексиканец седеше на ръба на скалиста площадка високо над тях. Със силния си бинокъл той наблюдаваше прегръщащата се двойка върху меката поляна.

Тънките му устни се извиха в доволна усмивка под черните мустаци. Белегът на дясната му тъмна буза също се опъна. Започна да маха с ръце в очакване.

— Ах, така, така — като че ли ги окуражаваше Киско. — Продължавай, Бърнет. Прави любов с тази красива синьорита. Няма да кажа на Джена — усмивката му стана похотлива и зла. — Давам ти честната си дума.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Джена дьо Темпъл имаше натрапчивото предчувствие, че може да загуби Бърт, и то завинаги.

Безпокоеше се, както никога преди това. През годините на тяхната връзка тя неведнъж бе чувала за похожденията на Бърт, но някак си не се бе тревожила. Знаеше, че неговите сексуални приключения нямат нищо общо с привързаността му към нея. Разумно преценяваше, че безбройните разгулни блондинки, брюнетки и червенокоси жени не могат да попречат на техните отношения.

Неговите кратки и повърхностни приключения бяха малко или повече това, което и другите мъже вършеха. Разбира се, от уважение към нея, за да не я обиди и изложи, той си ги позволяваше само когато бе извън града. Доколкото знаеше, Бърт никога не бе имал никаква връзка с жена, която тя познаваше, жена, която живееше около Капистрано.

Това означаваше, че възможностите му за похождения наоколо бяха ограничени. Тя виждаше безсрамните покани в очите на жени на възраст от петнайсет до петдесет години, когато гледаха чаровния Бърт.

Това никога не я безпокоеше. По-скоро я радваше. Радваше се, че ѝ завиждат, изпитваше удоволствие, че ухахват красивия ѝ любовник в желанието си да го притежават.

А тя бе тази, която го притежаваше.

Така ли бе в действителност?

Първенството ѝ бе отнето. Нещо не бе в ред. Някой беше примамил Бърт. Трябваше да сложи край на това.

Тези мисли тормозеха Джена, докато чакаше нетърпеливо Киско. Беше вечер. Неделя вечер.

Преди седмица бе извикала мексиканеца в апартамента си и му бе заповядала да следи Бърт, да разбере какво прави и веднага да ѝ доложи за това. Да не казва нищо на другиго.

Джена бе сама в къщата си през тази топла неделна вечер. Разбира се, слугите ѝ бяха тук. Баща ѝ, сенаторът Дьо Темпъл, бе в Лос

Анджелис. Заедно с дон Андрес Амаро и група величия трябваше да участват в церемонията по откриването на някаква сграда. Дон Мигел и сенаторът бяха заминали с обедния влак. Джена бе прекарала мъчителен следобед, тъй като се безпокоеше за закъснението на Киско.

Кога щеше да ѝ донесе новините?

Погледна крехкия порцеланов часовник върху мраморната лавица. Бе девет часът вечерта. Въздъхна уморено. Защо Киско не идваше? Дали отново не бе намерил Бърт? Беше ли по следите му? Може би все още го търсеше? Дали не бе видял нещо, което иска да скрие от нея?

Сърцето на Джена заби лудо, когато накрая чу шума от ботушите му върху широката тераса пред апартамента си. Тя скочи към двойните врати, които бяха отворени в благоуханната нощ. Спря се. Дори Киско не биваше да знае колко е разтревожена.

Джена пое дълбоко дъх, седна върху дивана с прасковен цвят, оправи роклята си от жълта коприна и взе една книга от близката маса. Бързо я отвори и се престори, че чете. Високият кокалест Киско влезе през отворената врата и я извика по име.

Джена го погледна и се усмихна. Забеляза, че преди да дойде тук, Киско се бе изкъпал, обръснал и сменил дрехите си. Мастиленочерната му риза и панталоните бяха току-що изпрани и изгладени. Беше без шапка. Дългата му черна коса, причесана гладко назад, бе все още влажна от банята.

Той я погледна. Черните му очи бяха сериозни, един мускул потрепваше на белязаната му буза. Бе разбрал нещо. Нещо лошо.

Като се опита да запази самообладание, Джена каза:

— Влизай, Киско — тя постави непрочетената книга до себе си и стана. — Да ти сипя ли нещо за пиене?

Киско влезе като привидение. Както обикновено, изглеждаше странно жестока заплашителен. Джена усети, че кожата ѝ настръхва, но се престори на напълно самоуверена, когато тръгна към вградения лъскав шкаф, върху който бяха подредени няколко гравирани кристални гарафи. Без да пита госта си какво иска, тя наля две чаши мадейра. После се усмихна мило на изтегналия се върху дивана мъж и се наведе, за да му подаде виното. Видя как черните му очи пламнаха, щом се вторачиха в деколтето ѝ — модерната ѝ жълта рокля бе дълбоко изрязана.

Но Джена не се тревожеше.

Тя премного се притесняваше за Бърт, за да мисли за това, че Киско се наслаждава на голата ѝ гръд. Освен това изпитваше перверзно удоволствие, когато този мустакал мексиканец гледаше гърдите ѝ, въпреки че пред други би отрекла това. Играеше някаква опасна и извратена игра с Киско. Не знаеше защо го прави. Този мъж не я привличаше — един обикновен работник, необразован каубой без добро бъдеще.

Киско, който отдавна се бе заселил тук, живееше с брат си Санто в малка кирпичена къща зад конюшната. Джена бе чула слухове за садистичните навици на Киско към жените.

Говореха, че е долен и брутален, когато се напие, и жените, често бягат от дома му, изплашени и засрамени. Но странното бе, че те винаги се връщаха, като че ли това, което правеше с тях, ги привличаше.

Носеше се мълвата, че белегът на бузата му е спомен от ревнива мексиканка, която дошла неочаквано в дома му късно през нощта и го видяла с красивата дъщеря на богат железничар.

Докато Киско седеше върху дивана, ръката му затрепери толкова силно, че той разля няколко капки мадейра върху черните си панталони. Джена се престори, че не забелязва това, но изпита вътрешно задоволство.

Понечи да седне до Киско, но промени решението си. Вместо това дръпна един стол във френски стил и се настани срещу него. Бе нетърпелива да узнае нещо за Бърт. Не усещаше, че покритите ѝ от роклята колене се допират до неговите.

Джена бавно отпи от виното си, като че ли не бързаше да чуе какво ще ѝ каже. Да, тя наистина не бързаше. Инстинктивно знаеше, че ѝ носи лоши новини. Почти се изкушаваше да му изкреци: „Не, не ми казвай нищо! Моля те, недей. Забрави, че съм те помолила да следиш Бърт. Изпий си виното и се махай!“

Но не каза нищо. Единственото, което чуваше, бе тиктакането на часовника и ударите на собственото си сърце.

Киско изпи виното си наведнъж и сложи празната чаша на масата до лакътя си. Вдигна очи към нейните.

— Сеньорита Джена, по-скоро ще се оставя да ми извадят езика, отколкото да ви кажа шокиращите и отвратителни неща, които видях

днес.

Киско успя да задържи усмивката си на задоволство, когато видя как красивата Джена трепна, като че ли я бе ударил. Именно тази реакция бе неговата цел. Познаваше добре жените — особено тази разглезена, красива и недостижима дама — за да разбере, че едно такова изказване ще я накара да го помоли да ѝ разкаже всичко.

Всяка мръсна подробност.

Джена сръбна отново, глътна конвулсивно, сложи ръка на гърдата си и рече:

— Моля те, Киско, трябва да ми кажеш всичко. Всичко. Трябва да знам истината.

Киско поклати тъжно глава. Хлътналите му бузи придаваха измъчен вид на лицето му. Той сложи ръка на сърцето си и каза:

— Не искам да ви причинявам болка, моя нежна гълъбице.

Поласкана от състраданието му, Джена се наведе по-близо и протегна ръка към него. Той хвана бледите ѝ крехки пръсти и ги стисна здраво в своите. После се наведе към нея. Лицата им се приближиха. Мексиканецът се наслаждаваше през цялото време на гърдите ѝ.

— Както предполагате, мила — промълви той. — Бъртън бе с друга жена. Постоянно е с нея.

— О, Господи, не! — почти изрида Джена, тъй като искрено се бе надявала да не чуе тези думи. — Как може да прави това? Та ние сме сгодени. Планираме да се оженим по Коледа — тя затвори зелените си очи в отчаяние.

Киско бе доволен.

— Не разбирам — той просто цедеше думите си — как един мъж, след като има вас, може да пожелае друга.

Джена бавно отвори очи и отчаяно промълви:

— Благодаря ти, Киско. Много си мил. Но не бива да ме щадиш. Искам да знам всичко.

— Да. Ще почна отначало. Дамата е млада и красива испанка и се казва...

— Испанка ли? — прекъсна го Джена, шокирана и ужасена. — Бърт спи с една мръсна селянка? Може би е слугиня?

Очите на Киско светнаха от гордост и злоба. Но Джена не забеляза това.

— Не, сеньорита, жената не е нито селянка, нито слугиня. Името ѝ е Сабела Риос. Дошла е от Тускон, Аризона, преди няколко седмици. Тя е със своята компаньонка. Отседнали са в хотел „Лястовиците“ — той млъкна в очакване.

— Какво ли прави тя в Капистрано? Къде ли е видяла Бърт? Откога ли са заедно?

— Не знам какво прави тук. Изпратих Санто до Тускон, за да научи каквото може за сеньорита Риос. Не е ясно къде или кога Бърнет е срещнал младата дама, но от това, което видях този следобед... — той замълча, прехапа устни и затвори очите си, след това бавно ги отвори. — Те очевидно се познават от известно време.

— Искаш да кажеш, че е познавала Бърт, преди да дойде тук? Тогава той може би я е чакал. А днес... бяха ли заедно?

Киско кимна.

— Днеска си ги видял заедно, така ли? Къде? Какво правеха?

Мексиканецът я погледна с болка на лицето.

— Наистина ли искате да узнаете?

— Заповядвам ти да ми кажеш — Джена замига раздражена. — Не крий нищо от мен.

Той въздъхна, скочи на крака, прекоси стаята и си сипа друга чаша вино. С гръб към нея, започна:

— Бърнет прекара миналата нощ в хотел „Мисията“. Към обяд се прибра в „Линдо Виста“ и след два часа отново излезе — Киско се обърна и тръгна към дивана. Седна така, че кръстосаните крака на Джена останаха между коленете му. — Дамата, за която говорим, сеньорита Риос, напусна хотел „Лястовиците“ около три часа. Тя взе оседлания си дорест жребец от конюшната на Пакстън Дийн и потегли на юг от града.

— За да се срещне с Бърт, така ли?

Киско кимна.

— Той я чакаше на своя жребец в беседката сред лозята, южно от града. Тръгнаха заедно на югоизток, като предполагаха, че никой не ги вижда.

— Но ти бе там и ги проследи?

— Да. През целия път през долината към подножието на Шоколадовите планини. Когато накрая спряха и слязоха от конете, аз

се изкачих на една скала точно над поляната, където бяха. Сигурна ли сте, че искате да продължа?

— Напълно. Трябва да знам.

Киско едва се сдържаше. Беше нетърпелив да разкаже това, което бе видял. В действителност щеше да каже повече, отколкото бе видял. Не искаше да признае, че двамата не бяха правили любов. По дяволите и двамата! Беше ги наблюдавал в продължение на часове с бинокъл и не се бе случило нищо, освен целувки и боричкане. Очевидно Бърнет не бе голям любовник. Със сигурност не бе успял да събуе кожените панталони на блондинката.

— Веднага щом легнаха на земята — подхвана тихо той, — те започнаха да се целуват страстно — Джена въздъхна отчаяно. — Никога не съм виждал двама, които толкова да се желаят. Само за секунди се съблякоха голи. След това Бърнет се настани между почернелите от слънцето крака на блондинката и започнаха да го правят. Жената успя да стигне до оргазъм почти веднага.

Отчаяна, Джена свъси вежди.

— Ти тогава ли си тръгна или почака, докато се облякоха?

— Ах, сеньорита Джена, те не се облякоха. Току-що започваха.

— Искаш да кажеш, че го правиха няколко пъти?

— Много пъти — Киско остави празната си чаша настрана и започна да брой на пръсти. — Първо го правиха, като тя лежеше под него. След това жената се качи върху него, а той легна по гръб. Това е вторият път. После легнаха един зад друг...

— Боже Господи! — проплака Джена.

— Стават три пъти, така ли? Чакайте да помисля... а, да, сега си спомням. Бърнет се изправи, вдигна красивата блондинка от земята, сложи краката ѝ на кръста си и я облада. Тя като че ли много хареса тази поза, защото пъшкаше и го викаше по име. Колко пъти станаха? Четири. След това той сложи жената на тревата, а тя бе толкова изтощена, че не можеше да се движи, дори не можеше да повдигне ръцете си.

— Млъквай! — изкрещя Джена, като скочи на крака. — Не казвай нищо повече! Нито дума! — тя трепереше силно от възбуда, беше свила дланите си в юмруци и плачеше.

Киско бързо стана. Никога не бе виждал Джена толкова ядосана. Това бе и неговата цел. В този момент бе твърде уязвима. Имаше

нужда от ласки и разтуха. Протегна ръце и я привлече към себе си, като се надяваше, че тя ще иска да отмъсти на Бърнет и да му се отдаде. Клин клин избива!

Той погледна над главата ѝ в масивното огледало, което беше закачено над камината. Там видя отражението на голямото и удобно легло. Представи си как прави любов с годеницата на Бърнет на това легло, в тази благоуханна нощ.

— О, Киско — проплака Джена, притиснала се до него, заровила лицето си в гърдите му, — какво ще правим сега? Не мога да загубя Бърт. Не мога. Как бих могла да го задържа? Не знам, не знам. Кажете ми какво да правя?

Киско искаше да извика: „Ела с мен на леглото, мила моя! Направи това и никога повече няма да си спомняш за този мъж.“ Но не каза нищо.

— Почакай, почакай, знам какво да направя! — Джена вирна чернокосата си глава и се отскубна от прегръдката на учудения Киско. Като сочеше неспокойно към отворените врати, което означаваше, че той трябва да напусне веднага, очите ѝ светнаха и тя каза високо: — Знам точно какво трябва да направя.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Казвам сбогом. Реших повече да не те виждам.

— Исусе Христе, мила, нали не говориш сериозно! Знам, че не говориш сериозно.

— Напротив — кожата на седлото изскърца, когато Сабела се обърна и погледна Бърт. — Това трябва да свърши и двамата добре го знаем.

— Не — Бърт поклати глава разтревожено. — Не. Няма да позволя да си тръгнеш.

Беше около 11 часът през нощта. Бяха прекарали следобеда и вечерта в подножието на скалистите Шоколадови планини. След дълго яздене вече се приближаваха до крайните квартали на Сан Хуан Капистрано.

Сабела рязко дръпна коня си, за да спре, когато изкачиха малкото хълмче над долината. Пред тях блестяха светлините на Капистрано.

Именно тук тя заяви, че прекъсва връзката си с него. Бърт, който яздеше пръхтящия си жребец до нея, бе напълно изумен. Отново каза:

— Сабела, не можеш да ме напуснеш. Няма да ти позволя.

— Нямаш друг избор — отсече девойката. — Мое право е да взема решението.

Бърт скочи с лекота от гърба на жребеца си и хвърли юздите на земята. След това бързо грабна Сабела от седлото и я пусна на земята, притискайки я към масивния ѝ кон.

— Съгласен съм, мила — каза той, — имаш право да решиш — след това я дари с типичната си усмивка. — Но аз мога да променя нещата. И ще го направя.

Вдигна ръцете ѝ и постави дланите ѝ върху гърдите си. Сабела почувства топлината на тялото му, туптенето на сърцето му. Очите му блестяха.

— Ако знам, че никога няма да ме докоснеш по този начин — усмивката напусна лицето му и сивите му очи се помрачиха, — сърцето ми ще спре да тупти.

Сабела бе доволна от тази изповед. Едва прикриваше радостта си. Нещата следваха плана ѝ. Знаеше, че той никога няма да я остави. Бе сигурна в това.

Никога нямаше да я пусне да си върви.

Тя щеше да го зареже. Но не и сега.

Известно време Сабела не каза нищо, просто гледаше искрящите му сиви очи. След това заяви:

— Много мило от твоя страна. Ласкаеш ме, но аз просто се съмнявам...

— Штт... — прекъсна я Бърт и леко отмахна ръцете ѝ от гърдите си. След това бързо разкопча две копчета от бялата ѝ риза и плъзна дългите си пръсти навътре. Сложи ръката си под лявата ѝ гърда. Сабела трепна, възпротиви се слабо и застина, когато той я погали. — Кажи ми, че никога повече не ще искаш да те докосвам по този начин — повдигна и притисна гърдата ѝ, за да почувства ударите на сърцето ѝ.

— Не мога да кажа това — излъга тя, като прикриваше чувствата си.

Ако само знаеше истината! Но той не трябваше да я узнае. Не и сега.

— Не мога, Бърт. Признавам. Не бих могла да живея, без да ме докосваш.

— Ах, момичето ми, знам, знам това — каза той и бързо я целуна. Целият бе пламнал. Устните му се плъзнаха към ухото ѝ. — Ела с мен в хотел „Мисията“. Ще минем отзад. Никой няма да ни види — целуна слепоочието ѝ там, където пулсираше. — На последния етаж имам стая, която гледа към океана. В нея има голямо старо легло с копринени чаршафи и...

— Не — прекъсна го тя нежно, като поклати глава. — Има време за това.

Бърт вдигна поглед. След това изтерзано каза:

— А кога, мила?

— Не и докато не развалиш годежа си с Джена дьо Темпъл — заяви Сабела, прегръщайки го през кръста.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Джена дьо Темпъл си тананикаше, като седеше в огромната мраморна вана, изпълнена със сапунени мехури догоре. Личната ѝ слугиня, Петра, бе в съседната стая, където подреждаше дрехите на господарката си за сутринта. Знаеше, че стопанката ще смени тоалетите си няколко пъти, преди да си легне вечерта.

Петра бе все още шокирана, че Джена, която спеше до късно сутрин, сега бе станала преди девет часа. Бе понеделник. Това не бе в стила ѝ. Рядко я будеше преди десет и дори тогава оставаше в леглото си поне час или повече, като се търкаляше мързеливо и закусваше.

— Петра! — извика Джена, като небрежно хвърли парфюмирания сапун и влажната гъба във ваната. — Ела бързо. Свърших. Готова съм да изляза.

Прислужницата влезе в голямата баня. Джена се изправи във ваната. Водата се стичаше по стройното ѝ бяло тяло. Тя остави мексиканката да я обвие с хавлиената кърпа. След това излезе от ваната.

Петра започна да суши тялото на господарката си, като че ли тя все още бе малко дете. Джена бе стъпила върху плътното килимче с прасковен цвят пред ваната. Слугинята бе приготвила няколко бели кърпи. Внимателно и добросъвестно изсуши тялото на Джена, докато не остана нито капка вода. Дамата стоеше покорно, докато Петра бършеше чистата ѝ гореща плът.

Джена бе разглезена. Но бе истинска аристократка, на която ѝ се полагаше слугиня. Защо трябва сама да суши тялото си, когато Петра може да го направи и го правеше, откакто се бе родила?

Тя се промъкна гола в голямата си слънчева спалня, следвана от мексиканката. Тук отново се остави Петра да я облече. Все пак бе излязла свежа от банята и не искаше да се изпоти.

Петра я облече. Всяка нейна дреха мина през ръцете ѝ. Всичко това стана за двайсетина минути, като се почна от копринените ѝ чорапи и се стигна до сламената ѝ елегантна шапка. Резултатът бе просто очарователен.

Джена се погледна доволна в огледалото. Изглеждаше млада и невинна — именно това целеше. Носеше тази рокля за първи път. Беше я купила набързо миналата пролет в Сан Франциско и когато я отвори, реши, че не я харесва.

Роклята бе жълта и твърде надиплена. Горната част прилепваше плътно по гърдите ѝ. Закопчаваше се догоре. Широкият копринен пояс около тънката ѝ талия ѝ напомняше детството.

Тази момичешка рокля бе подходяща за целта ѝ. Като се усмихна в огледалото, Джена каза:

— Пристигна ли каретата? Готова съм да тръгна — тя леко щипна бледите си бузи.

Петра кимна.

— Гилберто чака отпред вече половин час.

— Кажи на Джулио да слезе и да съобщи на Гилберто, че той няма да ме кара тази сутрин. Намери ми Ханк Броуди.

— Но защо? — намръщи се Петра. — Гилберто винаги ви кара.

Джена се обърна към учудената Петра:

— Не и когато отивам в „Линдо Виста“. Знаеш добре, че мистър Бърнет не обича да го посещават латиноамериканци.

Петра завъртя очи, но побърза да излезе, за да изпълни поръчката на Джена. Само след минути пълната мексиканка застана на стъпалата пред къщата и махна с ръка след потеглящата карета.

Вътре Джена се отпусна върху червената тапицерия. Пердетата бяха плътно спуснати. До себе си на седалката имаше оранжев копринен слънчобран, който щеше да отвори, когато стигнеше на определеното място.

Беше понеделник, седми юни.

Един ден след като Киско ѝ бе казал, че е видял Бърт да се люби с непознатата. Рано тази сутрин бе получила телеграма от Санто от Тускон. Пишеше ѝ, че Сабела Риос е двацет и пет годишна и през целия си живот е живяла в Тускон. Родителите ѝ, Тито и Тереза Риос, са починали. След тяхната смърт живеела с Виктор и Кармелита Ривера в малкото им ранчо. Виктор Ривера починал преди няколко години и оттогава младата жена Сабела работела мъжка работа, за да поддържа себе си и Кармелита. Можела да язди, да хвърля ласо и пасе крави като най-добрите каубои.

Защо е дошла в Капистрано? Хората в Тускон говорели, че търси някакво наследство.

Джена не можеше да повярва. Нито за минута. Сега бе моментът да отиде и да се срещне с мистър Бърнет.

Със стария, разбира се. А не с младия. Беше вече към обяд, когато черната карета приближи високите порти на „Линдо Виста“. Пазачът позна блестящата карета. Той се усмихна мило и свали шапка, когато Джена дръпна завесата и го поздрави.

— Мис Джена, страхувам се, че идвате напразно — каза той. — Бърт не е тук. Излезе с някои от момчетата. Отидоха да поправят бараките.

— Аз не търся Бърт, Калвин — отвърна Джена. — Отдавна не съм виждала господин Рели. Може би ще се зарадва, като ме види.

— Разбира се, че ще се зарадва. Срещата с вас ще го ободри — той даде сигнал на кочияша да влезе. — Продължете направо. Радвам се да ви видя, мис Джена.

Тя знаеше, че Бърт няма да е тук. Затова бе решила да дойде.

Светлосините очи на Рели Бърнет светнаха от изненада и удоволствие, когато видя красивата чернокоса жена, облечена с жълта рокля, да влиза в препълнената с книги библиотека.

Винаги бе харесвал Джена дьо Темпъл. Той и сенаторът целенасочено подготвяха брака ѝ с Бърт.

През последните години Рели търпеливо манипулираше и двамата, като ги подготвяше за бъдещата им сватба. Когато преди няколко години разбра, че имат интимно приятелство, не бе изненадан, а направо щастлив. Той неведнъж беше напомнял на Бъртън, че любовната му връзка с тази млада дама го задължава.

Рели Бърнет винаги бе мечтал да има снаха като Джена. Нямаше по-подходяща от нея за сина му. Не желаше друга жена да стане майка на внуците му.

— Джена, скъпо мое дете! — възкликна, той, като вдигна треперещите си възлести ръце. — Колко мило от твоя страна.

Джена се усмихна на белокосия немощен мъж, мина през стаята, като завъртя жълтата си рокля и дантелената си фуста. Когато стигна инвалидния стол, върху който седеше старият джентълмен, тя хвана дръжката, наведе се и целуна хлътналата му буза. След това се засмя

весело и топло, като застана зад него. Прегърна го през шията и сложи ръце върху слабата му гръд. Целуна го по бялата коса и каза:

— Искаш ли да обядваме заедно? Само двамата. Сами.

Очарован от това, че я вижда, той стисна ръцете ѝ и отговори:

— Нищо не би ме зарадвало повече от това. Позвъни на Блантън, скъпа.

Джена прекоси стаята, дръпна възвешения звънец и само след секунди слугата на Рели Бърнет застана на прага.

— Блантън, имаме прекрасна гостенка за обяд. Няма да обядваме на южната тераса. Доста слънчево е, а кожата на младата дама е като порцелан.

Слугата кимна към Джена.

— Добре, сър. Къде да ви сервирам?

— Ти ще избереш, детето ми — каза Рели Бърнет, като се усмихна на мис Темпъл.

— Хмм, нека си помисля... какво ще кажеш за игралната зала? Там ще бъдем далеч от слънцето, а в същото време ще наблюдаваме океана.

— Нали чу какво каза младата дама? — обърна се старецът към слугата си. — Блантън, отскочи в зимника и донеси една от бутилките „Романе Конти 55“. Ще празнуваме.

В малката зала, по чиято северна стена се простираше бар от червено дърво, имаше квадратни маси за игра с карти, покрити с дебело зелено сукно. Гравирани колони от червено дърво се издигаха към тавана, стените също бяха облицовани с дърво.

Тази зала бе в задната част на голямата сграда. Това бе последната стая в северното крило на къщата, точно под спалнята на Бърт. Западната стена бе цялата остъклена. Оттам се откриваше прекрасна гледка към подредените градини и безбрежния лазурен океан.

Една от масите бе покрита с кремава покривка. В средата бе поставена сребърна ваза с кастилиански рози.

Когато Блантън вкара стола на Рели Бърнет в стаята, старият мъж, щастлив, каза на Джена:

— Радвам се, че дойде. За мен това е най-приятният обяд от много време.

Тя не отговори. Знаеше, че този обяд няма да бъде така приятен.

Слугите сервираха виното и храната и ги оставиха сами. Джена леко бутна чинията си, наведе глава и тихо заплака. Рели Бърнет бе изумен.

— Дете мое, какво ти е? Болна ли си? Да позвъня ли за...

— Не — Джена вдигна глава и го погледна с насълзените си очи.

— Ти единствен можеш да ми помогнеш.

— Аз ли? Ще направя всичко за теб, детето ми. Но не мога да те разбера.

Джена подсуши очите си със салфетка.

— Мистър Бърнет, Бърт ми изневерява.

— Не може да бъде! — очите му се разшириха. — Този неблагоприятен нахалник.

— Среца се с друга жена и... Страхувам се, че е нещо сериозно.

— Не, Джена, не може да бъде — той погали ръката ѝ. — Колко жалко за него... Коя е тя? Актриса от Сан Франциско може би? Някаква самотна разведена жена, която търси удоволствия.

Джена поклати глава.

— Не, не е омъжена. Тя е на двацет и пет години. Тук е, в Капистрано. Името ѝ е Сабела Риос.

— Мексиканка ли е? — Рели Бърнет свъси белите си вежди. Лицето му почервения от гняв. — Моят син пирува с мексиканско момиче, така ли?

— Тя е испанка, поне така казва. Дошла е тук преди няколко седмици от Аризона, за да търси наследство. Но нещата никак си не се връзват. Не намерих никакъв адвокат, който да е ангажиран с това. Не знам откога ходят с Бърт, но подозирам, че всичко е почнало в момента, когато е дошла тук. Спомням си смътно, че беше със семейство Дъглас на годеща. Но Бърт едва ли я е срещнал тогава, така че не знам...

Джена продължи да говори бързо, възбудено, като разказваше на стария човек всичко, което знаеше за Сабела Риос. Призна, че е много разтревожена и има нужда от помощта му. Сподели, че през последните няколко седмици Бърт измисля безброй извинения, за да не се среща с нея.

— Знаеш ли защо? Той е бил с нея! С тази испанка! С тази... проста селянка, която ходи с панталони като мъж! Мистър Бърнет, няма да се оставя да ме правят на глупачка, нито пък...

Джена продължи да вика. Старият Бърнет я слушаше изумен, съчувстваше ѝ и я уверяваше, че ще говори сериозно със сина си.

Тя се почувства облекчена, когато целуна стопанина за довиждане около три часа следобед. Знаеше, че може да разчита на него да реши проблема ѝ. Всеки бе чувал за дълбоката омраза на Рели Бърнет към хората от испански произход. Щеше да сплаши сина си с лишаване от наследство, ако не напуснеше това момиче.

Цялата тази история щеше да приключи бързо и Бърт щеше да се върне отново при нея.

Успокоената Джена не знаеше, че Рели Бърнет бе много разтревожен от нея.

След като младата жена си тръгна, старецът остана сам в стаята, като сърдито отпрати Блантън, който му напомни за следобедната почивка.

— Остави ме сам! — изкрещя той, като го гледаше диво. — Излез и затвори вратата след себе си!

Блантън излезе изплашено.

Мина доста време. Рели Бърнет трепереше силно, независимо от топлината в стаята.

— Възможно ли е това? — говореше си ужасено. — Тя е на двайсет и пет години, както каза Джена. Точно това е нейната възраст. Дошла е от Аризона. Нима това... — вкопчи кокалестите си пръсти в дървените дръжки на стола си. Сърцето му се сви така болезнено, че дъхът му спря. — Нима това е Сабела Риос, дъщерята на... Милостиви Боже, не може да бъде!

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Рели Бърнет бе сам в тази красива стая с изглед към Тихия океан. Бе като поразен. Силно безпокойство разкъсваше душата му.

В съзнанието му изплуваха дълбоко скрити тайни. Спомените му изникнаха един след друг.

Спомни си горещия септември на 1847. Извикаха го в полевата болница, за да се срещне с генерал Норман Петч. Той седна до леглото на своя скъп приятел и тържествено се закле да изпълни последното му желание. Да се погрижи за неговата десетгодишна балдъза. Самият генерал Петч бе наследник на голямо ранчо в Южна Калифорния след смъртта на жена си донна Констанца Карильо Петч. Огромното имение трябваше да стане собственост на Тереза, когато навършеше осемнадесет години или се омъжеше.

Връщайки се назад към този ден, остарелият вече Рели Бърнет затвори измъчените си очи за секунда и сложи ръка на нараненото си сърце. Поклати белокосата си глава, отвори очи и погледна, без да вижда нищо, в безбрежния океан. После промърмори:

— Норман, Норман, приятелю мой, трябваше да спазя обещанието си. Нека Бог ми помага.

Рели Бърнет стисна зъби и потрепери. Наистина бе смятал да изпълни клетвата си. Никога не бе мислил, че ще наруши дадената дума. И никога нямаше да го направи, ако... ако не беше срещнал...

Изведнъж видя пред себе си красивата червенокоса жена, която слизаше грациозно по стълбището на големия дом в Сан Франциско. Това се бе случило преди трийсет и две години.

Рели се бе върнал от армията и бе започнал работа като адвокат в Лос Анджелис. През този ноемврийски ден на 1848 отиде в Сан Франциско, за да пледира в защита на свой клиент. Клиентът го покани да присъства на някакво гала парти. Отиде с нежелание, бе изморен и отегчен и мислеше как по-бързо и незабелязано да се измъкне.

Беше готов да си тръгне, когато изведнъж видя една висока стройна жена да слиза по стълбището. За първи път в живота си съзираше такава червеникава коса и толкова бяла кожа.

Той стоеше, очарован и онемял. Наблюдаваше я как бавно слиза надолу. Краищата на яркозелената ѝ кадифена рокля докосваха мраморните стъпала. Тази млада и елегантна жена с необикновена красота изобщо не гледаше стъпалата, докато слизаше.

Изведнъж го стрелна с очи.

Когато ѝ оставаха още две стъпала, тя спря, усмихна се и протегна ръка към него. Той я пое и погледна повеляващите ѝ очи, които имаха цвета на роклята ѝ.

— Казвам се Дана Харт — каза дамата, като премина още едно стъпало. — Мен ли чакате? — тя се усмихна кокетно и две трапчинки се откरोиха върху бузите ѝ. — Или искахте да си тръгнете, преди да сте ме видели? — вече бе на площадката.

Като държеше здраво ръката ѝ, той каза:

— Аз съм Рели Бърнет, мис Харт. Цял живот съм чакал, за да ви видя.

— Вие сте един чаровен лъжец, мистър Бърнет — отговори тя. Гласът ѝ бе топъл и приятен като усмивката ѝ. — Ако сте отегчен и искате да си тръгнете, напълно ви разбирам — зелените ѝ очи блеснаха. — Сега е моментът да го направите. Няма да кажа на никого.

— Елате с мен — каза той импулсивно.

Тя се засмя.

— Бих искала, но баща ми никога няма да ми прости.

Тогавя Рели разбра. Бе казала, че е Дана Харт. Той бе в дома на семейство Харт.

— Боже Господи, вие сте...

— Дъщерята на домакина — призна тя весело. — Обещах на татко да сляза за няколко минути — застана пред него, като го гледаше в очите. — Ще танцувате ли с мен, преди да си отидете?

Той пое спокойно ръката ѝ. Дватамата влязоха в многолюдната бална зала. Когато започнаха да танцуват, Рели разбра, че тя е едва на двайсет години. Бе учила в Бостън в продължение на четири години. Току-що се бе завърнала от пътешествие в Европа и се надяваше, че той ще остане в града достатъчно дълго, за да я заведе на опера и театър и да посетят многобройните ресторанти.

Рели наистина остана. Остана много повече, пренебрегвайки работата си в Лос Анджелис. Страхуваше се да тръгне. Страхуваше се

да не би някой да я открадне. Някой по-млад, по-красив, по-богат от него. Сподели с нея своите опасения.

Дана се усмихна и каза:

— По-млад ли? Рели, много си глупав. Искам да те уверя, че никак не се притеснявам, задето си на възрастта на баща ми. Винаги съм харесвала по-възрастни мъже. Някой по-красив ли? Харесвам гарвановочерната ти коса и небесносините очи — след това напълно невинно и искрено добави: — По-богат ли? Скъпи, нима не си ужасно богат? Предполагам, че си богат като всички наоколо.

Тогава Рели Бърнет разбра, че без голямо наследство не може да се надява да се ожени за тази чаровна червенокоса аристократка, в която бе лудо влюбен.

Тогава му хрумна странна идея. Бе опекун на единадесет годишната Тереза Карильо, наследницата на около двайсет и две квадратни левги богата земя в Южна Калифорния. „Линдо Виста“ бе добре поддържано ранчо с хиляди крави и коне и много хора, които се грижеха за добитъка. Къщата в имението бе обширна и празна и бе построена на една скала над брега на океана.

Това бе огромна империя, която струваше милиони.

— Ах, любов моя, скъпа моя — каза той, като се усмихна. — Не мога да кажа, че съм беден. Освен практиката си като адвокат, имам едно малко ранчо в Южна Калифорния. Може би си чувала за него. „Линдо Виста“.

Зелените очи на Дана се разшириха.

— Но, Рели Бърнет, ти си много скромнен мъж. Разбира се, че съм чувала за „Линдо Виста“! И ти си собственик на това ранчо?

— Да — отвърна той, като се опитваше да изглежда равнодушен. — Би ли желала да бъдеш господарка на „Линдо Виста“?

— Скъпи, да смятам ли това за предложение за женитба?

— Да. Омъжи се за мен, Дана.

Старият Рели Бърнет си спомни с подробности как бе стигнал до това порочно решение. Веднъж излъгал Дана по този чудовищен начин, не можеше нищо да промени. Или да признае, че в действителност това не е негова собственост.

Не можеше да направи това, ако искаше да я задържи.

И така, той трябваше официално да подготви всичко. И то завинаги. Всички документи, които посочваха Тереза Карильо като

наследница на „Линдо Виста“, бяха унищожени. Изгори всякакви клетвени декларации, препоръчителни писма и други документи.

С поражението на Мексиканска Калифорния много титли бяха поставени под съмнение. Като полковник от победоносните обединени сили той имаше естествено право на „Линдо Виста“.

Беше добър адвокат и знаеше точно как да заличи всякакви следи от доказателства за това, че земята по право принадлежи на малката Карильо. Не се страхуваше, че ще го хванат. Младата Тереза бе единственият жив наследник на семействата Карильо и Петч. Тъй като нямаше никакви други роднини, тя живееше в манастир.

Рели добре знаеше, че повереницата му е още дете, което не подозира, че зет ѝ се е погрижил за нея. След смъртта на по-голямата ѝ сестра през 1843 г., Тереза бе изпратена в манастир. Тогава тя бе само на шест години. Може би почти не си спомняше за „Линдо Виста“. Сигурно дори и не знаеше къде се намира ранчото.

Без да казва на никого за ужасното си деяние, Рели Бърнет се ожени за красивата червенокоса Дана Харт и доведе булката си в „Линдо Виста“. Следващите две или три години от живота му бяха най-щастливите. Той не искаше да мисли за вината си, обсипвайки обожаваната си съпруга с рокли от Париж и луксозни кожи и скъпоценности. Само след година тя му роди син. Бе вече напълно щастлив.

Независимо че красивата Дана не се посвети на сина си, той не я винеше. Тя самата бе още дете. В имението имаше достатъчно слуги да се грижат за малкия Бърт. Едно девойче, което току-що бе родило, охотно му стана бавачка. Младата господарка на „Линдо Виста“ не искаше да разваля прекрасната си фигура, стегнатите си и здрави гърди. Рели напълно я разбираше. Той също искаше тя да е все така красива.

Обожаваше съпругата си и не можеше да види, че скъпата му Дана пренебрегва сина им. Тя просто бе малко смутена, което бе естествено. Надяваше се, че с времето ще улегне и ще обикне момчето така, както той самият го обичаше.

Бе сляп към грешките ѝ, бе доволен само, че е с нея. Често тя се отнасяше към него като към баща, а не като към съпруг. Бе безумно щастлив, когато сядаше в скута му и си играеше с него, като бъркаше в джобовете му и вадеше разни дрънкулки, сякаш бе малко момиче.

Много пъти се случваше да я носи по стълбището към спалнята им в южното крило. Тогава бе най-щастливият човек. Когато наблюдаваше красивата си жена да спи до него, понякога се страхуваше, че може да я изгуби. Беше твърде щастлив. Твърде доволен. Можеше ли всичко това да продължи вечно?

През тези пет години почти не изпускаше Дана от погледа си. Ако искаше да отиде в селото, той я караше с каретата. Ако пожелаеше да пътува, тръгваше с нея.

След това дойде лятото, което той никога нямаше да забрави. Бъртън бе на шест години — палав, преждевременно развит за възрастта си. Тя, разбира се, го обичаше много, но не бе разполагала със себе си, откакто се бе родил.

— Скъпа, колко съм разсеян — Рели я разбираше. — Бърт е трудно дете, осъзнавам това. Моят мил ангел има нужда от почивка. Не мога да напусна ранчото, но ти можеш да отидеш в Сан Франциско. Прекарай една седмица с роднините си. Ще ти се отрази добре.

— Сигурен ли си в това, което казваш?

— Настоявам да го направиш.

Тя тръгна и никога не се върна. Не каза дори довиждане на сина си. На техния син.

Рели бе шокиран и съсипан. Заради любовта си към нея бе нарушил клетвата си, извършил бе престъпление. А тя го бе напуснала. Бе избягала в Мексико с един красив и богат аристократ, който бе само няколко години по-възрастен от нея.

Рели отдавна ѝ бе простил. Тя бе красива, млада и жизнена. Мечтаеше за любов, приключения. Не можеше да я обвинява в това. Бе благодарен за тези прекрасни няколко години, които бяха прекарали заедно. Той обичаше нежно момчето, което му бе родила. У Бърт имаше нещо от нея.

След като го напусна, всяка мисъл, всяка негова мечта и надежда бе свързана със сина му. И сега всичките му надежди и мечти бяха в опасност. Животът му отново бе изложен на риск.

Не вярваше, че младата Тереза някога ще разбере за попечителството. Не предполагаше, че преди да умре, генерал Петч ще каже на другото за тяхното решение. Генералът бе споделил с младия капитан от охраната, Виктор Ривера. Той очевидно бе писал писмо на малкото момиче, информирайки я за наследството. Когато Тереза

Карильо стана на осемнадесет години, Ривера я взе от манастира. От своя страна, той се обади на Рели Бърнет, за да му каже, че повереницата му е вече на възраст, когато може да получи титлата си.

Като си спомни неприятностите след това, Рели Бърнет тежко пое дъх. Тереза скоро се омъжи за каубоя Тито Риос. Двамата, Риос и Ривера, решиха да действат. Последваха години на обвинения, караници и заплахи. След това се случи нещастие с Тито Риос и той се отказа от битката. А също и Тереза. Накрая дори и упоритият Ривера разбра, че не може да направи нищо.

Тереза Карильо Риос бе изиграна и наследството ѝ бе отнето.

— Ще платиш за това, Бърнет! — заплаши го Ривера последния път, когато се срещнаха. — Няма да избягаш, алчно и безпринципно копеле! Запомни, че един ден ще съжаляваш за всичко.

Рели Бърнет разбра, че този ден бе дошъл.

Нямаше нужда някой да го убеждава в това. Инстинктивно знаеше, че тази мистериозна млада жена, Сабела Риос, е дъщерята на Тереза Карильо Риос. Той добре знаеше за какво е дошла в Капистрано.

Бе дошла да му отмъсти за това, което бе направил на майка ѝ.

Не я обвиняваше. Беше си го заслужил. Трябваше да плати за всичко и знаеше, че изкупителната жертва ще бъде синът му Бъртън.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Чувствайки, че губи дъх, разтревоженият Рели Бърнет се опита да стигне с инвалидния си стол до звънеца. Изпоти се, гърдите му захриптяха. Почака няколко минути, за да поеме дъх и набра сили да дръпне звънеца.

Блантън се появи почти веднага. Погледна Рели Бърнет и свъси вежди обезпокоен. Премина бързо през стаята и каза:

— Веднага трябва да отидете в стаята си и да си починете, докато стане време за вечеря.

— Никъде няма да ходя — заяви упорито Рели Бърнет. — Ще остана тук! Щом момчетата се приберат, изпрати тук сина ми!

— Ще можете да говорите с Бърт по време на вечерята, но сега...

— Прави това, което ти казвам.

Шокиран и объркан, Блантън сдържано каза:

— Какво става, Рели? Какво ви каза мис Дьо Темпъл? Защо сте толкова разстроен?

Рели Бърнет поклати тъжно глава:

— Не е Джена... а... о, Господи...

Не каза нищо повече. Просто отпрати слугата си. Блантън излезе, но остана в широкия коридор, като се двоумеше дали да изпрати за доктор Лидет. Реши да почака известно време.

Бърт и работниците се върнаха рано. Беше малко след четири часа, когато младият господар и Кепи Рикс влязоха в къщата. Блантън ги чу, погледна Рели Бърнет, след това прекоси бързо коридора и тръгна към главния вход на къщата.

Кепи Рикс стоеше на площадката до стълбището. Пляскайки с ръкавици по бедрото си, той заяви, че ще отиде до кухнята да пие чаша кафе. Бърт изобщо не го чу, тъй като вече се качваше по стълбището.

— Бъртън — извика Блантън, — баща ти иска да те види. В игралната стая е.

Бърт се обърна, усмихна се и показа мократа си от пот риза и прашните дънки:

— След десет минути. Само да се преоблека.

— Мисля, че трябва да отидеш веднага.

Бърт се намръщи, но слезе по стълбището. Прокара ръка през прашната си рошава коса. Като даде знак на Кепи да го последва, мина по коридора. Дватама вървяха бързо към игралната зала. Блантън ги следваше.

Точно пред вратата Бърт вдигна ръка и избърса потното си и прашно чело, даде знак на другите да изчакаат и влезе вътре, като се усмихваше.

— Татко! Как си?

Рели Бърнет присви светлите си сини очи, когато видя сина си.

— Влез и затвори вратата!

Бърт сви широките си рамене, влезе вътре и затвори вратата.

— Изглеждаш уморен — каза той, като приближи баща си. — Не си си почивал следобед, нали?

Рели Бърнет погледна Бърт и сви ръце в скута си.

— Днес имах гост за обяд.

— Много хубаво. Кой беше?

— Твоята годеница Джена — старецът се намръщи. — Или може би си забравил Джена?

— Не, не съм — отговори спокойно Бърт, като дръпна стол с права облегалка от една от масите, покрити със зелено сукно. След това се разкрачи и седна на него, като прехвърли ръцете си през облегалката.

Лицето на баща му стана огненочервено.

— Е, както виждам, добре играеш ролята си.

— Исусе Христе, какво ти е говорила Джена? Защо те занимава със своите проблеми?

— Със своите проблеми ли? — озъби се баща му. — А какво ще кажеш за твоите проблеми? Струва ми се, че ти си имаш проблеми — лицето му бе станало кървавочервено.

— Успокой се, татко — каза тихо Бърт. — Знаеш, че доктор Лидет не ти позволява да се вълнуваш.

Старият мъж се наведе леко напред.

— Е, добре, за това трябваше да помислиш, преди да почнеш да се занимаваш с тази евтина испанска курва!

Лицето на Бърт почервеня почти като на баща му. Той скочи на крака, бутна стола и стисна зъби. Мускулите на затворената му челюст

играеха.

— Никога — предупреди го той с леденостуден глас — недей да наричаш Сабела Риос курва! Не знаеш какво говориш! Ти изобщо не я познаваш!

— Грещиш! — изкреця баща му. Една вена пулсираше на бледото му чело. — Знам за тази жена повече, отколкото предполагаш!

— Така ли? — подметна Бърт саркастично. — Тогава ми кажи — скръсти дългите си ръце върху гърдите си. — Продължавай, кажи ми всичките мръсни и ужасни лъжи, които си научил от Джена. Искам да ги чуя.

Рели Бърнет заплаши сина си с пръст:

— Не се опитвай да обвиняваш Джена. Тя постъпи правилно, като дойде тук. Добре че ме извести за това, което става.

— Да си гледа работата! Тя добре знае, че...

Като го прекъсна, Рели каза:

— По дяволите, кога най-накрая ще пораснеш? Няма и месец, откакто си се сгодил, и вече спиш с друга жена! Не ти ли е достатъчна една жена?

— Да — отговори спокойно Бърт. — Вече знам, че желая само една жена.

— Защо тогава...

— Татко, влюбих се за първи и за последен път в живота си. Не очаквах това да се случи. Нищо не може вече да се промени. Влюбен съм в една сладка млада жена, която обаче отказва да спи с мен.

— Знаеш ли защо? — изрева Бърнет, а очите му щяха да изскочат. — Знаеш ли защо? Ще ти кажа — защото тя иска...

— Сабела не иска да спи с мен, защото е добра, възпитана и почтена млада дама. Красива, интелигентна и с добро сърце. Тя е от испански произход и поради тази причина я мразиш, преди да си я видял.

— Не, това не отговаря на истината.

— Хайде, татко, признай си. Ако името ѝ бе Смит или Джоунс, нямаше да бъдеш така ядосан.

— О, Боже, не това имам предвид... ти не знаеш... — не се доизказа Рели Бърнет. Тревожният му вид стресна Бърт. Може би трябваше да бъде по-тактичен, когато сподели за Сабела. Но сега бе твърде късно.

— Съжалявам, татко — промълви той. — Знам, че си разтревожен.

— Разтревожен ли съм? Ти полудя ли? Какво ще стане с Джена дьо Темпъл? Жената, която те обичаше през всичките тези години? — Рели Бърнет викаше. — Та ти обеща да се ожениш за нея!

— Ужасно ми е тежко, че ще нараня Джена — каза Бърт. — Тази вечер съм решил да разваля годежа. Сенаторът ще бъде там, така че ще информирам и него. Знам, че той ще излее ада и недоволството си върху мен. Надявам се това да не развали приятелството ви с него.

— Ще бъдеш късметлия, ако сенаторът не се опита да те убие.

— Не мога да направя нищо друго — заяви Бърт. — Ще разваля годежа. Ще се ожения за Сабела Риос. Разбира се, ако тя ме желае.

— О, тя сигурно ще те приеме! Ще те хареса заради много неща... — изведнъж млъкна. Отчаяно реши да опита нещо друго. Протегна съсухрената си ръка към сина си. — Бъртън, чуй ме, моля те, чуй ме. Джена е умна жена, умее да слуша. Ще говоря с нея, ще ѝ кажа, че всичко е наред. Ще я помоля да ти даде малко време — усмихна се леко, като мислеше, че е намерил решение. — Междувременно ще заведеш Риос в Сан Диего или Лос Анджелис. Ще останеш с нея в някой скъп хотел. Ще се любите, ще пиете шампанско и ще ядете хайвер, докато тя ти се отдаде. Останете седмица, две, ако е необходимо. Бъди с нея, докато ѝ се наситиш. След това се върни и се ожени за Джена.

— Ти не ме разбра, татко — рече Бърт, като отказваше да поеме протегнатата му ръка. — Аз обичам Сабела. Искам да се ожения за нея.

Страх скова сърцето на Рели Бърнет и той каза жално:

— Бъртън, от момента, в който се роди, ти стана всичко за мен. Всичко, което някога съм правил, е било за теб. Всичко, което имам — натрупаното богатство, тази къща и цялата земя на „Линдо Виста“... всичко това трябва да бъде твое — сълзи изпълниха сините му очи и той сподави риданията си. — Не го хвърляй на вятъра. Моля те, Бъртън, послушай ме. Целият си живот посветих на теб, моля те...

Бърт решително поклати глава.

— Обичам те, татко, и бих умрял за теб. Но не мога да живея за теб — той отстъпи назад. — Тръгвам си. Трябва да се измия преди...

Разстроен, старият мъж го заплаши:

— Ще те лиша от наследство, повярвай ми! Няма да получиш нито пени, нито акър земя!

Бърт кимна.

— Чудесно. Прави каквото искаш. Но аз няма да променя решението си. Ще се ожена за Сабела Риос. Нищо не може да ме спре.

Обърна се, за да излезе.

Рели Бърнет не знаеше какво да прави. Не виждаше изход. Ако искаше да спаси сина си от отмъщението на Сабела Риос, трябваше да му каже всичко. Ужасната и непростима тайна. Всичко трябваше да му каже.

— Не, Бъртън, почакай, върни се. Има неща, които не знаеш за тази жена! Неща, които не знаеш... това, че аз... — докато говореше, дъхът му пресекна.

— Татко! — изкрещя Бърт и се втурна към баща си, който притисна гърдите си от болка и залитна напред. Синът стигна до инвалидния стол навреме и успя да хване стареца, преди да е паднал на земята.

— Кепи! Блантън! — изкрещя Бърт, като държеше болния си баща. — По дяволите тази Джена, задето те е разстроила! — вратата се отвори и Кепи и Блантън се втурнаха в стаята.

Бърт грабна баща си в силните си ръце и като изтича в коридора, извика през рамо:

— Ще го положи на дивана в залата за музика.

— Не... не... в моята... — прошепна Рели Бърнет, като се вкопчи в изцапаната риза на Бърт.

— Искан да го отведеш в неговата стая — каза Кепи.

Бърт премина през дългия коридор на северното крило на къщата, прекоси широкото преддверие и се насочи към първата врата от южното крило.

Рели Бърнет се задъхваше от силна болка. След това припадна. Главата му увисна безчувствено върху гърдите на Бърт.

— Исусе, той си отива. Загуби съзнание! — извика изплашено Бърт.

Блантън изтича пред него в стаята на Рели и отметна завивките на кревата с балдахин.

Бърт внимателно положи изгубилия съзнание старец върху леглото и каза:

— Отивам за доктор Лидет.

— Изпрати някой от каубоите — обади се Блантън и започна да разсъблича студения и пребледнял мъж.

— Аз ще отида, Бъртън — предложи Кепи, като докосна рамото му.

— Не! — Бърт поклати глава. — Със Сам ще мога да стигна по-бързо! Ти стой тук и се погрижи за татко. Той има нужда от теб!

В къщата бе настъпила суматоха. Отвън, пред стаята на Рели, вече се събираха слуги. Бърт си проправи път сред тях, като им каза, че баща му наистина е много болен.

Блантън и Кепи си размениха тревожни погледи, като се взряха в Рели Бърнет, който лежеше, блед и безпомощен, в голямото си легло. Тялото му се губеше в бялата риза, с която го бяха облекли. Слабите му ръце бяха положени върху завивките.

Кепи се приближи на пръсти до леглото. Погледна Блантън й му каза:

— Какво мислиш, че е това?

— Не съм сигурен. Мисля, че има сърдечен пристъп или удар.

— Ще го бъде ли?

Блантън само поклати глава. Наведе се, прибра разхвърляните дрехи на Рели Бърнет от килима и с уважение каза:

— Ще чакам пред вратата.

Кепи Рикс остана известно време до леглото на болния, като гледаше тебеширенобялото му лице. След това взе един стол, за да седне. Клепачите на Рели Бърнет трепнаха слабо. Кепи се вторачи в него. Приблжи се и погали отпуснатата слаба ръка.

— Аз съм, Кепи, Рели. Тук съм, до теб.

— Бъ... Бр... — болният се опитваше да произнесе името на сина си.

— Бърт отиде за доктор Лидет — каза му Кепи. — Всеки момент ще се върне с него.

Рели повдигна тънките си като хартия клепачи и се опита да съсредоточи погледа си върху Кепи.

— Кепи, ти ли си?

— Аз съм, стари приятелю. Бъди спокоен, при теб съм.

Рели Бърнет въздъхна леко и промълви:

— Кепи, умирам.

— Не, не казвай такова нещо — каза дрезгаво Кепи. — Просто си малко уморен и...

— Моля те да ме чуеш — едва успя да промълви Рели Бърнет. — Трябва да ти кажа нещо, преди да е станало твърде късно.

— Слушам те, Рели.

— Това, което ще кажа, е много важно. Трябва да предупредиш Бъртън — Рели Бърнет облиза сухите си устни и като пое дълбоко дъх, продължи: — Преди много време извърших голям грях.

ВТОРА ЧАСТ

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Под огромния платнен навес, който пазеше гостите от септемврийското слънце, се чуваше весел смях и глъч. Богатата маса предлагаше изобилие от напитки и ястия, които можеха да задоволят и най-придирчивите.

Сребърните подноси бяха отрупани с нарязана шунка, печено телешко и сочни ребра. За онези, които предпочитаха морска храна, бяха приготвени варени скариди, опушени стриди и печена съомга. Имаше и птиче месо — фазани, пържени пилета и печени патици.

Дълбоките кръгли сребърни фруктиери бяха препълнени със сладки калифорнийски портокали, жълти лимони и чепки узряло червено грозде. Имаше най-различни сладкиши и, разбира се — огромна триетажна сватбена торта.

Гигантската торта бе поставена в средата на масата. Масивен кристален съд вместише розова на цвят течност. Върху изстудената ѝ повърхност плуваше грациозен лебед, направен от лед.

Пригответият пунш не бе единственото питие, което се предлагаше. Жадните гости получаваха чаши с ниагарска бира. Върху масата имаше бутилки с бордо, портвайн и мадейра, както и бърбън, шотландско уиски и бренди.

Свежият септемврийски въздух се изпълваше с аромата на ухаещи цветя, примесен с миризмата на морето.

В пет часа следобед сватбеното празненство в „Линдо Виста“ бе в разгара си.

През целия следобед пристигаха кортежи от карети. Слизашите пътници преминаваха през преддверието на старата къща към вътрешния двор, настлан с каменни плочи, и надолу по стълбите се насочваха към опънатия навес. Тъй като тълпата ставаше все по-голяма, хората се пръскаха сред окосената ливада върху високите скали с изглед към океана. Множеството от гости, усмивките върху лицата им, огромното количество ястия и питиета и смехът, който се чуваше наоколо — всичко това говореше, че сватбеното тържество е един голям успех.

Нито гордият красив младоженец, нито лъчезарната прелестна булка бяха сигурни как ще мине угощението. Независимо от това, те бяха поканили цялото население на селото в ранчото за сватбеното празненство. Всичко протичаше по предварително начертания план. Бяха извършени специални приготовления, за да се поберат присъстващите. Изобилието от храна бе предостатъчно, за да нахрани всички гости от Капистрано. Морето от шампанско, което се изстудяваше, можеше да задоволи и най-големите пиячи от Южна Калифорния.

Докато планираха сватбата и поръчваха питиетата и ястията, Бърт и Сабела се чудеха дали поканените гости ще дойдат. Виждаха се сами под големия навес, чукайки чаши за на здравица. Съмненията им се оказаха напълно неоснователни.

Предчувствията им идваха от новината за разтрогнатия годеж с Джена дьо Темпъл, която се разпространи по време на погребението на Рели Бърнет. Всички бяха единодушни, че старецът бе починал точно навреме, за да не стане свидетел на обрата на събитията. Може би ако не бе починал, това щеше да го убие!

Всички аристократи бяха вбесени.

Бедната Джена! Всички ѝ съчувстваха и я подкрепяха. Тяхното състрадание нарастваше от сърцераздирателната ѝ изповед за това как Бърт Бърнет я бе напуснал неочаквано. Как, недоумяваха те, може да бъде толкова коварен и безсърдечен. Всички в селото бяха шокирани от новината. Този шок нарасна, когато разбраха, че Бърт бе зарязал дъщерята на сенатора заради друга жена. За една испанка без роднини и с неизвестно потекло!

Тези, които харесваха Бърт, търсеха извинение за неговото ужасно поведение. Някои обвиняваха горещите сухи ветрове, които духаха от пустинята в началото на лятото. През целия юни не падна нито капка дъжд. Бе твърде горещо, за да се яде или спи, та камо ли да се мисли трезво. Не се чувстваше полъхът на океанския бриз. В продължение на седмици всичко наоколо бе покрито с прах.

Може би тези постоянно духащи ветрове караха Бърт да мисли така. Бяха го подтикнали да направи неща, които обикновено не би направил. Да вземе такова идиотско решение и да стане обект на сериозна критика.

Но независимо, че горещият сух вятър продължаваше да духа, хората от селото започнаха да прощават на Бърт. Въпреки поведението му, невъзможно бе да му се сърдят вечно. Старите му приятели започнаха да го навещават. Той все пак имаше право да промени решението си относно женитбата с мис Дьо Темпъл. Та нали всички живееха в свободна страна!

Освен това кой ли би могъл дълго време да се сърди на Бърт Бърнет! Той бе дружелюбен, приятен мъж — всички го помнеха и обичаха от времето, когато беше малко закръглено бебе с големи сиви очи и широка усмивка. Още от двегодишен яздеше малкото си пони. Прегръщаше и даряваше с усмивка всеки, когото срещнеше. Бяха свидетели как това малко дете израсна и стана висок, красив мъж, който продължаваше да прегръща и дарява с усмивка всекиго.

Освен това Бърт не се криеше, след като развали годежа си с Джена дьо Темпъл. Макар да знаеше добре, че всички говорят за него, той спокойно яздеше в селото, за да го видят. Беше приятелски настроен и дружелюбен, както винаги. Игнорирайки неодобрителните погледи и приказки, които предизвикваше неговата поява, спокойно вървеше по дървения тротоар към хотел „Лястовиците“, като се усмихваше и кимаше на пешеходците.

Романтиците в Капистрано разбираха Бърт, когато го виждаха с красивата млада жена, която бе изместила Джена дьо Темпъл. Когато гледаше Сабела Риос, очите му се изпълваха с такова обожание, че за всички бе ясно, че тя е обладала сърцето му. Очевидно той се бе влюбил безнадеждно за първи път.

Всяка жена, която срещаше красивата двойка, тайно мечтаеше да бъде обожавана поне малко по начина, по който този красив чернокос мъж със сребристи очи обожаваше Сабела. По същия начин всеки мъж мечтаеше да бъде обичан от жена като красивата и златокоса Сабела Риос.

И сега, през този топъл септемврийски ден, вечните романтици и тези, които не бяха такива, приеха поканата, за да дойдат в „Линдо Виста“ и присъстват на сватбеното тържество на Бърт Бърнет и Сабела Риос.

Всички бяха тук — освен сенатора Дьо Темпъл и дъщеря му Джена.

В разгара на веселбата Кепи Рикс стоеше сам и настрани от тълпата. Беше опрял крак на стария каменен кладенец и бе кръстосал ръце върху гърдите си. С присвити очи следеше облечената в бяло булка.

Внезапно Кепи потрепери под топлото следобедно слънце.

Сред високия смях и глъч, изобилното ядене и пиене, музиката и веселието, разтревоженият надзирател на ранчото се питаше за хиляден път дали не бе сбъркал, като не бе казал на Бърт за шокиращата изповед на Рели Бърнет в предсмъртния му час. Може би трябваше да информира нищо неподозиращия Бърт за това коя бе тази красива жена?

Бе смятал да му каже, но не го направи. Беше решил да му разкрие истината веднага след погребението на Рели Бърнет.

Но не го направи. Просто не можеше. Бърт току-що бе погребал баща си. Моментът не бе подходящ, за да му съобщи това, което знаеше. Беше сигурен, че то ще причини по-голяма болка на скърбящия син. Реши да почака седмица или най-много две и след това да разговаря насаме с младежа.

Не го направи.

Два дни след погребението Кепи срещна Сабела Риос и това промени всичко. Независимо от нещата, които знаеше за нея, той бе напълно очарован. Не можеше да повярва, че тя крои някакви тайни планове. Бе сладка, много красива млада жена, напълно влюбена в Бърт.

Изглеждаше толкова открита и честна. Не се държеше като жена, която крие нещо. Уж нехайно, той се опита да я поразпита.

Вместо да отклони въпросите му, тя искрено се зарадва на интереса му към семейството ѝ. Разказа с подробности за майка си и баща си, за живота си в малкото ранчо в Аризона. Свободно му предостави всякаква лична информация, без изобщо да се колебае.

Понякога се опитваше да я подведе или пък да я ядоса. Хвалеше безцеремонно „Линдо Виста“ и обширните земи, които семейство Бърнет притежаваше. През цялото време се мъчеше да забележи и най-малката промяна ѝ изражението на лицето ѝ. Нищо подобно не забеляза.

Въпреки това сега Кепи се безпокоеше, като гледаше великолепната млада жена, облечена в бяла атлазена рокля. Мисис

Бъртън Дж. Бърнет. Разтревоженият надзирател поклати среброкосата си глава. Възмущаваше се от себе си. Не само че не бе попречил на бракосъчетанието, но той самият бе предал Сабела на Бърт по време на ритуала.

— Аз си нямам никого — бе казала тя със затрогваща сериозност, изгаряйки го с големите си тъмни очи. — Бих те приела като собствен баща.

Днес, на обедното бракосъчетание в старата църква на мисията, той се бе почувствал като неин баща.

След края на кратката церемония пасторът бе попитал:

— Кой ще предаде булката на младоженеца?

Кепи си спомни, че в гърлото му заседна буца, когато отговори:

— Аз ще го направя — и постави ръката ѝ в тази на Бърт.

Надзирателят въздъхна тежко. След това се усмихна, отхвърляйки мъчителните си съмнения, и разхлаби вратовръзката си. Протегна се и взе чаша шампанско от подноса на минаващия сервитьор. Отпи бавно.

Всичко ще се оправи. Може би Сабела Риос и Бърт Бърнет не са се срещнали случайно. Може би съдбата ги е събрала. Може би русокосата блондинка с лице на ангел е намерила Бърт с най-възвишени намерения. Може би тя е влюбена в Бърт, така както и той в нея. И може би Бърт никога не бива да знае...

— Кепи? Кепи Рикс, къде си? — топлият мелодичен глас прекъсна мислите му. Той я погледна. Сабела се усмихваше на фона на слънчевата светлина. Застанал до нея, Бърт я бе прегърнал през кръста. Тя махна ръка и извика: — Ела тук, Кепи. Ще режем тортата.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Тя не можеше повече да отлага. Беше настъпил решителният час. Часът, от който се страхуваше през последните десет години.

Слънцето отдавна бе залязло. Ярките звезди блещукаха на тъмното нощно небе. Пъстроцветни японски фенери бяха окачени в огромното имение. Те осветяваха опънатия навес и големия двор зад него.

В средата на окосената ливада триетажният фонтан плискаше студена вода в кръглия басейн. Две млади дами, които очевидно бяха пили повече шампанско, газеха в кристалночистата вода.

Сабела завиждаше на безгрижния им детски смях. Искеше да отиде при тях. Искеше да влезе във фонтана, да се смее и подскача, докато стане време да се прибере у дома си.

Това бе нейният дом. Няма да остане с тълпата. Ще прекара нощта тук с... с...

Усмихна се тъжно, като наблюдаваше смеещите се Синтия Дъглас и Джени Дезмънд, двете момичета, които бе срещнала случайно в магазина за шапки миналата пролет. Сега те се плискаха във фонтана.

Бяха се върнали наскоро от Сан Франциско. Веднага бяха разбрали, че Бърт се бе отказал от Джена дьо Темпъл заради нея. И двете ѝ довериха, че са доволни. Сега те се забавляваха, смееха се и се пръскаха във водата. Бяха вдигнали роклите си над коленете. Група млади мъже ги окуражаваше отстрани.

Танците започнаха малко след свечеряване върху един специално построен дансинг с изглед към океана. Духовият оркестър, който свиреше през целия следобед, бе сменен от малък струнен оркестър. Музикантите бяха облечени в елегантни вечерни костюми.

Мелодиите бяха бавни. Тоновете бяха меки и приглушени.

Сабела бе танцувала с толкова много хора, главата ѝ се въртеше, а краката ѝ бяха подути. Но въпреки всичко желаше да остане през нощта, да танцува и да се смее. Да говори с хората. Сред тях се чувстваше сигурна.

Но се бе договорила с дявола и сега бе време да плати за това.

Като танцуваше в обятията на своя съпруг под звуците на романтична балада, Сабела отклони вниманието си от двете девойки във фонтана, вдигна глава към Бърт и го погледна в сребристосивите очи. След това тихо каза:

— Скъпи, остави ме за половин час.

Бърт леко потръпна. Докато Сабела очакваше часове на ужас и страх, той бе изпълнен с най-щастливи мисли. Стисна нежно ръката ѝ, усмихна се и я целуна по слепоочието. Допирайки устните си до челото ѝ, прошепна:

— Моя любов! Предоставям ти целия си живот!

Той я сгуши до себе си, след това я пусна. Остана в средата на дансинга и сви ръцете си в юмруци. Проследи с обожание как тя грациозно повдигна полите на сватбената си рокля и тръгна самоуверено през тълпата.

Почувства се горд и изпълнен с любов, когато видя, че група от развълнувани млади жени я последва към къщата. Вълнението зарази всички гости, когато Сабела мина под навеса и след това излезе от другата страна.

Беше стигнала покрития с каменна настилка вътрешен двор. Изкачи се царствено по стълбите и след това се обърна. В ръката си държеше леко увехналия сватбен букет от кремави орхидеи и рози.

Всяко неомъжено момиче искаше да я докосне. Синтия Дъглас и Джени Дезмънд, боси и засмени, се опитаха да стигнат до нея.

Сабела се усмихна лъчезарно на всички жени, които се бяха събрали. Леко ги подразни, като понечи да хвърли букета си. След това го метна във въздуха, завъртя се и изтича в къщата. След нея се чува женски крясъци, викове и смях.

Когато влезе вътре, лъчезарната усмивка изчезна от лицето ѝ.

Мина през големия тих коридор и се изкачи по главното стълбище. Като че ли вървеше към гибелта си. Чудеше се дали ще понесе ужасното изпитание, което ѝ предстоеше. Каза си, че няма друг избор.

Стигна площадката на втория етаж, поколеба се, затвори очи за момент и нервно прехапа долната си устна. Отвори очи и пое дълбоко дъх, като се насили да върви. В началото на широкия коридор, който водеше към северното крило на къщата, отново се спря. Започна да

трепери толкова силно, че зъбите ѝ затракаха, а тялото ѝ се покри със студена пот. Стисна зъби и решително сви очи.

Сабела повдигна полите на бялата си рокля и тръгна по тихия коридор. Когато стигна последната врата, тя се спря за момент, като отлагаше влизането. Отлагаше да влезе в луксозните стаи, където я очакваше нощ на ужасите.

Посегна към блестящата сребърна топка, като отново се потресе от мисълта, че ще трябва да прекара една мъчителна нощ тук. Попаднала бе в капан, като осъден затворник. Щеше да бъде заключена с тъмнокосия влюбен непознат, който бе с по-голяма физическа сила от нея и който, ръководен от страстта и желанието си, можеше да се държи по-скоро като животно, а не като човек.

Сабела завъртя сребърната топка, отвори тежката врата и влезе вътре.

— Пресвета Дево! — промърмори Кармелита, като се втурна към нея. — Къде беше? Чаках те толкова много време — като поклати прошарената си глава, набитата мексиканка хвана Сабела, обърна я към себе си и започна да откопчава атлазената ѝ булчинска рокля.

— Все още е твърде рано — отговори ѝ Сабела.

— Вече е девет часът. Забрави ли колко години ти трябваха, за да се научиш на добрия етикет в такива случаи? Знаеш много добре, че гостите не могат да напуснат преди булката и младоженеца! Някои от възрастните сигурно са страшно уморени.

— Те не са единствените, които са уморени — каза Сабела.

След като Кармелита разкопча роклята ѝ, тя извади нежните си ръце и я смъкна надолу.

— А сега я прескочи — Сабела пое ръката на Кармелита, за да се освободи напълно от роклята. — Банята те чака отдавна. Може би вече е истинала. Ще звънна за...

— Не, недей — Сабела поклати глава. — Така е добре.

Кармелита забеляза разтревоженото ѝ лице и нежно каза:

— О, малката ми — след това утешително я прегърна. — Можеше да не преживяваш всичко това! Има все още време. Можем да се измъкнем, докато другите...

— Не! — Сабела се дръпна от прегръдката на Кармелита. — Няма да тръгнем, докато не взема със себе си единствения син на Бърт Бърнет! — добави тя, като събличаше дантеленото си бельо. — Тъй

като това е невъзможно да стане, без да му позволяя... — преглътна трудно. — Моля се само да съм една от онези жени, които имат късмета да забременеят през сватбената нощ!

Кармелита, която бе по-възрастна и по-мъдра, свъси вежди:

— Недей да разчиташ на това. Може да са ти необходими седмици, месеци и дори години, преди да...

— Не! — отсече Сабела. — Не казвай това! Майка ми е забременяла с мен веднага, щом като се е омъжила. Същото ще стане и с мен. Знам, че това ще стане. Трябва да стане.

Докато Сабела се къпеше във ваната, Кармелита махна виненочервената покривка от масивното легло. Сгъна пухената завивка и отметна края на копринения чаршаф. Изправи няколкото възглавници, обточени с дантела, и ги опря до таблата на леглото, след това намали светлината на матирания настолен абажур. Премести кристалната ваза с кремави рози от бюрото на нощното шкафче. После обиколи спалнята, за да види дали всичко е готово, дали всички прозорци са отворени, както бе поискал мистър Бърнет.

Стаята бе покрита с плюшен килим. Тя го прекоси и отвори голямата стъклена врата, която водеше към балкона. Пое дълбоко дъх в студената нощ и усети морския полъх. След това отиде и видя множество гости, които се въртяха наоколо, смееха се, говореха и пиеха.

Очите ѝ бързо намериха младоженеца. Той бе по-висок и по-едър и, разбира се, по-красив от останалите господа. Прекрасен мъж според Кармелита. Бърт каза нещо на един кръг от мъже, засмя се, след това си проправи път през тълпата. Кармелита се обърна и влезе бързо вътре.

Мъжете от тълпата започнаха да свиркат и да реват, когато Бърт тръгна към къщата. Всеки от тях държеше по една бутилка под мишница. Очите им палаво светеха.

— Дай ми моето име, Бърт — провикна се един от тях. — Хей, Бърт, да те събудим ли за закуска? — подразни го друг.

Всичко бе на шега и Бърт също го прие така. Когато стигна стъпалата на вътрешния двор, той се завъртя, усмихна се по момчешки и каза:

— Приятели мои, мисис Бърнет и аз ви благодарим за това, че дойдохте. Има премного храна и напитки, оркестърът все още свири.

Останете колкото искате — засмя се и смигна. — Но аз трябва да ви пожелаю лека нощ.

Думите му бяха съпроводени от пронизителни свиркания и бурни аплодисменти. Усмивката не изчезна от лицето му, докато влизаше. Бърт тръгна към кухнята. Взе две бутилки с тънките си пръсти и кимна на сервитьора, който бе облечен в бял жакет. Той веднага донесе сребърен съд с лед и пое двете бутилки шампанско от Бърт, като едната остави настрани, а другата пъхна в леда. След това я подаде на Бърт.

— Ти си добър човек, Томас Мак Цайър. Напомни ми утре да повиша заплатата ти — каза, все така усмихнато, Бърт.

Кармелита отиде да предупреди Сабела, че трябва да побърза, защото Бърт идва. Младоженката вече обличаше мекия си бял халат, когато чу тежки удари по вратата. Двете жени замръзнаха и се спогледаха. След това мексиканката прегърна Сабела и забърза към гостната на апартамента. Почака там докато я чу да казва:

— Влизай, Бърт.

Кармелита излезе в коридора, когато Бърт отвори вратата и пристъпи в спалнята.

Той затвори вратата с мускулестото си рамо, след това се облегна на нея със сребърния съд с шампанско в една ръка и две високи чаши в другата. Погледна младата жена, която сега му бе съпруга.

Тя бе облечена с атлазен халат, украсен с фина дантела. Русата ѝ коса падаше свободно върху нежните ѝ рамене и гърба ѝ. Светлината от лампата описваше ореол около лъскавите и къдрици. Тя го гледаше с големите си очи, които излъчваха едновременно девственост и предизвикателство. Нямахше съмнение, че бе най-красивата жена, която Бърт познаваше. Желаше я с толкова страст, че едва не изгърва сребърния съд в желанието си да я прегърне. Ръцете му трепереха. Искаше му се колкото се може по-бързо да махне дрехите ѝ и да я вземе гола в ръцете си.

— Скъпа, нали не съм те притеснил — промълви нежно той.

— Не, съвсем не — отговори му Сабела. Коленете ѝ трепереха, сърцето ѝ лудо биеше.

Бърт се движеше с котешка походка. Като го гледаше изплашено, Сабела си мислеше, че никога преди това не го бе виждала толкова тъмен, страшен и голям. Той бе едър мъж, а тя се чувстваше толкова

малка и беззащитна в негово присъствие. Тръгна насреща ѝ. На две крачки от нея остави сребърния съд и чашите за шампанско върху нощната масичка до леглото. Обърна се с лице към Сабела, приближи се, усмихна се и сложи ръце върху раменете ѝ.

— Ще вдигнем ли тост, мила?

— Да, разбира се — каза тя, като кимна. Преглътна конвулсивно. Само ако можеше да изпие цялото шише! Може би тогава щеше да понесе това, което я очакваше.

Бърт съблече тъмното си сако и го хвърли на близкия стол. Хвана черната си копринена вратовръзка и я дръпна леко, за да я разхлаби. След това откопча горното копче на бялата си риза.

Сабела наблюдаваше колко бързо и нетърпеливо Бърт съблече сакото си, дръпна връзката си и разкопча яката си. Дали няма да бъде безразсъден към нея? Дали няма да сграбчи халата ѝ и да го хвърли, като я остави гола и объркана?

Бърт ѝ подаде чаша шампанско. След това взе своята, вдигна я, погледна Сабела право в тъмните искрящи очи и каза:

— Нека нашите утрешни светли дни бъдат така сладки, както първата ни брачна нощ.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Чашата му с шампанско докосна нейната. Чу се мелодичен звън. Бърт гаврътна голяма глътка от леденото вино. Сабела също отпи жадно, преглътна, след това отпи отново. Неспкойна от блясъка в очите на Бърт, тя изпи шампанското си до последната капка, пое дъх и му подаде празната чаша.

— Може ли да изпия още една? — попита нервно. Искаше ѝ се едва ли не да грабне цялата бутилка и да я надигне към устните си.

— Разбира се, че можеш — отговори Бърт, като се усмихна разбиращо. — Можеш да изпиеш всичкото шампанско на „Линдо Виста“, ако пожелаеш.

Той извади тежкото шише от леда. Сабела приближи коленете си плътно едно до друго, за да не треперят, и подаде чашата си. Но Бърт не ѝ сипа. Разбра, че е много неспкойна. Като държеше бутилката, той се усмихна дяволито и я подразни:

— Ако ще прием сериозно, скъпа, защо не се разположим удобно? Никога не обичам да пия прав. А ти?

Преди Сабела да отговори, Бърт я взе в силните си ръце. Все още държеше бутилката с шампанско. Младоженката бързо затвори очи ужасена. Като се притисна здраво към широките му гърди, хванала празната чаша със студените си пръсти, тя зарови лицето си в рамото му и се опита да успокои сърцето си.

Но не успя.

Големият мургав мъж, който я държеше в ръцете си, бе крадец без съвест, когото тя щеше да ненавижда до края на живота си. Но сега той бе нейният законен съпруг. Този, на когото бе обещала обич, уважение и подчинение. Всеки момент можеше да я хвърли в леглото, да махне халата и нощницата ѝ и да я изнасили без предварителни обяснения. Тя нямаше друг избор, освен да се подчини покорно.

Очите на Сабела се разшириха, когато видя, че той не я води към леглото. Понесе я през слабо осветената стая към голямото кожено кресло и протритата отоманка. Докато тя го гледаше учудено, Бърт седна удобно на креслото и я настани в скута си.

— А сега, мисис Бърнет — каза той, като се усмихна така широко, че зъбите блеснаха върху мургавото му лице, — може ли да хванеш чашата си по-ниско, за да ти наля шампанско?

Сабела въздъхна и кимна, доволна, че не са в леглото. Тя му подаде чашата си. Ръцете му бяха под краката ѝ и той се наведе малко напред. Да ѝ налее от такова неудобно положение не бе лесно и двамата не се учудиха, когато шампанското се разля върху ръката ѝ и върху дантелените краища на атлаzenia ѝ халат.

— Съжалявам, скъпа — каза Бърт, без наистина да съжалява. — Следващия път, когато се омъжиш, атлаzenia ти халат за първата брачна нощ ще бъде за моя сметка. Какво ще кажеш?

— Мисля — отвърна тя, приемайки предизвикателството му, — че нямаш намерение да ми купиш нов халат — взе бутилката шампанско и внимателно я постави върху масата до стола.

— А ти си така умна, както и красива — каза Бъртън. — Няма да имаш други брачни нощи, мисис Бъртън Дж. Бърнет — той я стисна здраво за кръста. — Ти ми принадлежиш. Никога няма да те пусна.

— Разбирам — отговори Сабела игриво, след като отново отпи. — Това означала ли, че няма да ми купиш нов халат? Може би трябва да пазя този, който нося?

Бърт поклати глава.

— Не, скъпа, не искам да кажа това — като се усмихна топло, гледайки я право в тъмните очи, повдигна дантелените краища на атлаzenia ѝ халат и избърса мократа си от шампанско ръка.

— Бърт Бърнет — скара му се тя, — разваляш ми...

— Така ли? — засмя се той. — Това няма никакво значение. След тази нощ няма да имаш нужда от него.

— Така ли? — тя се опита да запази самообладание.

— Не. Ще можеш да си купиш дузина, стотици, ако пожелаеш — той оправи една дълга руса къдрица, която бе паднала на лицето ѝ.

— Но, Бърт...

— Целуни, ме — прекъсна я той. — По този въпрос ще говорим след това.

Сабела автоматично се стегна, очаквайки дълбоката и страстна целувка. Затвори очи и зачака. Накрая отвори очи, наклони главата си на една страна и каза:

— Няма ли да ме целунеш?

Бърт притисна тъмнокосата си глава към меката облегалка на стария кожен стол и се отпусна.

— Не, няма да те целуна. Помолих ти да ме целунеш.

Дланта му докосна китката ѝ, след това я погали нагоре по ръката.

— Чакам, скъпа.

Сабела се обърка. Бе смутена, разстроена от неговото поведение. Бе се страхувала от този час, бе предположила точно какво ще се случи. Беше решила, че ѝ предстои да изживее унижения и болка. Беше сигурна в това, когато останаха сами.

Тя познаваше добре страстния Бърт Бърнет. През цялото лято се бореше да устои на опитите му да я прелъсти. Представяше си, че тази нощ той ще бъде груб и агресивен любовник, нетърпеливо ще я съблече гола и ще легне върху нея.

Благодарна бе, че бе сбъркала в прогнозите си, но все пак бе озадачена. Сабела отпи отново от шампанското, след това се наведе над съпруга си и го целуна с влажните си устни. Бърт не вдигна главата си. Не помръдна ръцете си.

— Беше ужасно сладко — похвали я той и се усмихна по момчешки. — Харесва ми. Ще го направиш ли отново? Моля те.

Сабела го погледна. Зачуди се дали и той не е нервен като нея. Може би мъжете също се страхуваха, когато се любеха за първи път. Но това не му бе за първи път. Беше имал много жени преди това. Но за първи път щеше да бъде с нея. Дали той също не бе напрегнат? Може би се страхуваше дали ще я задоволи? Мисълта, че този едър, красив и самоуверен мъж също се притеснява, я трогна.

— Отпий от моето шампанско — покани го тя, като вдигна чашата си към устните му.

Бърт отпи и преди да преглътне, устните ѝ бяха върху неговите. Тя го целуна нежно, инстинктивно очаквайки ответ. След като на няколко пъти вкуси от сладостта на топлите му изваяни устни, Сабела разбра, че главата му вече не бе отметната назад и ръцете му не висяха свободно. Той също я целуваше, обвил ръце около нея, притискайки я до себе си. Накрая Бърт я пусна. Вдигна главата си, погледна я замечтано и каза нещо странно:

— Мила, харесва ли ти този стол?

Като усещаше, че гърлото ѝ пулсира, а тъмните ѝ очи блестят от целувките с дъх на шампанско, Сабела докосна разхлабения възел на копринената му връзка с показалеца си и отвърна:

— Не съм мислила по този въпрос. Защо? Има ли някакво значение? Това е просто един стол...

— Не, скъпа. Бъркаш — поправи я Бърт. — Това не е просто стол. Това е един специален стол. Наричам го моя стол на щастието.

Тя повдигна вежди.

— Твоят стол на щастието ли?

— Да, точно така. Когато съм много щастлив, седя на него.

— Твърде странно — каза скептично Сабела.

— Не, не е странно. Изобщо не е странно — той се усмихна и тя трябваше да признае, че наистина изглежда щастлив. — Обичам да седя тук, когато съм напълно щастлив. Всеки път, когато седя на този стол, аз съм щастлив човек — въздъхна доволно, протегна се и хвана кичур от русата ѝ коса. Започна да си играе с него. — Имам и стол на тъгата. Той е долу, в библиотеката. Не е удобен за седене. Използвам го, когато съм тъжен.

— Нима биваш тъжен? — попита тя с интерес, независимо от глупостите, които чуваше.

Бърт се засмя и кимна.

— Виненочервеният стол е нов, докато този е доста износен — импулсивно наведе тъмнокосата си глава и целуна гърдите ѝ, покрити с лъскавия халат. Сабела се изненада и въздъхна дълбоко. Без да обръща внимание на това, той я целуна повторно, като отвори устата ѝ, след това изправи глава и каза: — Отсега нататък може да седиш в моя стол на щастието, когато си щастлива.

— Благодаря ти — отговори Сабела. Знаеше, че никога няма да бъде достатъчно щастлива, за да седне на стола на щастието, но не каза нищо.

Бърт вдигна слабата си мургава ръка и пъхна дългите си пръсти в златистите ѝ къдрици.

— Досега на никого не съм позволявал да седне на моя стол на щастието — заяви той, като че ли ставаше дума за библейска мъдрост. — Никога — наведе устата си към нейната и след като се поколеба прошепна: — А и никой не е спал на това легло, освен мен, скъпа — устните му се плъзнаха по нейните и той добави: — А сега ти ще спиш

в това легло заедно с мен. Обичам те, Сабела Риос Бърнет. Обичам те повече, отколкото предполагаш.

След това я целуна нетърпеливо, но нежно, докато тя не се отпусна и не му отговори. Като докосваше бузата ѝ с устните си, той попита:

— Искаш ли още шампанско, мила?

Сабела кимна, останала без дъх. Бърт бързо ѝ наля от студеното златисто вино и я подкани да пие, като я увери, че има още една бутилка с шампанско. Усети, че тя постепенно се отпуска, но продължи да я държи там, където седяха — на стария стол на щастieto. Знаеше, че тук не се страхува от него.

Не виждаше по-добро място, където да започнат първата си брачна нощ.

И така те останаха на стола, като пиеха шампанско с една чаша. Между глътките се целуваха горещо, докосваха се един друг през бариерата от дрехи. Отвън се чуваше нежна музика, неясен говор и от време на време — нечий смях.

Скоро Сабела съвсем се отпусна. В определени моменти се възбуждаше. Не знаеше дали това е от шампанското или от страстните целувки на Бърт. Чувствителната ѝ плът усещаше всяко докосване през хлъзгавия атлазен халат. Ставаше ѝ все по-топло. Сърцето ѝ биеше в очакване.

Тя не се съпротивляваше на страстта, която усещаше за първи път в жилите си. Окуражаваше се да се отдаде на този мъж докрай и да изпита удоволствие, ако това бе възможно.

Мислите ѝ бяха объркани, тялото — изтръпнало. Целувките на Бърт станаха все по-възбуждащи, галещите му ръце — все по-завладяващи. Може би е прекрасен любовник, който знае как да задоволи една жена, мислеше си тя. Той я възбуждаше, а това ѝ харесваше. Какво страстно удоволствие бе да седи в скута на този мургав красив мъж и да се целува с него, усещайки дъха на шампанското, докато той повдигаше дългата ѝ копринена нощница, за да погали бавно краката ѝ. Когато краят на бялата ѝ нощница достигна коленете ѝ, Бърт я пусна и я остави набрана в скута ѝ.

Облегна тъмнокосата си глава на стола и отново отпи от шампанското, след това остави чашата настрани и хвана ръката ѝ. Приблужи я до отворената яка на ризата си. Сабела се усмихна,

погледна сивите му очи и разбра намека му. Опиянена от романтичните си усещания, вече бе готова на това, което той желаше.

Като сложи двете си ръце върху вратовръзката, тя сърчно отвърза възела, след това дръпна единия край и напълно освободи яката. Леко сви края на копринената му вратовръзка и започна да го гали по брадата, носа и челото. После се засмя и я хвърли върху пода.

— От първия път, когато ме докосна — каза Бърт възбудено, — всеки нерв и мускул ме боли за теб — погледна я замечтано. — Докосни ме, любима. Разкопчай ризата ми и ме докосни.

Сабела кимна и започна да разкопчава ризата. Погледите им се срещнаха. Когато стигна кръста му, тя дръпна и извади края на ризата. Подразни се, когато последното копче отказа да се промуши през илика.

— Имам по-добра идея — каза Бърт и вдигна китката си, за да може Сабела да махне златното копче за ръкавели.

Тя дръпна тежкото златно копче от ръкавела на ризата и след това понечи да свали и другото. Задържа ги в дланта си, докато Бърт съблече ризата си и я хвърли на пода. Сабела протегна ръката си. Той взе двете златни копчета и ги остави настрана.

Бърт зачака, докато тя любопитно гледаше голата му плът и открито се възхищаваше от него. Наистина бе красив, тъмен и мъжествен. Това ѝ допадаше. Сабела облиза подутите си от целувки устни, като сложи ръката си върху голата му гръд и провря пръстите си в дългите тъмни косми. Засмя се леко, когато той изпъшка.

Бърт я остави да си играе известно време, докато твърдите му мускули потръпваха в отговор на нежното ѝ докосване.

Силно задъхан, накрая хвана ръката ѝ и я целуна. Сега бе ред на Сабела да потрепери, когато къдравите косми на гърдите му приятно погъделичкаха чувствената ѝ кожа. Очакваше с нетърпение голите ѝ гърди да се докоснат до неговите.

Тя се зачуди дали не е прочел мислите ѝ, когато почувства пръстите му върху нежната дантела около врата си. Бърт започна да откопчава халата ѝ. Устата му изгаряше нейната. Отвори халата ѝ. След това леко провря ръката си и изхлузи единия ръкав. Притиснала устни, към неговите, Сабела разтърси рамене, за да махне по-лесно дрехите.

Те продължаваха да се целуват, когато халатът ѝ падна върху коленете на Бърт. Сабела прегърна съпруга си с голите си ръце, като го притисна към гърба на стария кожен стол. Целуваше го диво, нетърпеливо, като че ли никога преди това не го бе целувала. Опита се леко да протестира, когато Бърт махна ръцете ѝ от врата си, а устните му се откопчиха от нейните. Замърка като малко коте, когато, гледайки я право в очите, Бърт започна да маха атлазените презрамки на нощницата ѝ. След това нежно ѝ каза:

— Искам да те любя, Сабела. Нека да ти покажа колко сладка може да бъде любовта.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Бърт внимателно започна да сваля корсажа ѝ. Устните на Сабела се отвориха и дъхът ѝ спря, когато почувства, че гърдите ѝ леко се показват. Щом се освободиха съвсем, тя и Бърт въздъхнаха едновременно.

До този момент очите им не се отделяха един от друг. Сега погледите и на двамата се насочиха към белите ѝ гърди с розови пъпки, красиви в голотата си, като че ли горди от своята закръгленост. Презрамките на корсажа ѝ бяха паднали върху ръцете ѝ.

Последното нещо, което Сабела видя, бе, че зърната ѝ се загубиха сред черните косми, които покриваха гърдите му. След това тя затвори очи, като че ли ток премина през чувствителните ѝ зърна. Изви гърба си и се притисна още по-близо до възбуждащата плът на Бърт. Усети невероятната топлина, която се излъчваше от него.

С ловко движение той бързо освободи ръцете ѝ от презрамките. Сабела смътно го усети. В този момент това нямаше никакво значение за нея. Единственото нещо, което я интересуваше, бяха настръхналите ѝ зърна, които се допираха плътно в окосмената му гръд. Възбудата бе непреодолима. Не можеше да има по-голяма радост от тази.

Но само след няколко секунди разбра, че има нещо по-приятно. Ръката му обхвана врата ѝ и се мушна под дългата ѝ коса. Бърт я целуна, като езикът му потъваше все по-дълбоко, докосвайки нейния, милвайки устата ѝ отвътре. Когато устните му се отделиха от нейните, той каза дрезгаво:

— Скъпа, отвори очите си. Погледни ме, Сабела.

Устните ѝ се разделиха, лицето ѝ почервения и тя отвори пламналите си от страст очи. Дългите ѝ мигли нервно потрепваха. Погледна го очарована, когато Бърт сложи двете си ръце на кръста ѝ, повдигна я леко и наведе тъмнокосата си глава над голите ѝ гърди. Лекото докосване бе достатъчно, за да разтърси стройното тяло на Сабела. Тя прошепна името му, като отчаяно го молеше да продължи.

— Боже Господи, толкова си сладка — измърмори той, като търкаше голите ѝ гърди с горещото си лице. — Правиш ме толкова

щастлив, Сабела. Аз също ще те направя щастлива. Ще те направя щастлива, ако ми позволиш.

— Аз... ще ти позволя — каза тя нетърпеливо, готова да му позволи отново да целуне гърдите ѝ.

— Ще го направиш ли, мила? — прошепна той и сложи нежната си ръка под лявата ѝ гола гърд.

— Ахх... — въздъхна неволно Сабела, когато усети ласките на езика му върху напрегнатото си зърно. Това предизвика нова чувственост у нея.

Сабела изпитваше такова голямо удоволствие, каквото никога преди това не бе изживявала. Вече не се безпокоеше какво я очаква през тази нощ. Не се страхуваше какво ще ѝ направи Бърт в своето голямо легло. Като потъваше във физическа радост, тя вече не мислеше да избегне този момент. Начинът, по който Бърт целуваше гърдите ѝ, я накара да забрави това, което я очакваше.

Бе толкова възбудена, че не обърна внимание, когато Бърт докосна коляното ѝ. Сабела не реагира, когато той хвана края на нощницата ѝ и бавно започна да я съблича. Ръката му галеше златистата кожа на бедрата ѝ.

Сабела загуби представа откога седят на този стол, разменяйки си целувки и ласки. Всичко това бе увертюра към крайната цел на тази любовна игра. Времето като че ли спря за двамата. Може би защото Сабела изпитваше удоволствие от всяка нова тръпка в ръцете на този изкусен и търпелив любовник, който бе вече неин съпруг.

— Бърт, Бърт — прошепна тя, като потрепери.

— Шшт, скъпа, целуни ме.

Тогава Бърт стана от стола на щастието и я понесе през стаята към голямото легло. Бе напълно гола в ръцете му, нощницата и халатът ѝ лежах накуп върху килима.

Тя съвсем не се интересуваше от това, което ставаше.

Въздъхна чувствено, когато Бърт се наведе и нежно я положи в средата на голямото, покрито с копринен чаршаф легло. Всичките ѝ задръжки паднаха. Тя започна да се протяга, наслаждавайки се на хладната коприна, която докосваше горещата ѝ кожа. Не усети, че все още носи чехлите си, докато Бърт не ги махна и целуна голите ѝ ходила.

Сабела се усмихна замечтано, когато той промълви с баритона си:

— Казах ти, че ще целуна краката ти.

— Хммм — отговори тя и обърна главата си. Видя как Бърт събу обувката си и след това изу чорапите си.

Той стана и хвана катарамата на колана си. Сабела се чудеше дали да извърне очи. Видя го как свали панталоните и долното си бельо и ги хвърли върху килима. Пое дълбоко дъх и погледна красивата му фигура. Наистина бе великолепен в голотата си — един Аполон, истински Бог.

Гърдите и гърбът му бяха по мъжки красиви. Мускулите на бедрата и на дългите му крака се очертаваха в своето съвършенство.

Бърт пусна балдахина върху кревата. След това грациозно се плъзна в леглото и бързо дръпна виненочервения чаршаф до кръста си. Обърна се на една страна, повдигна се и се задържа на лакът. Протегна се и сложи ръка върху напрегнатото лице на Сабела. Погали бузата ѝ, като гледаше големите ѝ изплашени очи.

— Ела при мен, любима. Нека да те подържа.

Пръстите му се плъзнаха по шията и голите ѝ рамене. Бърт я привлече към себе си и я прегърна. Почувства, че тръпка премина през стройното ѝ тяло. Сложи палеца си под треперещата ѝ брадичка, обърна лицето ѝ и я целуна.

Продължи да я целува, докато тя отново се затопли и успокои в ръцете му. Устните им се разделиха, когато ръката му се плъзна по корема ѝ. След това Бърт разтвори краката ѝ. Докосна я. Бе топла, влажна и готова. Той започна да се движи между бедрата ѝ, наведе главата си и отново я целуна. Тялото му се опираше в нейното.

Сабела знаеше, че е дошъл съблимвният момент. Мускулите ѝ се стегнаха отново. Тя затвори очите си здраво и скръцна със зъби. Мина една секунда, две, три...

Сабела чу повеляващия глас на Бърт:

— Отвори очите си, скъпа. Погледни ме, за да знам дали не те наранявам.

Сабела отвори с нежелание тъмните си очи. Хвана твърдите мускули на ръцете му, ноктите ѝ се забиха в плътта му. Погледна го в очите.

— А сега, любов моя, отпусни се — каза той. — Не се напругай изобщо.

Сабела кимна, преглътна конвулсивно и се отпусна. Бърт усети промяната и проникна бързо в нея. Тя неволно изпъшка при този шок. Болката бе кратка и поносима. Много по-бързо, отколкото очакваше, започна да се чувства добре.

Скоро започна да се движи ритмично с Бърт.

Всичко бе чудесно. Учудено разбра, че голото й тяло се покри с лека влага и че мускулестите рамене и гръб на Бърт бяха също изпотени, въпреки хладната стая.

Скоро и двамата усетиха тръпката на идващия екстаз, този сладък подарък на страстта. Сабела извика силно и захапа рамото на Бърт с остриите си зъби.

Когато двамата бавно и уморено се върнаха към реалността, младоженката започна да чува слабо музиката и гласовете, които се носеха отвън. Тя обърна глава на възглавницата си и огледа стаята. Високите врати бяха отворени през цялото време, докато правеха любов.

Завъртя главата си и понечи да заговори, но преди да успее да каже нещо, Бърт я изпревари:

— Скъпа, не се безпокой, никой не те е чул да викаш. Аз съм единственият, който те чу, и за мен това бе най-сладкият звук на света.

След това той легна по гръб, прегърна я и я привлече към себе си. Тя сгуши глава в рамото му, притисна се уморено към него и сложи ръка върху гърдите му.

— Бърт?

— Да.

— Дали правенето на любов е винаги... — тя не се доизказа и въздъхна.

— Винаги какво, любима? — подкани я той. — Продължи, мила. Можеш да ме питаш всичко. Аз съм твой съпруг.

— Мисля си дали правенето на любов е винаги така приятно, както сега.

Щастлив и доволен, както никога преди това в живота си, Бърт се засмя сърдечно и я прегърна силно:

— Не, скъпа, не наистина.

— Така ли?

— Не — целуна я силно. — Следващия път ще бъде още по-добре.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

„Силвър Лайнинг“, частният спален вагон на семейство Бърнет, чакаше на специалния коловоз. Дългото сребристосиво тяло блестеше ярко в слънчевото септемврийско утро. Още в ранни зори трима работници от ранчото го измиха грижливо и педантично го лъснаха отвън, а две прислужнички усърдно го почистиха и подредиха отвътре.

Отделението за провизии беше претъпкано с всевъзможни хранителни продукти и деликатеси. Отлично шампанско и маркови вина изпълваха бара във вагона. Аленочервени дългостеблени рози бяха разцъфнали в кристалните вази и приятният им аромат изпълваше свежия въздух.

Този луксозен хотел на колела беше готов, отвън и отвътре, за предстоящото пътуване.

Красивият надпис с букви от ковано сребро посочваше името му непосредствено до вратата: „Силвър Лайнинг“.

Рели Бърнет го бе избрал, загатвайки за неочаквано богатите сребърни жили, открити неотдавна в крайбрежните хълмове на „Линдо Виста“, които бяха направили възможна тази скъпа прищявка.

„Силвър Лайнинг“ беше наистина скъпа прищявка.

След като го поръча в завода на „Пулман Палис“ през есента на седемдесет и първа, Рели Бърнет бе пътувал само два пъти с него. Скоро след това здравето му започна да се влошава и дейността на „Линдо Виста“ и контролът над всички предприятия преминаха в ръцете на неговия единствен син.

Бърт често използваше луксозния вагон. Обикаляше с него из страната, нееднократно бе пътувал по крайбрежието до Сан Франциско, наслаждавайки се на комфорта и уединението, които му осигуряваше „Силвър Лайнинг“.

Салонът с копринени тапети, с дебел виненочервен килим ръчна изработка и с удобни дивани и столове, тапицирани с перленосиво кадифе, правеше пътуването в специално конструирания вагон спокойно и уютно. Още по-спокойно бе в намиращата се зад салона разкошна спалня с огромни прозорци за наблюдаване на пейзажа. Под

сводестия таван с дърворезба в готически стил имаше огромно легло с перленосива кадифена завивка, върху която бяха натрупани много възглавници. Върху ониксовите плотове на нощните шкафчета от двете му страни имаше лампи с абажури от шантунг, които приглушаваха светлината от тумбестите глобуси. В средата на стаята се намираше квадратна маса, постлана с дълга до пода покривка от сива дамаска. Приборите за хранене бяха посребрени, а порцелановите чинии с цвят на слонова кост бяха със сребърни ленти. Четири високи стола, тапицирани със сиво кадифе, бяха подредени около масата. Тежките завеси придаваха на спалнята абсолютна уединеност — сивото кадифе бе заменено с черно съвсем наскоро, за да не пропуска светлина през множеството прозорци.

Между салона за гости и спалното помещение имаше баня с квадратна мраморна вана, лъскави сребърни аксесоари, купища хавлии и подредени в редици скъпи шампоани и балсами, която правеше къпането удобно и приятно по всяко време на денонощието.

Онези, които имаха късмет да пътуват по такъв грандиозен начин, пристигаха там, закъдето бяха тръгнали, много по-свежи от масите, които едва смогваха да си купят билет за задушните и прашни купета със седящи места във влака.

Превозът в частния вагон струваше колкото осемнадесет билета за първа класа. Такава бе цената за прикачването на „Силвър Лайнинг“ към заминаващия на север влак „Калифорния Старлайт“, който да го откара до Сан Франциско. Цената на осемнадесетте първокласни билета беше платена. Влакът вече пътуваше с пълна пара от Сан Диего и щеше да спре на частния коловоз около единадесет часа.

Оставаха още двадесет минути.

Привилегированата двойка, която щеше да пътува с елегантния „Силвър Лайнинг“, не се виждаше наоколо.

В „Линдо Виста“, на три-четвърти миля от частния коловоз и чакащия спален вагон, Кепи Рикс крачеше нервно напред-назад из широкия коридор на първия етаж на господарската къща. Като мачкаше периферията на шапката си в мазолестите си ръце, през секунда отправяше поглед нагоре към стълбите и поклащаше прошарената си глава.

Най-после чу силен писък, последван, от звънлив женски смях, а след него дълбокият плътен глас на Бърт. Кепи вдигна очи.

Младоженците се появиха на горната площадка на стълбището — Бърт носеше Сабела на ръце и двамата се смееха на някаква интимна любовна закачка.

Въпреки раздражението си от тяхното забавяне, Кепи се усмихна при вида им. Изглеждаха млади, щастливи и много влюбени. Тази гледка го върна назад във времето към деня, когато той самият беше щастлив млад жених. Образът на неговата сладка тъмнокоса млада булка Джинива се появи в съзнанието му така ясно, сякаш всичко това се бе случило едва предния ден, а не преди четиридесет и три години. Кепи си помисли с усмивка, че новата госпожа Бърнет е красива като картина в памучния пътнически костюм в меден цвят. Тя имаше свежото, блестящо излъчване на жена, която току-що е открила сладката мистерия на семейната любов. „Ако тази жена не е истински влюбена, ще си изям шапката“, каза си Кепи.

По средата на огромното стълбище Бърт спря, за да целуне булката си.

— Стига глупости! — извика им Кепи, като нахлупи пропитата с пот стетсън на главата си. — Ако не тръгнете веднага, ще изпуснете влака!

— Кепи, колко е часът? — попита спокойно Бърт, впил поглед в очите на Сабела.

— Без петнайсет — отвърна той. — Добро утро, мисис Бърнет!

— Добро утро, Кепи! — Сабела изви глава и му се усмихна. — Боя се, че вината е моя. Закъснях, докато се обличах — тя на мига усети как пламва и се запита дали лицето ѝ е поаленяло. Беше закъсняла с обличането, но вината не беше нейна. Бърт я бе хванал след сутрешната ѝ баня и импулсивната му целувчица беше довела до любене, макар че тя през цялото време го бе предупреждавала, че нямат време.

— Аха, точно тя е виновна! — заяви Бърт, клатейки глава с палава усмивка. След това добави: — Какво чакаме още? Хайде да вървим! — той прелетя над останалите стълби, втурна се през преддверието и изтича през вратата, отворена от услужлив слуга.

Когато Кепи стигна до чакащата карета, Бърт и Сабела вече се бяха настанили удобно в нея. Прегърнал с една ръка своята съпруга, Бърт нетърпеливо барабанеше с дългите си пръсти по коляното си.

— Защо закъсняваш? — попита той възрастния мъж, като намигна на Сабела. — Ако не побързаш, ще изпуснем влака!

Едрият надзирател на ранчото не отговори на шегата му. Качи се на капрата, грабна дългите кожени поводи и на секундата подкара черните коне. Откритата карета се понесе бързо по алеята с палми, мина през високата порта и излезе на пътя.

Кепи насочи конете на север в бърз галоп и колелата на каретата вдигнаха облак прах в септемврийския предобед. Беше единадесет без две минути, когато колата спря пред частния коловоз.

Там чакаше специално подобраният персонал, който трябваше да придружи знатната двойка по време на пътуването. Две готвачки, едната, от които бе дебелата добросърдечна Марта, любимката на Бърт. Две прислужници — едната, за да почиства просторния вагон, другата — за да пере и глади дрехите на младоженците. Блантън, който след смъртта на Рели бе станал личен прислужник на Бърт, и Кармелита Ривера, старата приятелка и компаньонка на Сабела. Този антураж, както и известно количество багаж, щяха да пътуват в специално нает спален вагон, който трябваше да бъде прикачен непосредствено пред „Силвър Лайнинг“. Така те щяха да са на разположение по време на пътуването, готови да посрещнат всички нужди на младоженците по време на медения им месец до завръщането в „Линдо Виста“. Подбрани поради интелигентността и лоялността им, тези хора бяха натоварени със задачата да направят така, че мистър и мисис Бъртън Джей Бърнет да прекарат прекрасно и безгрижно сватбено пътешествие.

Бърт едва бе успял да подаде ръка на Сабела, за да слезе от каретата, когато чуха свирката на влака в далечината. Младата жена се взря в бързо приближаващия локомотив.

— Идват за нас, скъпа — каза Бърт, широко усмихнат. — Това е „Калифорния Старлайт“!

Сабела остана удивена от бързината и експедитивността, с която частният спален вагон беше прикачен към опашката на влака. Минути след пристигането на „Калифорния Старлайт“ тя и Бърт вече се сбогуваха с Кепи.

Сабела импулсивно се спусна и прегърна огромния як надзирател с посребрени коси. Притиснала лице към коравата му, току-що избръсната буза, прошепна:

— Благодаря ти, че ме отведе до олтара. Ще ми липсваш, докато пътуваме!

Кепи я потупа непохватно по гърба. Преглътна буцата, която се бе появила в гърлото му, и каза:

— Бъди щастлива, дете!

Бърт му подаде ръка за сбогуване:

— Гледай ранчото, докато се върнем! И не забравяй да се грижиш и за себе си!

— Ще се справя и с двете, синко — обеща му Кепи.

Бърт бързо помогна на Сабела да се качи във вагона. Двата застанаха на вратата и махаха на изпращача си, докато влакът потегли. Когато се обърна и пристъпи навътре в частния спален вагон, Сабела се удиви отново. Докато очите ѝ разглеждаха разточително обзаведения салон, тя се запита дали някога изобщо ще успее да свикне с мисълта, че едно-единствено семейство може да притежава толкова огромно богатство, фактът, че има хора, които могат да живеят като семейство Бърнет, беше умопомрачителен. Всяко едно от прекрасните канапенца в перленосиво кадифе навярно струваше повече от цялото имущество в дома на семейство Риос. Докато тъмните ѝ очи бавно преминаваха по мебелите в стаята, Сабела усети, че е стиснала зъби. Нейното възмущение и дълбоката, трайна омраза към семейство Бърнет внезапно изплуваха на повърхността на съзнанието ѝ с огромна сила, заплашвайки да я завладеят изцяло. Сивите кадифени канапета, виненочервеният плюшен килим и всичко останало, включително и елегантният сребрист спален вагон, в действителност не бяха собственост на Бърнетови. Те бяха принадлежали на...

— Любима, какво има? — попита Бърт, обезпокоен от странното изражение на лицето ѝ. — Не харесваш ли наредбата? Тогава ще я сменим! Ще обзаведем всичко отново така, както ти желаеш!

Сабела си наложи да вдигне очи към него и да му се усмихне мило.

— Не бих променила нищо тук. Това наистина е най-прекрасният... — тя се засмя и обви ръце около стегнатия му кръст. — Щях да кажа, че това е най-прекрасно подреденият спален вагон, който съм виждала в живота си, но щеше да прозвучи глупаво, тъй като за пръв път се качвам в такъв вагон.

— Радвам се, че ти харесва, момиче — Бърт сложи ръце на раменете ѝ и въпросително повдигна вежди. — Милейди дали би желала да разгледа будоара си?

— Само ако милорд обещае, че няма да се опита да ме задържи в него! — заяви тя.

— Съжалявам, принцесо, но не давам обещания, които не бих могъл да удържа! — Бърт я хвана за ръка и я поведе към спалнята. Влакът набираше скорост.

Тъмните кадифени завеси бяха спуснати, за да не пропускат яркото обедно слънце. Единствената светлина идваше от лампите със сиви абажури от двете страни на леглото.

Хванати за ръце, двамата го гледаха.

— Това говорили ти нещо, любима? — попита Бърт.

— Да — бързо отвърна тя. — Сещам се, че миналата нощ почти не съм спала.

Той пусна ръката ѝ, извъртя се и се просна по гръб на леглото. После скръсти дългите си ръце под главата си.

— И аз не съм спал. Ела да подремнем малко! — покани я Бърт.

— За нищо на света! — Сабела се отправи към салона.

— Почакай! — Бърт седна в леглото. — Пошегувах се, сладурче — на мига скочи на крака. — След малко пристигаме на гара Капистрано и...

— И предполагам, поне дузина от най-добрите ти приятели ще са там, за да се сбогуват с нас.

Бърт се направи на невинен.

— Може и да съм споменал пред някои от гостите на приема снощи, че днес ще минем отгук — с наведена глава подръпна набора на широките като балони ръкави на модния ѝ жакет. — Ти нали нямаш нищо против?

Тя поклати глава.

— Трябва да се погрижа за косата си. Сигурно изглеждам ужасно след препускането с каретата.

Когато влакът пристигна на гарата, блестящите златисти коси на Сабела бяха грижливо вдигнати на кок. Двамата с Бърт се намираха все още в спалнята. Локомотивът изсвири силно.

— Хайде! — Сабела привдигна дългата си пола и се отправи към салона. — Ще застанем на вратата и ще им махнем.

— Почакай, любима — спря я Бърт. — Искам да ти покажа нещо.

Той разтвори черните завеси, които закриваха задната стена на вагона. Сабела затаи дъх от изненада. Цялата задна страна беше от стъкло. Специална врата извеждаше на откритата площадка за наблюдение на пейзажа по време на пътуване. Висок до кръста парапет от ковано сребро я ограждаше, а над нея имаше тента на черни и сиви ивици, която я предпазваше от калифорнийското слънце.

Преди Сабела да успее да каже нещо, Бърт я изведе през вратата, за да поздравят събралата се тълпа. Бяха дошли толкова много хора, сякаш младоженците бяха кралски особи. Присъстваха някои от гостите от предишната нощ — повечето все още бяха уморени и недоспали, но въпреки това се усмихваха и махаха на двойката. Имаше хора, които Сабела виждаше за пръв път. Но всички те бяха познати на Бърт.

Той им благодари за вниманието и те го приветстваха с бурни овации. Бърт прие с признателност питиетата и пурите, които му дадоха като подарък, а Сабела се засмя весело и се наведе през сребърния парапет, за да поеме голяма сатинирана кутия с шоколадови бонбони от ръцете на представителя на група доброжелатели. Романтични момичета хвърляха цветя на красивата и усмихната двойка. Срамежливи младежи си пробиваха път напред, за да видят по-добре прекрасната русокоса младоженка.

Почти всички в Сан Хуан Капистрано бяха изпълнени с радост и желяеха щастие на приветстващата ги от влака усмихната двойка. Имаше и някои изключения, разбира се. Една хубава тъмнокоса жена, която този ден се намиреше в селището, изобщо не се радваше на случилото се. Джена дьо Темпъл седеше в закритата карета, спряла на сянка в улицата, и наблюдаваше зрелището със студен гняв. Не можеше да каже кого от двамата мразеше повече. Дали Бърт за това, че бе излязъл такъв глупак да се влюби в испанска селянка? Или Сабела Риос за това, че бе навирила крака и го бе превърнала в безмозъчен глупак?

Нима пресметливата руса кучка наистина си мислеше, че може да открадне нещо, което принадлежи на Джена дьо Темпъл, и тя ще ѝ го прости?

Никога, обеща безгласно Джена на жената, която се смееше и махаше от площадката на „Силвър Лайнинг“, сякаш вагонът ѝ

принадлежеше. Бърт Бърнет е глупак, но аз не съм! Ще науча всичко за теб, колкото и дълго време да ми отнеме това!

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Джена дьо Темпъл наблюдаваше сцената от спрялата наблизко закрыта карета, докато „Калифорния Старлайт“ потегли от гара Сан Хуан Капистрано. Тя остана там, докато Бърт и Сабела, които махаха за довиждане от прозорците на „Силвър Лайнинг“, се превърнаха в малки точки в далечината. И накрая изчезнаха напълно. Тъмнокосата дама почука с върха на пъстрия си копринен слънчобран по покрива на каретата. Заспал на седалката, старият Хулио подскочи, огледа се уплашено и подкара двойката жребци, като обърна екипажа кръгом и се насочи извън селището.

Ядосана и разстроена, Джена дьо Темпъл се прибра вкъщи при натрапливата тишина на голямата празна къща. Сенаторът беше в Лос Анджелис. Беше планирал да се завърне късно вечерта и бе поканил своя стар приятел дон Мигел Андрес Амаро на вечеря.

Но една телеграма, донесена, докато Джена бе в селището, съобщаваше, че той е възпрепятстван и ще се върне най-рано на следващия ден.

Мис Дьо Темпъл прочете и препрочете телеграмата. Изруга под носа си. Нямаше начин да съобщи на дон Мигел, че баща ѝ е извън града. Възпълният среброкос испански гранд щеше да се появи за вечеря. И тя нямаше друг избор, освен да го забавлява.

Джена изкрещя така високо, че на мига дотичаха половин дузина слуги. Тя ги отпрати с жест, като им нареди гневно:

— Оставете ме на мира!

Искаше да вика с пълно гърло, докато може. Нямаше желание да забавлява испанеца или когото и да било друг. Светът ѝ се бе разпаднал. Нейният годеник се бе оженил за друга и я бе оставил да се превърне в самотна огорчена стара мома. Нима можеше да се очаква тя да приема посетители? Не можеше и нямаше да го направи! Беше съкрушена от мъка. Ще си легне в леглото и ще остане там в усамотение толкова дълго, колкото желае! Джена разтърси глава, въздъхна уморено и решително изправи тесните си рамене.

В края на краищата тя е Дьо Темпъл! Знатното ѝ име и видното ѝ положение в живота носеха определена степен на задължения и отговорности. Дон Мигел Андрес Амаро беше пряк потомък на Кортес, известния испански завоевател на Мексико, и бе силно уважаван сред калифорнийския елит. Учтивият, чаровен петдесет и осем годишен бездетен вдовец беше един от най-богатите мъже в щата и един от най-силните. Тя не би могла да се отнесе пренебрежително към такъв влиятелен господин.

Точно в осем часа дон Мигел Андрес Амаро се появи в дома на семейство Дьо Темпъл. Испанецът пристигна в прекрасна черна карета, теглена от четири едри черни коня. Парадните им сбруи бяха отрупани с блестящи сребърни орнаменти, изработени от най-талантливите златари на Мексико.

Пълният гост беше облечен в любимите си дрехи на испански гранд. Неговият официален черен костюм беше украсен с блестяща сребърна бродерия на реверите и от външната страна на тесните панталони. Ризата му беше от снежнобяла коприна, а на масивния му врат бе завързан ален шал. Черните му ботуши бяха така лъснати, че изглеждаха като лачени, а токовете им бяха много високи, като по този начин правеха нисичкия мъж с няколко инча по-висок, отколкото бе в действителност. Буйната му посребрена коса беше чиста и грижливо сресана, ноктите на четвъртитите му кафяви ръце бяха добре оформени и лъснати. Неговото гладко избръснато тъмно лице, силно набръчкано от годините, прекарани на слънце, все още носеше следи от младежката му красота.

Но стегнатото, добре сложено тяло, с което някога той се бе гордял изключително, сега носеше поне петдесет паунда ненужно тегло, натрупани предимно около кръста.

На Джена бе съобщено, че гостът я очаква в приемната на долния етаж. Облечена и готова, тя кимна, но го накара да почака още двадесет минути, преди да отиде при него.

Когато домакинята пристъпи в пицната, силно осветена приемна, нисичкият испанец скочи на крака и се усмихна топло. Зъбите му изглеждаха много бели върху мургавата кожа. Джена му поднесе искрените извинения на баща си за задържането му тази вечер в града и му подаде ръката си да я целуне.

Мъжът повдигна белите ѝ пръсти към своите тънки устни и Джена забеляза с леко задоволство, че тъмният му поглед е прикован към гърдите ѝ. До този момент тя не бе осъзнала, че корсажът на новата ѝ рокля от розов шифон е така дръзко изрязан. Първият му поглед на неприкрит интерес не беше последен. Джена бе учудена. Той никога преди това не я бе забелязвал, поне доколкото ѝ бе известно на нея. А сега учтивият и възпитан гранд, изглежда, не можеше да откъсне очите си от нея.

Вечерята бе обявена и дон Мигел хвана дамата под ръка. Докато я придружаваше към трапезарията, Джена си помисли каква ли комична двойка представляват двамата. Той — нисък, поне с половин глава под нея, при това дебел. Скъпият, добре скроен костюм в черно и сребристо би изглеждал великолепно върху висок и строен мъж, но на него впитите панталони и късото болеро само подчертаваха разрастващата се талия и закръгления корем. Единственото, което тя можеше да направи, бе да се сдържи и да не се изсмее с глас.

Дон Мигел се постара да бъде чаровен и забавен по време на дългата вечеря със седем различни ястия в осветената със свещи трапезария. Въпреки своето отчаяние, Джена откри, че вечерята и компанията са ѝ приятни. Дон Мигел все имаше нови и интересни неща, които да сподели с нея и бе талантлив разказвач.

Въпреки това, когато яденето приключи и етикетът диктуваше домакинята да го покани на чашка бренди и кафе в приемната, тя се помоли в себе си той да откаже.

Но дон Мигел не го направи.

Не само че прие с готовност нейната покана, но и остана много по-дълго от обичайно. Когато най-после ѝ каза лека ноц и си тръгна, Джена бе изпила три чаши коняк, освен виното по време на вечеря. След като гостът си отиде, тя се върна в приемната, въздъхна с облекчение и си наля още една чашка. Макар че вече бе късно, не се чувстваше уморена и не ѝ се спеше. Беше неспокойна, отегчена и нещастна. Обикаляше из голямата тиха къща, като носеше питието си. Напразно си търсеше занимание, за да убие времето, някакъв начин да се ангажира с нещо, докато ѝ се доспи достатъчно, за да си легне.

Влезе, без да бърза, в библиотеката, премина покрай високите махагонови полици, по които стояха стотици първи издания на книги, подвързани в син и червен марокен. Взе една, прелисти страниците,

после я върна обратно. Разтърси глава и изпусна въздух високо. Не беше в настроение да чете. Чувствайки се безкрайно нещастна, Джена продължи безшумно до двукрилата стъклена врата на библиотеката, която се отваряше към каменна странична тераса. Като крепеше брeндитo в дланта си, тя бутна едното крило и пристъпи навън. Огледа се за момент, след това се хвърли върху шезлонг с възглавнички. Облегна глава назад и се вторачи в звездното небе, докато я обзе дълбоко чувство на меланхолия. От далечината се чу свирка на влак. Тъжният звук извика обратно болезнения спомен за Бърт и съпругата му, застанали на прозорците на „Силвър Лайнинг“.

Джена простена, след това заканително стисна зъби.

Тя стоеше тук самотна и нежелана, а те правеха любов, докато влакът бързаше по релсите. Мисълта за това извика в съзнанието ѝ образ, който ѝ причини физическа болка. Дявол да ги вземе! И двамата да горят в пъкъла!

Боже, само ако имаше някакъв начин да си отмъсти. Само ако имаше нещо, което да може да направи... Някакво зло, някакво ужасно деяние... което да нарани Бърт поне наполовина толкова, колкото той я бе наранил.

След като пресуши чашата с брeнди, Джена стана нетърпеливо. Не искаше да се върне в къщата. Кипяща от гняв, се промъкна по терасата към гърба на дома. Щом зави зад ъгъла, спря и впери очи в многобройните помощни постройки, разпръснати наоколо. Острият ѝ поглед премина по спалното помещение, обора и хамбара, до малката кирпичена къщичка с пясъчен цвят, която стоеше настрани от другите и бе отчасти скрита зад дърветата.

Когато видя, че там гори светлина, пулсът на Джена подскочи. Тя слезе по стълбите на каменната тераса, прекоси оградения заден двор, преди да признае пред себе си къде отива.

Спря пред високите черни испански порти и си каза, че си търси белята, че е най-добре да се върне в къщата и веднага да си легне.

Джена блъсна тежката желязна врата, отвори я и излезе навън. Нервно се огледа наоколо, страхувайки се, че някой можела я види. Беше много късно през нощта. Наоколо нямаше никой. Беше тихо като в гроб. Усмихна се, привдигна полите на розовата си шифонена рокля и се спусна направо през широките, грижливо поддържани поляни.

Усещайки ентузиазъм, присъщ на спорни, дръзки и опасни начинания, тя се зачуди защо не се бе сетила за това по-рано.

Джена не намали темпото, докато не застана пред тежката дървена врата на малкото уединено жилище. Останала без дъх, тя сложи ръка върху насечено дишащата си гръд и усети, че коленете ѝ треперят. Пое си дълбоко и ускоряващо въздух. Приглади гънките на широката си рокля, след това прокара ръка по вдигнатата си, грижливо сресана коса. Намокри с език устните си и решително почука с юмрук на вратата. Тя се отвори незабавно и на нея се появи Санто. Той премига учудено и каза:

— Сеньорита Джена, случило ли се е нещо? Сенаторът да не е болен?

— Не, не, всичко е наред. Аз само... — запъна се и сви тесните си рамене. Някъде отвътре ниският глас на Киско каза:

— Заповядай, Джена.

— Да, влезте вътре и... — закима Санто.

Мрачният Киско пристъпи пред своя по-висок по-млад брат.

— Санто тъкмо тръгва — обясни той, загледан в широко разтворените зелени очи на Джена.

— Не — възрази Санто, — защо ще...

— Чу ме какво казах — прекъсна го Киско, като се протегна и издърпа Джена вътре. Без да откъсва тъмния си поглед от нея, той свали шапката на брат си от закачалката до вратата, сложи я на главата му и го избута навън.

— Почакай малко, Киско — оплака се Санто. — Аз не...

Тежката врата се затръшна под носа му, преди той да успее да довърши изречението. Санто остана там натъжен, загледан в затворената врата. След това сви рамене, обърна се и се отправи към конюшната.

В слабо осветената стая Киско пусна резето на вратата. Облегна се върху нея, скръсти ръце на гърдите си и каза:

— Добре дошла в моя замък, мила.

— Благодаря ти, Киско — отвърна Джена и усети, че косъмчетата на тила ѝ настръхват.

— Има ли нещо специално, което мога да направя за теб?

Тя нервно поклати глава.

— Не, аз... аз... просто...

— Разхождала си се през нощта и просто си минала покрай моя дом?

— Ами да. Точно така. Не можах да заспя и затова аз... аз...

Подигравателният му смях я прекъсна. Тя спря да говори. Той отпусна скръстените си ръце. Джена почувства напрежение, когато мексиканецът бързо премина по тухления под до малката маса в затъмнения ъгъл. Погледът ѝ падна върху ножа, който бе забоден в грубото дърво.

Тя неволно премига, когато Киско обгърна с ръка черната дръжка на ножа и го изтръгна.

— Какво си мислиш, че правиш? — тонът ѝ стана строг и властен, макар че зелените ѝ очи се разшириха уплашено, когато той бавно се приближи към нея.

— Защо, скъпа? Аз ще ти дам онова, за което си дошла тук — захапи се и бавно прокара острия връх на ножа по белега върху бузата си.

— Нямам представа за какво говориш — каза Джена, като се премести към вратата.

Бърз като котка, Киско се промъкна между нея и заключената врата.

— Мисля си — рече той, като блокира пътя ѝ, — че знаеш много точно за какво говоря.

Тя беше поуплашена от този странен, злонамерен мъж. Той не се държеше така, както бе очаквала. Дошла бе тук, за да бъде обожавана и ухажвана, а не изплашена почти до смърт.

Джена сложи ръце на бедрата си.

— Идването ми тук беше грешка. Явно си го разбрал неправилно.

Тя потрепери, когато върхът на блестящия нож нежно докосна лакътя ѝ и продължи бавно нагоре, дразнейки голата ѝ ръка.

— Боиш ли се от мен, скъпа?

— В никакъв случай! — отвърна надменно Джена, след това се изсмя, сякаш това бе някаква абсурдна идея, и злобно добави: — Възпитана съм да не се страхувам от наемните работници.

Киско се изхили и жилавата му ръка я опася. Оказвайки съвсем лек натиск, я притисна към себе си. Тя впи поглед в неговия и

привдигна ръце в отбранителен жест. Дланите ѝ се опряха върху гладката черна материя на ризата му.

— А научили ли са те — попита той ухилен — никога да не се любиш с наемните работници?

— Всъщност точно на това са ме учили — каза Джена и дългите ѝ червени нокти се впиха за наказание в гърдите му.

Сексуалната възбуда и растящият страх бързо се смесиха. Джена изтръпна и се разгорещи, разкъсвана от силно любопитство. Питала се бе неведнъж и два пъти какво правеше този твърде слаб и опасен на вид мексиканец с белег на лицето, че жените се тълпяха около него.

Знаеше, че сега ще разбере.

Застина в истинска уплаха, когато Киско пъкна коляното си между нейните. Дългото острие на ножа проблесна в светлината на лампата, когато той го издигна пред погледа ѝ.

Тя не посмя да помръдне, когато върхът на острието стигна до наниза с перли в тъмните къдрици на главата ѝ. Блестящото украшение беше скъсано бързо. Джена се изсмя с облекчение, когато скъпоценните перли се разпръснаха, а тъмната ѝ коса се разпиля по раменете ѝ.

Когато напусна жилището на Киско няколко часа по-късно, тя носеше само своята розова шифонена рокля. Нищо не бе останало от скъпото ѝ френско бельо, освен няколко ненужни парченца дантела и коприна, които се въргаляха на пода. С уверената сръчност на хирург Киско бе разрязал богатите фусты, гарнираната с дантела риза и неприличните копринени долни гащи от трескавото ѝ тяло. Той не бе спрял, преди тя да остане напълно гола и страхотно възбудена в леглото му. Нещата, които ѝ бе направил тогава, уникалните начини, по които я бе любил, докато тя лежеше гола и безпомощна, а той бе останал напълно облечен в черната си риза и панталон, бяха шокиращи, неописуеми и невероятно вълнуващи. Заклевайки се, че никога повече няма да се върне в жилището на Киско, Джена се отпрати замаяна, задоволена и засрамена към къщата.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Бърт се изтягаше мързеливо на едно от покритите, със сиво кадифе канапета, като дългите му крака се простираха пред него, със скръстени глезени и пети, подпрени върху ниската масичка. Сакото от костюма му бе захвърлено настрана отдавна, а яката на ризата му бе отворена на врата и ръкавите бяха навити върху загорелите ръце. Крепеше сребърна купа с мускатово грозде в скута си.

Сабела седеше на канапето до него — чехлите ѝ от шевро бяха ритнати настрана и си почиваха върху килима, а обутите и в чорапи крака бяха пъхнати под нея. Пристегнатият корсаж на червеникавия ѝ пътнически костюм беше разкопчан до началото на гърдите ѝ, а дългите поли и фусти се виеха около коленете ѝ.

Приближаваше залез-слънце в топлия септемврийски неделен следобед. Младоженците Бърнет се чувстваха уютно и отпуснати в удобния салон на „Силвър Лайнинг“, докато влакът се придвижваше все на север и на север. Като пъхваше зърна грозде първо в разкошната уста на Сабела, а след това в своята, Бърт говореше, развълнувано за своите мечти и бъдещи планове за тях двамата и за „Линдо Виста“.

— Как ми се иска ти да беше с мен на съвещанието в Чикаго миналата пролет! — възкликна той. — Миличка, щеше да се удивиш пред технологическия напредък, който е направен в хидрологията. Слушах онези великолепни хидролози как говорят и тогава ми дойде прекрасната идея за зелени плодородни поля там, където сега не расте нищо друго, освен кактуси и храсти.

Сабела сдъвка гроздовото зърно, след това го глътна. Скептично каза:

— Ти наистина ли вярваш, че един ден в сухата пустиня ще има вода?

— Абсолютно! Това е безспорно. През следващите няколко години ще сме в състояние да напояваме всичките земи на ранчото — той държеше едно голямо тъмновиолетово гроздено зърно между палеца и показалеца си и го гледаше с одобрение. — Представи си, ако можеш, стотици акри от безполезната пустош да раждат грозде като

това! Ами ние ще си направим наша собствена винарна в ранчото и ще бутилираме прекрасни вина от гроздето, което ще расте в лозята ни.

— Звучи ми прекалено далечно. Искам да кажа, че аз...

— Трудно ти е да си го представиш? — сивите очи на Бърт светнаха от ентузиазъм. — Учените, които се занимават с това, не търсят просто пътища за по-добро използване на повърхностните води. Те търсят методи за извличане на вода изпод почвата, изпод скалите и от самата атмосфера.

— Сигурна съм, че те правят експерименти — каза Сабела, опитвайки се да разбере тези неправдоподобни чудеса. — Въпреки това не бих разчитала скоро да имаме лозя в долината.

— Не само лозя — Бърт не се сдържаше. — Освен грозде, ще произвеждаме и всичко останало. Пъпешки, зеленчуци, екзотични плодове. Казвам ти, любима, идва големият шанс, вече се задава иззад ъгъла. Ние двамата с теб живеем във вълнуващо време.

Сабела кимна и каза:

— Щом смяташ, че е така... Ако това се случи, ако можеш да закараш вода до най-отдалечените части на ранчото, би могъл да имаш и много повече добитък, нали?

— Можеш да се обзаложиш за това, скъпа. Както ти казах, преди ужасните суши „Линдо Виста“ отглеждаше хиляди глави добитък и коне. Би могло да е така отново. А доходите са много високи сега, отколкото в онези дни. Тъй като населението на Калифорния се увеличава, има по-голямо търсене на говеждо месо. Старите калифорнийци направили значителна част от парите си от кожи, ние ги правим от говеждото.

Сабела отказа с поклащане на глава следващото зърно грозде.

— А докато всичко това стане, ти...

— Най-добрата новина е — нетърпеливо я прекъсна Бърт, — че съм в началото на развитието на нова напоителна система за водоснабдяване.

— Това важно ли е?

Той повдигна веждите си.

— Миличка, ако ние — екипът, с който работя — направим така, че водата да е достатъчна в Южна Калифорния, ще станем не само невероятно богати, но и ще ни впишат в учебниците по история. Ще видиш как населението на Лос Анджелис и Сан Диего ще нарасне

многократно. При мекия климат и небивалата красота на брега всеки, който има ум в главата, ще иска да живее тук.

— Мъъ — измърмори Сабела. — Това ще бъде прекрасно, но докато стане... Докато технологията се усъвършенства и сложните машини се поставят на място, потокът, който минава през северната граница на „Линдо Виста“, в действителност е единственият значителен източник на вода в цялото ранчо, нали така?

— Боя се, че е така — призна Бърт, остави настрана купата с грозде, повдигна ръце и ги скръсти под тъмната си глава. — Е, всъщност това не е напълно вярно. Изворът на Коронадо не е точно в рамките на нашата граница.

Сабела сбърчи чело.

— Истинското корито на потока не е в „Линдо Виста“?

— Не.

— В чия земя е тогава?

— На сенатор Нелсън дьо Темпъл — каза Бърт. — Преди повече от трийсет години направил язовир и насочил водите от Дриймо Дро към нас, за да можем да ги използваме.

Изписаните вежди на Сабела литнаха удивено нагоре.

— Бащата на Джена?

— Бащата на Джена — отвърна Бърт. — Откакто се помня, ние плащаме на сенатора символична годишна такса за правата над водата.

— Разбирам — каза тя спокойно. После добави: — А какво ще стане, ако сенаторът изведнъж реши, че повече няма да ти дава достъп до водата? Какво ще стане, ако...

— А, скъпа, скъпа! — Бърт отново я прекъсна, засмя се и свали ръцете си изпод главата. Сивите му очи закачливо блестяха. Пресегна се към нея и нежно я придърпа в прегръдките си. Грижливо нагласи главата ѝ под брадичката си, обви ръцете си около нея и я подразни: — Само на една жена може да дойде такава нелепа идея!

Сабела вдигна глава от гърдите му. Погледна го в очите и каза:

— Може би. Но не забравяй, че Джена също е жена.

Безгрижната усмивка остана върху красивото лице на Бърт. Той безразборно започна да вади фибите от вдигнатата коса на Сабела.

— Това е така наистина. Но тя не е и наполовина умна колкото теб — усмивката му стана още по-широка от удоволствието да наблюдава как тежката руса коса на Сабела пада върху раменете ѝ.

Младата жена нетърпеливо пъкна един дълъг кичур от освободената коса зад ухото си и каза:

— Така ли мислиш? Подценяваш бившата си годеница, Бърт. Тя е точно толкова умна, колкото и аз.

— Грещиш, любов моя — отвърна той, а загорелите му пръсти се отправиха към копченцата на жакета ѝ. — Ти си забележително умна жена, най-умната, която съм срещал досега.

— Така ли мислиш?

— Знаем, че е така — и усмивката, и думите му бяха самоуверени. — В края на краищата ти беше достатъчно умна, за да ме вкараш в капана.

— Да те вкарам в капана ли? — тя отблъсна пръстите му от корсажа си, жегната от думите, които бе избрал, но решена да прикрие неотслабващото си чувство за вина. — Бърт Бърнет, ама и ти си най-хитрият мъж, който някога...

— Така е — призна той с усмивка, — но съм и много обичлив, не мислиш ли? — тя не отговори, но му се усмихна. Пръстите му се върнаха при нейните копченца. — Но не толкова обичлив, колкото си ти, разбира се — разтвори жакета ѝ и в сивите му очи внезапно се появи огън. Прокарвайки показалеца си по обточения с дантела край на долната ѝ риза, той я попита: — Знаеш ли какво искам да направя?

— Каж ми какво искаш да направиш.

— Да те държа, да те докосвам. Да опитвам вкуса ти — Сабела почервения.

— Бърт, слънцето все още не се е скрило напълно. Струва ми се малко неприлично да си легнем преди залез.

— Напълно съм съгласен — каза той, смигна ѝ и добави: — Нека да останем тук.

— Не исках да кажа...

Устните на Бърт спряха по-нататъшните ѝ протести. Сабела бе удивена за пореден път от жестоката сладост на неговите целувки. Внезапно устните ѝ се разтвориха нетърпеливо под неговите. Дори и да не го бе искала, щеше да е така. Целувките на този красив мъж бяха невероятно вълнуващи. Нямаше съмнение — той притежаваше сила, която я възбуждаше и караше сърцето ѝ да бие силно.

Сабела се отпусна, подчинявайки се на властната уста, която се движеше върху нейната, на дълбоко навлизащия огнен език. За нея

беше добре, че той може да изтръгне отговор от тялото ѝ, да кара пулса и да препуска, а кожата ѝ да настръхва. След като светата Дева Мария бе единствената жена, за която бе известно, че бе заченала, без да е била преди това с мъж, Сабела трябваше да позволи на Бърт да я люби.

Да я люби отново и отново.

Иначе не би могла да забременее, нито да му роди син.

Затова бе благодарна, че той е опитен неудържим любовник. Никак не бе чудно, че само след няколко бурни целувки страстта я завладя и тя не направи никакъв опит да спре Бърт, когато започна да я разсъблича.

Той е, реши тя сънена, по-добър от който и да било друг мъж на земята в разсъбличането на жени. Секунди след първата им целувка я бе освободил сърчно от цялото ѝ облекло. И го бе направил с такава непринуденост, че ръцете му отмахваха дрехите, докато устата му не се отделяше от нейната.

Двамата не бяха напуснали салона и продължаваха да седят удобно на сивото кадифено канапе. Питайки се дали не е безсрамна мръсница по душа, Сабела се усмихна, когато Бърт накрая стана и я отнесе обратно в спалнята. След секунди той беше гол като нея. Бяха заедно в голямото меко легло.

Сребристите чаршафи под нея бяха копринени и хладни. Загорялата бронзова плът над нея беше гореща и гладка. Великолепно усещане. Гъделичкащата, мъчително дразнеща тъкан на хладната хлъзгава коприна върху голия ѝ гръб, ханша и дългите ѝ крака. Притискащото, доставящо удоволствие усещане на горещите твърди мускули срещу гърдите, стомаха и бедрата ѝ. Обхванала с ръце врата на Бърт, Сабела лежеше в удобното легло и безразлично повдигаше таза си, за да посрещне бавните сексуални тласъци на съпруга си.

В един момент от вялото любене тя забеляза неясно, че техните топли съединени тела са окъпани в златисторозова светлина. Учудена, мисис Бърнет бавно изви глава на възглавницата и на устните ѝ незабавно се появи усмивчица.

Последните кървавочервени лъчи на залязващото септемврийско слънце струяха през кристалночистите стъкла на прозорците, окъпвайки в светлината си младоженците и всичко останало в стаята. В този момент ѝ изглеждаше, че най-естественото нещо в света е те двамата да лежат, без да се срамуват, голи, интимно свързани, докато

тежките черни завеси, предназначени да осигурят уединение, бяха напълно вдигнати. Дори огромната стъклена задна стена на стаята беше без завеси. През нея тя можеше да види площадката със сребърен парапет, релсите и терена зад тях.

Също така изглеждаше съвсем естествено, че докато те се движеха заедно като съвършено пасващи си добре смазани машини, влакът пътуваше. Бавното постоянно тракане на колелата по релсите, лекото полюшване на широкия спален вагон някак си засилваха сексуалното удоволствие.

Докато телата на любещите се движеха мързеливо и плавно, влакът се бореше бавно и упорито да изкачи едно дълго стръмно възвишение. Мощният локомотив накрая успя да достигне върха.

И започна да слиза надолу.

Спускащият се влак бързо набра скорост. Същото направиха и голите младоженци. Постоянното тракане на колелата по релсите се ускори в жив стържещ ритъм. Кадансът на сърцата на любещите се също се засили, за да му отговори. С неочакваното ускорение на влака вагоните се извъртаха, виеха и танцуваха лудо по линията. С рязката промяна на темпото на любещите се, техните тела се извиваха, люшкаха и подскачаха диво върху леглото. Великолепната техника на влака работеше перфектно. Мощните клапи се издигаха и спускаха, смазаният цилиндър се движеше напред-назад в цилиндричния съд. Точно толкова великолепния механизъм на съединяващите се човешки същества работеше на почти същия принцип.

Скоростта и напрежението продължаваха да се увеличават — както влакът, така и младоженците не можеха повече да се контролират. Това беше едно диво, великолепно пътуване, докато...

Най-после влакът достигна ниска равнина, а любещите се достигнаха бърз прекрасен връх. Локомотивът изсвири дълго и високо точно в момента, когато от устните на Сабела излезе вик на екстаз. Дълбокото разтърсващо стенание на Бърт се смеси със странния хор. Слетите удари на сърцата им намалиха ритъма си до този на колелата по релсите, те лежаха изтощени, неподвижни, с все още съединени тела, по които преминаваха слаби тръпки. Обезсилените ръце на Сабела паднаха уморено от гърба на Бърт. Тя въздъхна нежно и с огромно усилие изви леко глава върху възглавницата.

Слънцето бе залязло напълно. Здрачът бе обгърнал подвижната спалня в дълбока сянка. Припомняйки си как слънцето бе блестяло върху тях, когато започнаха да правят любов, и колко естествено и правилно бе изглеждало това, Сабела усети, че лицето ѝ пламва от срам.

— Бърт — каза нежно тя.

— Ммммммм — промърмори той, заровил лице във възглавницата.

— Завесите са разтворени. Мислиш ли, че някой ни е видял?

В отговор се чу нисък гърлен смях.

— Скъпа, хич не ме е грижа за това — заяви умореният, но щастлив Бърт.

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Върху ониксовия плот на нощното шкафче стоеше почти изпразнена бутилка амонтиладо^[1], внесена в страната по време на първия мандат на Джордж Вашингтон. Край нея имаше две винени чаши. Едната бе небрежно обърната със столчето нагоре и върху лъснатата повърхност на шкафчето бяха разсипани капки от скъпото вино.

До обърнатата чаша имаше купа със зрели червени ягоди и чинийки със сметана и пудра захар. Една голяма и сочна ягода, добре натопена в гъстата сметана и след това оваляна в захарта, беше забравена, полуизядена, до купата с плодовете. Един шоколадов бонбон имаше подобна съдба.

Благоуханните венчелистчета на огромен букет рози с цвят на слонова кост бяха разпилени по шкафчето. Нежните листенца образуваха ясно разграничима пътечка от високата кристална ваза покрай винените чаши, около купата с ягоди и бонбоньерата до ръба на масичката.

До нея върху плюшения килим на пода лежаха няколко листенца, чиято изключителна белота очертаваше ясна следа върху виненочервената основа. Кратка пътечка, водеща до леглото. Там десетки кадифенобели листенца бяха, разпръснати върху сивите копринени чаршафи, завивката в същия цвят и бухналите възглавници.

И върху голата двойка, която лежеше сред цветчетата на розите. Една от лампите със сиви абажури хвърляше бледа светлина върху блажено спящата Сабела и също толкова блажения, но буден Бърт.

Твърде щастлив, за да може да заспи, той лежеше на една страна с глава върху сгънатия си лакът и наблюдаваше със задоволство как красивата му жена спи в тяхното брачно легло.

Наближаваше три часът сутринта и Бърт беше много уморен, но денят беше толкова забележителен, че му се искаше никога да не свършва. Искаше му се да го задържи, да го разтегли, да направи така, че сладостта му да продължава ли, продължава. Затова лежеше буден и гледаше своята съпруга, убеден, че е най-щастливият мъж на света.

Без да откъсва сивите си очи от прекрасното ѝ лице, той се усмихваше, припомняйки си най-важните моменти от изминалия ден. Препускаха лудо, за да не изпуснат влака. Любиха се на залез-слънце. След това дълго се къпаха заедно. Вечеряха чак в десет часа. Останаха на масата до среднощ.

Преминаха в спалнята, където ги очакваха виното, ягодите, бонбоните и леглото, чието бельо бе сменено като с магическа пръчка. Новите чаршафи от сива коприна изглеждаха примамливо — горният беше отметнат заедно със завивката в същия цвят.

След няколко чашки амонтиладо и няколко дузини целувки Бърт бе успял да склони своята срамежлива съпруга да свали роклята си. След като я увери, че няма да я люби отново, и ѝ обеща, че двамата само ще си почиват заедно в голямото удобно легло, тя се съгласи. Но побърза веднага да се покрие с чаршафа, като го придърпа над гърдите си и го затисна под раменете си. Бърт я последва, като се зави до кръста. Облегнали гърбове на големите пухени възглавници, подредени на таблата на леглото при главите им, двамата пиха още вино, храниха се един друг с ягоди и шоколадови бонбони, смяха се и разговаряха.

След като я помоли настоятелно, Сабела му разкри още неща за семейството си и трудностите, които бяха преживели.

— ... А когато съм била на две години, с баща ми се е случило нещастие по време на езда. Конят се стоварил върху него и счупил двата му крака.

— Исусе, това е била ужасна трагедия, скъпа!

— Баща ми беше така осакатен, че никога повече не се качи на кон — продължи да разказва Сабела. — Но Кармелита и съпругът ѝ Виктор ни бяха толкова добри приятели — всъщност с тях бяхме като едно семейство, — че ни позволиха да останем в нашето мъничко жилище в неголямото им ранчо. Но в средата на шейсетте години настъпиха онези ужасни суши и някогашното доходоносно ранчо се превърна в затънала до гуша в дългове пустош. Семейство Ривера нямаше друг изход, освен да го продаде.

— И така твоите родители бяха...

— Принудени да напуснат. Майка ми издържаше и тримата, като вършеше нископлатена изтощителна работа на различни места — Сабела направи пауза и тъжно поклати глава. — Баща ми беше горд

испанец. Обичаше много майка ми и сърцето му се късаше от това, че тя трябваше да работи толкова много. Чувстваше се безполезен, сякаш вече не беше истински мъж. Залиня и умря.

— Съжалявам, Сабела!

— Майка ми се бореше заради мен, но бе крехка и нежна жена, която никога не е била възпитавана да работи като впрегатен кон. Уморена и победена, десет години по-късно тя последва баща ми в гроба.

Младата жена замълча, притвори очи и се облегна на купчината възглавници.

— Любима! Аз ще оправя тази несправедливост! — обеща ѝ Бърт, развълнуван от печалната история. — Ти ще имаш всичко онова, което твоята бедна майка не е получила. Заклевам се!

— Знам — промълви Сабела, а очите ѝ леко се присвиха в сянката. — Знам, че ще е така!

— Вземи, скъпа, налял съм ти още една чаша вино.

Тя отвори очи, усмихна му се и те пиха отново от амонтиладото. И навярно малко ги беше хванало, разсъждаваше Бърт, защото не след дълго чаршафът беше захвърлен настрана и изритан в долния край на леглото и никой не се бе възпротивил на това.

Той бе извадил от кристалната ваза една от дългостеблените рози с цвят на слонова кост и я бе подал на Сабела. Тя му благодари, вдигна цвета към лицето си и вдъхна дълбоко прекрасния му аромат. След това докосна с розата гърдите му и го погъделичка. Бърт взе цветето от нея и на свой ред я погъделичка. Тя изписка и се дръпна към края на леглото. Той я последва. Сабела скочи от кревата и започна да го обикаля, а съпругът ѝ я следваше по петите. Като се смееха и се закачаха един друг, те тичаха голи из помещението, докато останаха без дъх. Пищейки и ритайки, Сабела уморено се стовари на леглото. Падна по гръб, голите ѝ крака се провесиха отстриани на матрака, ръцете ѝ се разпериха, а разпуснатите ѝ коси се разпиляха около главата ѝ. Бърт се надвеси над нея. Тъмните му гърди се издигаха и спадаха застрашително, а полусмачканата роза в ръката му беше насочена право към нея.

— Не... не ме... не ме гъделичкай повече! — помоли го тя през смях, здраво стиснала очи. Диафрагмата ѝ подскачаше конвулсивно.

— Няма да те гъделичкам повече, любима — каза той и като откъсна едно листенце от розата, пусна го върху трептящия ѝ корем. Дръпна още едно и го хвърли. То полетя надолу и се приземи върху лявото ѝ бедро. Сабела отвори очи, усмихна се на Бърт и протегна ръка към него. Той я пое. Тя го придърпа до себе си, накара го да легне по гръб, откъсна листенце от розата, която той продължаваше да държи, и го пусна върху гърдите му.

И това стана тяхната нова игра.

Те се обсипваха един друг с розовите цветчета и ги пръскаха навсякъде по леглото. Листенцата с цвят на слонова кост бяха откъсвани едно по едно и разпилявани върху телата им и по копринените чаршафи.

Когато играта най-последно приключи, Сабела се прозя сънено и си призна тихичко:

— Бърт, повече не мога да държа очите си отворени.

— Денят беше дълъг — прошепна той, кимайки. — Сега поспи, любима.

— Ммммм — успя да каже тя, въздъхна тежко и след миг вече спеше дълбоко.

Това се бе случило преди час.

Оттогава Бърт бе лежал, загледан в нея, щастлив, че е негова. В съня си Сабела изглеждаше много по-млада от своите двадесет и пет години. Обрамчено от изобилните ѝ великолепни златисти коси, нейното красиво лице притежаваше милата невинност на дете. Извитите тъмни мигли почиваха върху високи скули. Имаше малък, съвършено оформен нос. Нежните чувствени устни бяха леко откренати и показваха равни бели зъби.

Постепенно неговият изпълнен с възхищение поглед напусна изящното детинско лице, премина надолу и той въздъхна накъсано и бавно. Тялото не беше на дете.

Погледът му се спря на едно листенце, паднало във вдлъбнатината под ключицата ѝ, след това продължи към друго, приютило се под извивката на лявата ѝ гърда. Няколко цветчета покриваха пъпа ѝ, а едно почиваше върху върха на триъгълника от светлорозови косъмчета между бедрата ѝ. Бърт събра в шепата си няколко от разпилените по копринения чаршаф листенца и като художник пред статив даде воля на въображението си, като нареждаше

всяко листенце с окоето на майстор и създаваше истински шедьовър с талантливите си ръце и нейното прекрасно тяло.

Спящата жена, върху която той работеше така старателно, беше потънала в дълбок сън. Един мистериозен сън. Безсрамен сън на еротично удоволствие. Сънят беше толкова истински, че тя се почувства изпълнена с нарастваща наслада от изкусния допир на тъмните жилави ръце до нейната гола и трептяща плът.

Бавно отваряйки тъмните си очи, Сабела се запита дали това бе сън или действителност. Погледът ѝ бе привлечен към тъмната глава, наведена над нея. Очите ѝ се разшириха от изненада, когато видя как загорелите от слънцето ръце поставят листенца от рози върху тялото ѝ с уверените и внимателни движения на хирург.

Страхотно ѝ се искаше да въздъхне и да се опъне, но не посмя да развали великолепната игра. Беше едновременно болка и екстаз да лежи, без да помръдва, докато ръцете му и листенцата от рози докосваха възбудената ѝ плът. Тя остана така толкова дълго, колкото ѝ бе възможно да издържи, след това промълви нежно името му:

— Бърт!

Той вдигна поглед към нея и в очите му имаше толкова много любов и страст, че дъхът ѝ секна.

— Люби ме, Сабела! — прошепна той дрезгаво. Бързо се намести върху нея. Грижливо подредените листенца от рози се смачкаха между телата им, които се притискаха. — Моля те, любима...

— Да — промълви тя. — О, да!

[1] Вид сладко вино. — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Безгрижното пътуване на луксозния „Силвър Лайнинг“ даде тон за настроението на цялото сватбено пътешествие. Когато влакът пристигна в Сан Франциско, наета кола очакваше знатната двойка, за да я откара бързо от гарата до хотела.

Сабела за пръв път отиваше в голям град, затова гледаше всичко с широко отворени очи, проточваше врат и извърщаше глава насам-натам, докато колата се движеше по павираните улици между извисяващите се като кули здания. Тротоарите бяха пълни с тълпи от хора, всички забързани и нетърпеливи да достигнат там, където бяха тръгнали.

В приказния хотел „Палас“ колата спря под висок стъклен купол, който покриваше вътрешния двор. Изискан портиер в ливрея, който изглеждаше като военен генерал, пристъпи напред да ги поздрави. Учтиво, той ги отведе в огромното фоайе на хотела, докато рояк пикола в униформи се понесоха към колата, за да се погрижат за багажа.

Сабела се държеше здраво за съпруга си, докато се изкачваха към разкошния ъглов апартамент на шестия етаж. Бърт се усмихваше толерантно, докато тя любопитно се спускаше от една стая в друга, крещейки като зарадвано дете на смайващите изгледи към града и залива, които се откриваха от големите и високи прозорци.

Сабела отвори високите остъклени врати на салона и излезе на балкона. Дъхът ѝ секна от великолепната гледка на залива, озарен от залязващото слънце. Тя сграбчи с две ръце декоративния парапет, отметна глава назад и вдъхна дълбоко хладния морски въздух. До високия хотелски апартамент долетя слабият звън на трамвай.

Бърт тихо пристъпи зад нея.

Постави двете си ръце отстрани на нейните върху перилото, като по този начин я заклеци в прегръдките си. Тя се облегна на него и за момент и двамата замълчаха.

Бърт каза с нисък мъжествен глас:

— Градът, хотелът, апартаментът — всичко това ти принадлежи. Всичко, което пожелаеш, ще бъде твое. Ще те заведа, където

пожелаеш. Можеш да правиш каквото искаш.

Сабела настръхна от думите му. Какво върховно нахалство! В този момент съзнанието ѝ не бе замъглено от твърде много вино и сетивата ѝ не бяха размекнати от неговите горещи целувки. По време на пътуването на север Сабела не беше на себе си. Той я бе държал полупияна и полувъзбудена през целия път.

Сега тя разсъждаваше ясно и омразата ѝ се разгаряше така силно, както страстта, която бе събудил в нея. Искаше да изкрещи, че има само едно-единствено нещо, което желае от него.

Син и наследник на „Линдо Виста“!

Притиснала гръб към твърдите му широки гърди, тя постави глава на рамото му и каза:

— Ти си страшно сигурен в себе си. Богатството и властта на Бърнет достигат ли и до Сан Франциско?

— Постави ме на изпитание — отговори Бърт. — Предизвиквам те да го направиш. Постарай се да измислиш нещо, което няма да ми е възможно да ти дам.

— Ммммм. Покана за вечеря в най-големия дом в Ноб Хил.

— Това е твърде лесно, кукличке — отвърна ѝ Бърт. Ръцете му се отделиха от парапета на балкона и обгърнаха тънката ѝ талия. С устни върху златните ѝ коси, той каза: — Опитай отново.

— Ще ми дадеш ли малко време да го измисля?

— Толкова дълго, колкото ти е необходимо — отвърна той. — Просто ми кажи, когато го измислиш.

— Ще ти кажа — съгласи се тя и присви тъмните си очи. Наистина възнамеряваше да измисли нещо, което дори самозвано великият Бърт Бърнет не би могъл да направи.

Скоро Сабела започна да вярва, че нейният съпруг наистина е способен да изпълни всяко нейно желание. Достатъчно бе само да спомене нещо, за да го получи на секундата. Само няколко дни след пристигането им в Сан Франциско тя вече притежаваше десетки нови рокли, четири елегантни тоалета за опера, няколко изключителни бижута, дълго бяло хермелиново палто, купища дантелено френско бельо, ръкавици, обувки и шапки. Дори чифт английски бричове от тъмносин велур и копринена блуза в същия цвят, високи лъскави черни ботуши и плетен камшик като допълнение към тоалета.

В театъра и операта те бяха неизменно в най-добрите частни ложи. В ресторанта имаха най-хубавите маси. Сабела не знаеше какъв капан да устрои на своя съпруг, не успяваше да измисли нещо, което той да не може да ѝ даде. Все пак се опита.

— Знаеш ли какво искам да правя тази вечер? — каза тя един късен следобед, докато се излежаваше във ваната.

Бърт стоеше с гръб към нея в другия край на огромната баня и се бръснеше. С кърпа на раменете и насапунисана брада, той потърси погледа ѝ в огледалото.

— Нямам ни най-малка представа — отвърна, като с бързо движение прокара острия бръснач по бузата си. — Каквото и да е, кажи ми и аз ще го направя.

— Искам — заяви тя, като повдигна дългия си крак от пяната и го насочи към тавана — да вечеряме в „Клифхаус“.

— Това ли е всичко? — Бърт повдигна въпросително голите си рамене.

— Само двамата — поясни тя лукаво, убедена, че този път го е хванала в капана. Беше сигурна, че дори един Бърнет не притежава властта да ангажира в последната минута цял известен ресторант. — Не бива да има никой друг в ресторанта.

Един час по-късно те бяха сами в елегантната зала за хранене, обслужвани от цял ескадрон учтиви, усмихнати келнери. Поднесена им беше свежа зелена салата в порцеланови чинии, както и чаши с изстуден пунш от шампанско. Топли френски хлебчета и подсладена сметана бяха следващото блюдо. После им сервираха крехкото говеждо филе, печените картофи и френския грах, които Сабела бе избрала от менюто. Мозелско вино придружаваше ястията.

Десертът бе ароматен сливов пудинг с конячен сироп.

Бърт отмести сладкиша, без да го докосне, запали дълга тънка пура и се облегна на стола, за да наблюдава как неговата великолепна съпруга отначало подозрително опита, а след това лакомо се нахвърли върху гъстия крем. Докато я изучаваше през облака синкав дим от пурата, той отново се удиви на невинността ѝ. Тя беше естествена, наивна и безкористна.

И абсолютно пленителна.

— И така, любима — каза той, когато Сабела най-накрая въздъхна и остави лъжицата в празната чинийка от пудинга, — какво е

следващото ти желание.

— Много си добър в тази игра — призна тя, като сбърчи чело. — Не мислех, че ще успееш този път.

Бърт се засмя и протегна ръка през масата, за да хване нейната.

— Казваш го така, сякаш си почти разочарована, че успях.

Сабела си наложи да се усмихне.

— В никакъв случай. Сега да видим. Бих искала да отида в най-долнопробния и най-посещаван вертеп на Барбъри Коуст — усмивката ѝ вече изразяваше задоволство. Този път го бе хванала натясно. Той не би посмял да я заведе на такова опасно и греховно място.

— Това би трябвало да е „Златната въртележка“ — каза Бърт.

— Добре! Заведи ме в „Златната въртележка“ веднага!

Тя вдигна брадичка предизвикателно и скръсти ръце на гърдите си. Премига учудено, когато Бърт хвърли кърпата за хранене на масата, блъсна стола назад и стана.

След час те минаха през черните, тапицирани с кожа врати на шумния бар на „Пасифик стрийт“, известен като „Златната въртележка“.

Когато след триседмичен престой младоженците си тръгнаха от Сан Франциско, Сабела все още не бе успяла да поиска от Бърт нещо, което той да не може да ѝ даде. Беше видяла всички забележителности, беше ходила навсякъде, беше правила всичко, което можеше да се измисли там. Всичко най-трудно достижимо, за което бе помолила, ѝ бе предоставено. Всяко глупаво желание бе изпълнено. Всяко пожелание за развлечение бе задоволено.

Освен че изобщо не се радваше, тя бе едновременно ядосана и уплашена. Вбесяваше я това, че невидимата магическа пръчица, която Бърт Бърнет размахваше, за да постигне своето, е била открадната преди много време от неговия баща.

Плашеше я това, че Бърт упражняваше такава власт без никакво усилие. Пълното му надмощие и дълбочината на любовта му към нея бяха показателни и за това какъв силен враг би могъл да бъде. Тя се питаше със страх какво би могъл да ѝ направи, ако научеше истинската причина, поради която се бе омъжила за него. Трепереше при мисълта да открадне от него единствения му син. В слънчевата неделна утрин, когато „Калифорния Старлайт“ започна своето пътуване на юг, Сабела внимателно се вглеждаше в своя съпруг. Това бе един от изключително

редките моменти, когато Бърт не ѝ обръщаше внимание, тъй като бе погълнат от четенето на „Сан Франциско Кроникъл“.

Сабела замислено го изучаваше, без той да забележи. Един непослушен кичур с цвят на черен кехлибар бе паднал върху високото му чело и му придаваше безгрижен вид на момче. Притворените сиви очи с невероятно дълги черни мигли можеха да променят цвета, както и изражението си. Беше ги виждал да стават светло сребристи, тъмносиви и с цвят на въглен — в зависимост от промяната в настроението му. Тези прекрасни очи можеха да бъдат игриви, проникателни или страстни.

Носът му беше правилен и съвършен, сякаш изкусно изваян от гладък камък. Издадените високи скули намекваха за далечни индиански предци. Устните му бяха чувствени и пълни, но по мъжки твърди. Той беше удивително красив мъж, чийто безгрижен чар на момче, което е ту добро, ту лошо и праща всичко по дяволите, го правеше още по-красив. През Сабела премина приятна тръпка само от това, че го гледаше. Не беше планирала да се чувства по такъв начин спрямо Бърт Бърнет. Тя не го обичаше. Наистина не го обичаше, но не можеше да отрече силното си влечение към него, по отношение, на което бе почти безпомощна.

Лицето ѝ внезапно пламна при ясения спомен за интимните неща, които бе вършила с този красив мъж.

Бе объркана и разочарована от себе си. Разбира се, далеч, преди да дойде в Сан Хуан Капистрано, тя знаеше, че нейният план изисква неприятната жертва да прави любов с един чужд човек, когото презира.

Но това не беше неприятно. Почти ѝ се искаше да е неприятно. Така би било по-лесно да помни през цялото време единствената цел, поради която правеше любов с него. Дявол да го вземе, защо Бърт трябваше да бъде толкова красив, така мъжествен, толкова добър във всичко, което правеше!

Бърт внезапно захвърли вестника си, обърна се и изгледа смръщено Сабела.

— Мили Боже! — възкликна високо той и се плесна с ръка по челото. Сърцето ѝ се сви от уплаха и тя се вгледа в Бърт с широко отворени тревожни очи.

— Какво е станало?

— Не съм те целувал вече цял час! — каза той и се засмя палаво, като се пресегна към нея. — И ти ще ме глобиш за това с пренебрежително отношение.

Бърт я целуна. Сабела също го целуна. Последвалите разгорещени целувки скоро ги отведоха в леглото. Поразена от дълбочината на чувствата на Бърт и шокирана и уплашена от неговата изгаряща страст, младата жена знаеше, че той казва истината, когато промълви, че не може да ѝ се насити.

Бе чувала, че се счита за упадъчно и срамно да се прави любов посред бял ден, но тя и Бърт вършеха такива прегрешения ежедневно. Важното беше, че колкото по-често правят любов, толкова по-скоро тя ще зачене дете от него.

А след това никога повече няма да му позволи да я докосне.

ДВАДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

— Никога! Никога повече няма да ти позволя да ме докоснеш!

— Ще ми позволиш!

— В никакъв случай! — Джена дьо Темпъл изкрещя пискливо на усмихнатия, облечен в черно Киско.

— Ах, скъпа — промълви латиноамериканецът, — защо си така жестока и несправедлива? Искаш невъзможното.

В спокойния следобед на септемврийската неделя двамата се бяха уединили в салона на Джена на горния етаж. На долния етаж сенатор Дьо Темпъл се трудеше в своя кабинет, след като бе предупредил персонала, че не бива да бъде обезпокояван. Прилежен в изпълнението на законодателните си задължения, заетият сенатор изобщо не подозираше, че неговата своенравна дъщеря забавлява посетител в спалнята си.

Нелсън дьо Темпъл беше стожер на благоприличието. Той би изпаднал в гняв, ако разбереше, че неговата красива и изискана дъщеря е позволила на един от наемните му каубои да влезе в къщата, още повече в собствения ѝ будоар.

Джена дьо Темпъл не се боеше ни най-малко, че баща ѝ може да я разкрие. Познаваше го добре. Когато влезеше в своя кабинет и затвореше вратата, съвестният сенатор беше сляп за всичко, което ставаше извън четирите стени. Тя можеше да наеме циркова група да изнесе представление в коридора на втория етаж и баща ѝ изобщо нямаше да разбере за това.

Обаче прекалено подозрителната слугиня беше съвсем друга работа. Докато Джена винаги можеше да наговори на доверчивия си баща най-невероятни измислици и да го накара да повярва в тях, то нямаше да успее да заблуди вечно подозрителната Петра, от чийто поглед не убягваше нищо.

Поради това Джена бе изпратила Петра Габриел със специална поръчка до селището. Поръчка, която щеше да ѝ отнеме почти целия следобед. След това младата дама изтича на долния етаж и през дългия

коридор излезе направо на задната тераса. Видя момченцето на един слуга в домакинството да си играе и го сграбчи.

— Хосе, познаваш ли Киско? — попита го тя с надежда. Детето кимна усмихнато. — Знаеш ли къде живее?

— Си, сеньорита! — седемгодишното момченце кимна утвърдително с тъмната си главица и посочи към уединеното жилище на Киско и Санто.

— Добре — Джена извади лъскава сребърна монета и я размаха пред големите черни очи на детето. — Това ще е твое, ако изтичаш до дома на Киско и му кажеш, че Джена трябва да го види незабавно.

— Кога ще получа паричката? — попита лукаво Хосе.

— Още сега — Джена му я подаде, но когато детето се обърна, за да тръгне, го спря. Усмихвайки му се мило, тя добави: — Има още едно нещо, Хосе.

— Си, сеньорита?

— Ако кажеш на някого за това, ще ти откъсна главата!

— Си!

Когато се върна отново в къщата, Джена хвърли поглед по коридора към затворената врата на бащиния ѝ кабинет, след това бързо се качи на втория етаж и зачака. Обикаляше нетърпеливо напред-назад, когато чу лекото почукване на Киско по високите двойни врати, който водеха от нейната спалня към балкона.

Тя преброи до десет, пое си дълбоко въздух и извика:

— Отворено е.

Слабият мустакат мексиканец, облечен в отличителните си черни дрехи, незабавно се промъкна вътре. Като примига, за да свикне с промяната от яркото слънце към приглушената светлина в затъмнения салон, Киско впи поглед в бледоликата красавица, застанала пред камината от розов мрамор в другия край на стаята.

Усмихна се, докато я наблюдаваше.

Тя изглеждаше напълно уравновесена, благоприлична млада дама в официалния бежов копринен тоалет. В скромната рокличка с висока яка, момичешки буфан ръкав и дълги широки поли тя олицетворявани самата почтеност и женска добродетелност. Черната ѝ коса беше прибрана в стегнат кок отзад на главата ѝ, лицето ѝ беше без пудра, на устата ѝ нямаше руж.

Госпожица Джена Лорин дьо Темпъл беше, както би побързал да подчертае всеки, който я познаваше, великолепа, уважавана дама в пълния смисъл на думата. Възпитана, културна, образована, тя беше важна членка на управляващите кръгове на щата, която предизвикваше завист и възхищение във висшето общество. Говореше се, че е изтънчена жена със знатно потекло и неоспоримо добра репутация, чието поведение бе за пример, а моралът ѝ — безупречен.

Киско знаеше, че това не е така.

Въпреки нейното целомъдрие и показна скромност, той я виждаше такава, каквато бе в действителност и това го караше да се усмихва злобно, от което белегът върху бузата му се набръчкваше.

Ако отегчителните ѝ приятели със синя кръв бяха тук сега, те щяха да си отворят очите за истинското ѝ лице. Тя изглеждаше подла, жестока и опасна като красива кръвожадна вампирка, готова да му се наслади.

Киско харесваше това. Надменната сенаторска щерка можеше да излъже всеки друг, но не и него. Той познаваше добре този тип жени. Тя можеше да изглежда благовъзпитана и резервирана, но беше толкова алчна, толкова коварна и толкова обикновена, колкото и самият той. Киско свали черната си шапка, хвърли я на масата, прокара ръка през разрошените си коси и бързо прекоси стаята.

— Не ме докосвай! — тихо го предупреди Джена, като вдигна ръце пред себе си и разтвори длани, сякаш да се защити. — Седни, моля.

Киско сви рамене, кимна и се отпусна върху розовото брокатено канапе. Потупа възглавницата до себе си и каза:

— Седни до мен, скъпа.

— Не още — Джена поклати глава. — Имам да обсъдя нещо важно с теб.

— Слушам те.

Тя скръсти ръце на гърдите си.

— Напоследък много мисля какво бих могла да направя, за да накарам Бърт да ми плати.

Киско завъртя очи.

— Остави го. Не можеш да отмъстиш на един Бърнет. Никой не може. Никой не го е направил досега.

— Аз мога и ще го направя! — сопна се тя. След това веднага омекна и добави: — Искам да кажа, че с твоя помощ ще мога да го сторя.

— Няма нищо, което ти или аз да можем да направим и...

— Може би има — прекъсна го Джена и зелените ѝ очи заблестяха. — Питам се какво ще стане, ако язовирът на Коронадо изведнъж изчезне?

Киско се размисли за момент.

— Реката незабавно ще се върне в естественото си корито надолу по Дриймо Дро до Тихия океан. Ще минава през земята на семейство Темпъл, така както е правила много години, преди водата ѝ да бъде насочена към... към... — Киско млъкна, сбърчи чело и поклати глава. — Джена, не може да мислиш, че...

— Напротив, точно това правя — тя дойде до розовото канапе и седна до мексиканеца. — Без язовира „Линдо Виста“ няма да има никаква вода! Добитъкът, посевите, всичко в ранчото на семейство Бърнет ще умре!

— Всемогъщи Боже! — промълви Киско. — Само жена би могла да измисли нещо толкова унищожително!

— Бърт ще банкрутира за една година, а може би дори за шест месеца — продължи ликуващо Джена, сякаш Киско не бе казал нищо. Очите и заблестяха от вълнение, когато заяви: — Той ще загуби всичко, което има. Включително онази алчна латиноамериканска проститутка Сабела!

Киско грубо обхвана лицето ѝ в дланите си.

— Забрави това, скъпа! Бентът на Дриймо Дро е солиден. Той ще остане там дълго след като нас с теб ни няма.

Джена изви лицето си в дясната му длан и я целуна.

— Не, не и ако ние го вдигнем във въздуха.

— Спри. Не бързай толкова — предупреди я Киско и свали ръцете си от тялото ѝ. — Не може да отидеш и да вдигнеш бента във въздуха, защото...

— Защо? Защо да не можем да го направим? — настоя упорито тя. — Ще вземем малко динамит и...

— Не, скъпа! — той се изправи, гледайки навъсено. — Ти не знаеш какво говориш. Откачила си. Не искам аз да бъда част от тази лудост.

Джена скочи и уви ръцете си около врата му. Притисна се силно към него и възможно най-обидено каза:

— А аз си мислех, че те е грижа за мен, Киско — погледна към него и промълви: — Разбирам, че съм сгрешила — въздъхна печално и сведе глава. Потърка буза в черния плат, който покриваше гърдите му. Върху белязаната страна на Киско играеше нервно мускулче. Той въздъхна и обгърна с ръка главата ѝ.

— Аз съм луд по теб, Джена. Не мисля за нищо друго, освен за теб.

Тя се усмихна самодоволно, заровила лице в рамото му. Ухапа го игриво през черната риза и каза:

— Киско, искаш ли да ме любиш този следобед?

Мексиканецът преглътна с усилие.

— Да, скъпа! Сега аз ще си отида в моето жилище. Ти ще дойдеш, когато...

— Не, не! Това не е нужно. Можеш да ме любиш тук. Още сега!

— А баща ти? — Киско повдигна вежди учудено. — Него няма ли го?

Джена свали ръце от врата му. Усмихна се прелъстително и посегна към катарамата на колана му.

— Баща ми е долу в кабинета си.

— Вещица — процеди той през стиснати зъби. — Ти си вещица, красива вещица. Какво ще стане, ако ни хване?

След като бе разкопчала черния кожен колан, Джена се зае с копчетата на панталона му.

— Какво ще стане, ако ни хване ли? Аз обичам да е мъничко опасно, а ти?

— Да, и аз обичам — каза той. — Винаги го правя така.

Сръчните ѝ пръсти спряха за момент.

— Кажй, че ще хвърлиш във въздуха бента Дриймо Дро заради мен!

— Джена, моля те!

— Тогава се махай! — ръцете ѝ се откъснаха от него и тя се отдръпна бързо. — Моля те да направиш едно мъничко нещо за мен и ти отказваш — обърна се и впери гневен поглед в него. — Никога повече няма да ме докоснеш!

— Не говори така.

— Ще говоря! Никога! Никога повече няма да ти дам да ме докоснеш! — добави тя злобно. — Освен това ще те изхвърля от това ранчо, ако само се опиташ отново да ме заговориш.

Ако някоя друга жена бе наприказвала такива заплахи на Киско, той би я сграбчил за косата и би прекарал следващия час, показвайки й точно какво трябва да прави и какво не.

Известно време той помълча. Накрая каза:

— Трябва да бъдем много внимателни. Ще е необходимо известно време да се планира и...

— Разбира се — замърка Джена, усетила, че той се предава. — Не е необходимо да бъде направено утре, щом като изобщо...

— Ще вземем динамит от Мексико. Ако се опитаме да го купим в Лос Анджелис, някой може да ни заподозре.

Вече усмихната, Джена се хвърли в прегръдките му и отново посегна към копчетата на черните му панталони.

— Ти си толкова умен, Киско, толкова изобретателен! Знаех си, че мога да разчитам на теб.

— Винаги, любов моя!

ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

„Калифорния Старлайт“ пристигна в Лос Анджелис в ранния следобед в понеделник. Персоналът бе оставен да внесе багажа, а Бърт и Сабела бяха отведени с кола до пристанището, където бе закотвена яхтата на семейство Бърнет „Калифорния Клауд“. Капитанът в елегантна униформа и целият екипаж се намираха на борда, готови да тръгнат всеки миг.

Плаващият палат беше обзаведен дори по-екстравагантно от „Силвър Лайнинг“. Ориенталски килими, кадифени покривки със сребърни монограми, скъпи завеси и прекрасни вносни мебели изпълваха просторните кабини под палубата. Кухнята се ръководеше от главния стюард, който имаше грижата качилата се на борда двойка да получава великолепна храна.

След час елегантният плавателен съд бе вдигнал котва и пореше развълнуваните води на протока на път към малкия остров Каталина. Бърт и Сабела останаха на масата за хранене, почиваха си на слънцето и отпиваха изстудено шампанско, а луксозната яхта ги отнасяше към острова.

Късното септемврийско слънце все още бе високо в небето, когато огромната яхта достигна пристанището на Каталина. Съпружеската двойка бе отведена с лодка до брега. Бяха сами. Всички прислужници останаха на борда на „Калифорния Клауд“.

Очакваше ги екипаж, до който стоеше възрастен мъж със сива брада, облечен в износена морска куртка.

Той кимна, представи се като Дейви и когато Бърт помагаше на Сабела да се качи на високата седалка, ги предупреди:

— „Силвър Пийк Трейл“ може да прави страхотни номера. Дръжте се добре.

— Ще го направим, Дейви — каза усмихнато Бърт и се настани на мястото до Сабела.

Камбанката, провесена на калника на файтона, дрънчеше, докато Дейви направляваше големия петнист сив кон по тесния път. Изкачвайки се по крайбрежните хълмове на острова, покрити с

храсталаци и неплодна червена земя, те бързо набраха скорост. Виещата се пътека минаваше по гръбнака на планинската верига на острова. Слънцето започваше да се спуска към морето, когато приближиха западния край на острова. Предприеха рязко слизание, което ги отведе до Старлайт Бийч. Сабела видя старата бяла къща, отчасти скрита в дърветата, много преди да стигнат до нея. Не забеляза други постройки, нито признаци на живот. Нищо, освен пустия бял плаж, който се разпростираше подканващо долу край брега. Старият Дейви спря екипажа на петдесет ярда от малката къщичка.

— Крайна спирка, господа — каза той.

Бърт кимна и нетърпеливо скочи долу, обърна се и протегна ръце за Сабела.

— Хиляди благодарности, Дейви — Бърт сърдечно разтърси ръката на стареца и остави бакшиш в треперещата му длан.

Очите на възрастния мъж се разшириха, след това се присвиха и той се усмихна щастливо.

— На терасата има стълб за знаме — инструктира ги той, като го посочи. — Щом ви потрябва нещо, просто вдигнете червения флаг догоре и аз ще съм тук точно след един час. В противен случай няма да ви безпокоя.

— Звучи добре — каза Бърт, обвил ръка около кръста на Сабела.

— Като чуете, че камбанката звъни — предупреди ги Дейви, — по-добре спрете каквото правите, за да не ви изненадам.

— Ще го имаме предвид.

Старецът прибра бакшиша в джоба си, обърна екипажа и си замина с камбанката, която звънеше, докато той изчезна зад хълма.

Забързана надолу към къщата, Сабела каза:

— Хайде да влезем да я разгледаме.

Без да пуска ръката ѝ, Бърт спря и я дръпна назад:

— Не, почакай. Има нещо друго, което трябва да направим най-напред.

— О, какво?

— Да отидем да поплуваме!

Той се засмя и я задърпа по тясната пътека на покрития с лози склон надолу към брега. Сабела беше останала без дъх, когато двамата стигнаха мекия пясък на плажа, порозовял от залязващото слънце.

Бърт пусна ръката ѝ, засмя се и разкопча наполовина ризата си. Хвана я за яката отзад и нетърпеливо я измъкна през главата си.

Хвърли я на пясъка и попита:

— Ти какво чакаш?

Сабела го погледна, озърна се, след това отново впери очи в него.

— Нямам бански — каза тя. — Може би ще намеря в къщата.

Обърна се, но той я хвана за рамото.

— Няма да ти е необходим никакъв друг бански костюм, освен твоята прекрасна кожа. Никой няма да ни види тук.

Скептично настроена, тя повдигна вежди.

— Сигурен ли си?

— Скъпа, това е твоят собствен частен плаж — каза ѝ той. — Сега се съблечи, за да се насладим на последните слънчеви лъчи.

Сабела поклати глава и започна да се разсъблича.

— Не мога да повярвам, че аз съм тази, която прави това. Какво си направил с мен, Бърнет?

— Направих от теб жена, любима — отвърна той, а сребристосивите му очи искряха от топлина, докато я наблюдаваше как се разсъблича.

— Развратна жена — обвини го тя.

— Моята развратна жена — поясни той щастливо.

Като се държаха за ръце и се смееха, двамата изтичаха голи в плискащите се вълни. Сабела никога не бе плувала в океан, затова изпищя, когато първата разбиваща се вълна я удари право в лицето и я събори. Като плюеше солена вода и отмахваше мокрите коси от очите си, тя със задоволство усети как силните ръце на Бърт я обгръщат.

Той я придърпа към себе си. Сабела нетърпеливо обви ръце около врата му.

— Хванах те, любима! Няма да те пусна никога!

Играха си в океана, докато слънцето напълно изчезна, оставяйки само лилава ивица светлина далече на хоризонта. Когато изтичаха, целите мокри, от морето, Бърт придърпа Сабела върху дрехите, които бе оставил да лежат на пясъка.

— Не, Бърт — запротестира тя слабо.

— Шшт — придума я той, като целуваше мокрите ѝ устни и галеше бедрата ѝ. — Вече сме в рая. Хайде да отидем на небето.

Морските птици кръжаха над тях. Нощните ветрове поклащаха високите треви по дюните. Приливът настъпи на брега, ритмично прииждащите вълни се разбиваха в пясъчния плаж. Бърт любеше Сабела бавно, нежно и с голямо внимание, докато здрачът се превърна в тъмнина.

Следващата седмица бе прекарана в пълно единение и усамотеност в уютната крайбрежна къща с изглед към безкрайния океан. Един ден Сабела щеше да разбере, че това са най-мирните прекрасни дни в целия ѝ живот.

Тъй като наоколо нямаше нито един слуга, младоженците се забавляваха страхотно, като сами си приготвяха храна и се преструваха, че са единствените хора на земята. Островът, къщата и плажът бяха така отдалечени и изолирани, че двамата спокойно можеха да се смятат за съвсем сами на този райски остров.

Държаха се така, сякаш винаги бяха живели тук — носеха малко дрехи, ако изобщо обличаха нещо, и блажено мързелуваха, знаейки, че няма какво да правят и къде да ходят. Устройваха си пикници на плажа, четяха булевардни романи. Изкачваха се по стръмните, покрити със зеленина хълмове. Следобед спяха в хамака, който се люлееше от океанския бриз на верандата на къщата. Плуваха голи в океана. Печаха се на пясъка.

Отново се любиха на Старлайт Бийч. Този път на лунна светлина. И говореха с часове, като всеки разказваше на другия още и още за живота си, преди да се срещнат. През техния последен следобед на острова Сабела и Бърт лежах лениво в леко полюшващия се хамак на верандата.

Бърт слушаше доволно разказа на Сабела за това как се е научила да язди, когато била едва на четири години. Искала да бъде като баща си, онзи баща, когото всъщност не помнела истински. От майка си знаела, че Тито Риос бил златокос Бог, ролкова висок, строен и красив, че тя изпитвала ревност от страх да не би някоя друга жена да открадне чувствата му. Преди нещастieto той бил изкусен ездач, дързък каубой, на когото всички се възхищавали и когото уважавали. Засмивайки се внезапно, Сабела каза:

— Предполагам, не съм разбирала, че съм момиченце и никога няма да ми позволят да работя като каубой — поклати глава. — Просто мечти на едно глупаво дете. Не знам защо ти ги разказах.

— Изобщо не е било глупаво — възрази Бърт. — Ти си уважавала твоя баща, искала си да бъдеш като него. Мисля, че това е много мило.

— А ти? — тя обърна разговора към него. — Предполагам, ти също си искал да бъдеш като баща си?

— Да — каза уверено Бърт. — Аз също се научих да яздя рано. Имах собствено малко пони, когато бях на две годинки. Яздех из цялото ранчо „Линдо Виста“, когато бях на шест или седем. Спомням си, когато бях...

Ясният звън на камбанка накара Бърт да спре по средата на изречението. Сабела също го чу.

— Дейви! — възкликна тя.

— Боя се, че е той — Бърт кимна, след това се засмя и добави: — Доколкото си спомням, каза ни, че ще му е необходим час, за да стигне дотук. Не са изминали петнайсет минути, откакто вдигнах флага, за да му дам сигнал да дойде.

Сабела скочи от хамака и прекоси верандата.

— Е, ако не искаш да те видят без гащи, по-добре побързай! — предупреди го тя.

— Да, точно така — каза Бърт. — Май сме голи, а?

— Както, в деня, когато сме се родили — отбеляза младата жена и изчезна в къщата.

— По дяволите! — изруга Бърт, като я последва. — Ще трябва отново да свикна да нося дрехи.

ТРИДЕСЕТА ГЛАВА

Озарена от лунната светлина, „Калифорния Клауд“ се плъзгаше тихо по крайбрежните води — тъмен силует върху блестящото море. На път за вкъщи елегантната яхта бе напуснала малкото пристанище на Каталина по мрак. Заминаването беше предвидено за три следобед, но уреченият час бе минал без следа или вест от Сабела или Бърт. След като се бяха мотали до последната възможна минута на най-отдалечения край на острова, почернелите от слънцето младоженци най-после се показаха на пристана, когато слънцето вече залязваше. Бърт нарочно бе забавил тяхното тръгване от къщата, след като Сабела случайно бе казала, че според нея би било приятно да прекосят разстоянието до континента нощем.

И наистина бе приятно.

Хванати за ръце и вторачени в нощното небе, където милиони звезди блещукаха и трептяха и бледа сърповидна луна плуваше високо в небесата, двамата седяха на един шезлонг върху палубата, докато яхтата се движеше на изток. Беше хладна, безветрена, смайващо прекрасна нощ в океана.

Сабела лежеше, удобно положила глава върху силното рамо на Бърт и пъхнала ръка в неговата. Топлината на дългото му стройно тяло, притиснато към нея, ѝ даваше чувство за сигурност, чувство на блажена безопасност. Усети, че за пръв път от детството си насам е спокойна и доволна.

Тревожна тръпка премина през нея, когато отвори очи при тази мисъл. Бързо си припомни, че сладкото спокойствие нямаше нищо общо с Бърт. Това беше фалшиво спокойствие, причинено от лекия слънчев загар, умората от твърде малкото сън и романтичния чар на откритото море в нощта. Грешното настроение скоро щеше да си отиде и да бъде забравено.

Нямаше нищо, за което да се безпокои.

Цяла седмица двамата бяха живели в един измислен свят на крайморски вълни, пясък и уединение. Откъснати от реалния свят с неговите тревоги и проблеми, зависими един от друг за всичко. Това бе

приключило вече. Връщането към нормалния живот бе започнало. Тя щеше да бъде отново самата себе си, когато се върнеха в „Линдо Виста“.

В неделя следобед, третия ден на октомври, Кепи Рикс излезе като развълнуван младеж от просторната бяла къща. Беше забелязал каретата, когато тя влезе и премина под напречните греди на портата на ранчото. Забързан надолу по пътеката, огромният надзирател затвори входната врата, хвърли ръчно направената цигара и започна да маха. Със сърдечна усмивка на широкото си обветрено лице, от която в крайчетата на светлосините му очи се бяха появили бръчици, Кепи вече отваряше вратата на каретата, преди тя да бе напълно спряла върху чакълена аляя. Разтвори широко ръце, сякаш да прегърне малко дете, той извика от радост, когато Сабела се хвърли на врата му. Свали я от каретата и я завъртя наоколо в кръг, преди да я остави внимателно да стъпи на земята.

Обвил едната си голяма задебеляла ръка около тънката ѝ талия, той каза:

— Божичко, сладурче, радвам се, че си дойде.

— Чудесно е човек да се върне къщи! — възкликна Сабела.

Бърт скочи чевръсто от каляската, потупа Кепи по гърба и попита:

— Хей, помниш ли кой съм? Аз също живея тук.

Блещукащите сини очи на надзирателя се извърнаха към него.

— Май че те познавам отнякъде — той се засмя, пусна Сабела и притисна Бърт в здравата си прегръдка. — Велики Боже, тук беше спокойно, сине.

Като прегърна възрастния мъж, Бърт каза:

— Ами ще видим дали нещата няма да живнат — пусна Кепи, отстъпи назад и протегна ръка към Сабела. — Ти какво мислиш? Да му кажем ли какво му носим от Сан Франциско?

— О, ами сега! — Кепи бързо сведе глава и ритна чакъла с върха на ботуша си. — Деца, не бива да ми носите подаръци!

— Хайде да не му казваме — Сабела гледеше надзирателя, но говореше на Бърт. — Нека да го накараме да отгатне сам! — усмихна се топло на Кепи, взе ръката му и се обърна към двамата мъже: — Първо трябва да кажем добър ден на другите.

Под другите Сабела имаше предвид цялата прислуга в къщата. Чувайки глъчката, всички изоставиха онова, което правеха, и бързо излязоха на засенчената веранда, за да приветстват новобрачните с добре дошли. С грейнали от усмивки лица те се подредиха от най-стария до най-младия. Сабела спечели сърцата на всеки от тях, когато се ръкува с възрастните и прегърна младите.

Замаяни от нейната свежа красота и неподправена топлота, те се радваха, че неособено строгият Бърт, от когото бяха толкова доволни, се е оженил за такава сладка, добра жена. Бяха удивени и поласкани от това, че Сабела, след като бе срещнала някои от тях един-единствен път, ги помнеше и се обръщаше към всеки със собственото му име, при това с доброта и уважение.

От все сърце одобряваха новата господарка на „Линдо Виста“. Сабела Риос Бърнет беше свършената половинка за техния обичан Бърт. В това отношение всички бяха единомисленици.

Почти.

Чувствителната Сабела забеляза, че макар това да се отнасяше за всички, то една от прислужниците не беше сърдечна спрямо нея. Студеният поглед в светлите очи на Ани Галагър ѝ казваше много. Сабела се преструваше, че не го забелязва. Сияйната ѝ усмивка не трепна, когато тя подаде ръка на тази жена и сърдечно се здрависа с нея.

Вечерта беше специална. В чест на тяхното завръщане беше приготвена изключителна вечеря, така че Сабела облече една от своите модни нови рокли по този случай, а Бърт сложи риза от прекрасна сива коприна. С безупречно скроени сиви панталони, Кепи, измит, лъснат и усмихнат, направи компания на новобрачната двойка. Вечерята беше сервирана в по-малката от двете трапезарии, където масата беше направена от цели тополови дъски. Елегантните старинни гравирани столове с високи облегалки бяха тапицирани във винен плюш. Масата беше поставена под огромен прозорец в мавритански стил, който бе обрамчен с кована мед и гледаше към пълния с цветя южен двор.

След вечеря цялото домакинство и част от пастирите се събраха във вътрешния двор. Бърт и Сабела раздадоха подаръците, които бяха донесли за всички, включително и модното, ръчно изработено седло

със сребърни орнаменти за Кепи Рикс. Виното се лееше свободно, сервирана бе голяма шоколадова торта. На всички им бе приятно.

Късно през нощта, когато бяха сами в своя апартамент, Бърт застана зад съпругата си, за да ѝ помогне с малките упорити копчета отзад на роклята ѝ.

Застанала неподвижно, Сабела каза, сякаш между другото:

— Бърт, Ани Галагър отсъстваше тази вечер. Нямах я на тържеството.

— Ани не беше ли там? Не съм забелязал.

— Аз забелязах.

— Ето — каза Бърт, след като разкопча и последното копче. Свали роклята до лактите ѝ, сведе глава и целуна оголеното ѝ ляво рамо. — Е, Ани винаги става за смях с нещо, така че няма от какво да се притесняваме.

— Ани не ме харесва, Бърт.

— Сладка моя, въобразяваш си. Вече ти казах, че...

— Не, не си въобразявам — тя извади ръката си от ръкава на роклята. — Тази жена не ме харесва.

Бърт прокара показалец от оголеното ѝ рамо до лакътя.

— Добре де, знам за какво става въпрос. Ани работеше при семейство Дьо Темпъл. Преди пет години дойде в „Линдо Виста“ — засмя се и каза: — Винаги съм мислил, че Джена изпрати Ани тук, за да ме следи. Без съмнение Ани редовно ѝ съобщава какво става при нас.

— Това обяснява нещата — отбеляза Сабела, като кимна.

Бърт я обърна с лице към себе си.

— Ще се освободим от нея.

— Не, не е нужно. Какви точно са нейните задължения?

— Ани отговаря за прането.

— Това ли е всичко, което прави?

— Това е. Рядко се застоява в къщата. Прекарва почти цялото си време в пералнята.

— Тогава няма да се виждам много с нея — Сабела се усмихна и постави ръка върху нежната сива коприна на ризата на мъжа си. — Нека да остане.

— Сигурна си ли, че го искаш?

— Сигурна съм.

Сабела учуди всички, включително и своя съпруг, още първата сутрин, след като се завърнаха вкъщи. Октомврийското слънце още не бе изгряло в този понеделничен ден, когато Бърт се събуди и тихо се измъкна от леглото. Застанал гол до него, той се протегна и се прозина в неясната утринна светлина. Подскочи учудено, когато чу как Сабела нежно произнесе името му.

Обърна се и я видя, подпряна на лакти. Разрошените ѝ руси коси се стелеха около съненото ѝ лице, а тъмните очи бяха полупритворени от натезжалите клепачи с гъсти мигли.

— Любима — каза той, като се върна до леглото и седна с лице към нея. — Не исках да те събудя. — Накара я да легне отново на възглавницата и придърпа завивките върху голите ѝ рамене. — Много е рано. Поспи още.

— Ти къде отиваш?

Той се усмихна и отмахна косата от очите ѝ.

— На работа, скъпа. Не съм си мръднал пръста вече цял месец. Крайно време е да почна да правя нещо тук. Не мислиш ли, че е така?

— Вземи ме с теб!

Бърт примига.

— Шегуваш се.

— Не ме карай да стоя вкъщи по цял ден. Искам да яздя с теб. Кажи, че може.

Бърт докосна бузата ѝ.

— Не ти е необходимо моето разрешение, Сабела. Това е твоят дом. Можеш да правиш всичко, което ти е приятно.

Тя отхвърли завивките и седна в леглото.

— Знам това. Но ще бъде ли нередно, ако аз...

— Дойдеш на езда с мен? Сладурче, ще умра от радост.

Когато след половин час Бърт слезе за закуска, Сабела беше с него. Тя излезе на езда с Бърт и Кепи, когато слънцето се показа на върха на източните планини. Дузина от постоянните работници в „Линдо Виста“ ги последваха. В групи по четирима те се отправиха в различни посоки. Есента вече пристигаше. Време беше да се започне проверката и преброяването на стадата, които бяха разпръснати във високите планински пасища през цялото лято. Събирането щеше да

стане в края на седмицата. Бърт, Кепи и работниците щяха да решат от колко сезонни ездачи се нуждаят, за да приберат добитъка в откритите обори за жигосването. За пръв път от двадесет и пет години щяха да бъдат наети мексиканци. Бърт никога не бе имал нещо против тях и пръв призна, че те са най-добрите ездачи, които познава.

В слънчевия октомврийски ден Сабела за пръв път, но не и за последен, щеше да язди из огромното ранчо „Линдо Виста“ редом със съпруга си. Бърт беше доволен, че милата красива жена, за която се бе оженил, не пропускаше нито една възможност да язди с него през долините и поляните до назъбените планини и горещите пустини, с които граничеше ранчото. Тя се интересуваше и от най-малките детайли за голямото имение и за хората, които работеха в него.

За Бърт това беше една сбъдната мечта.

Няколко години бе сгоден за жена, която никога не се бе качвала на кон и изобщо не се интересуваше от земята, която той обичаше толкова много. С всеки изминат ден Бърт разбираше все по-ясно каква ужасна грешка би било, ако се бе оженил за Джена дьо Темпъл. Освен че никога не е бил истински влюбен в нея, те двамата нямаха почти нищо общо.

Какъв невероятен късмет бе имал, че Сабела Риос се появи в живота му. Шеметната красавица, която изпълни дните му с радост, а нощите му с екстаз, не се задоволяваше да бъде само господарка на неговата къща, жена в леглото му и майка на децата му. Тя беше негова приятелка, негова партньорка във всичко. Това му харесваше. Щеше да я научи на всичко, което трябваше да знае за „Линдо Виста“. Никога не би скрил нещо от нея. Щеше да ѝ показва, да я съветва и обучава така добре, че ако някога се случеше нещо с него, тя да бъде подготвена и способна да управлява огромната империя така, както той самият го бе правил.

Бърт Бърнет беше щастлив човек.

Понякога, когато лежаха един до друг в тъмнината, толкова близо един до друг, че тя чувстваше ударите на сърцето му, Сабела изпитваше болезнени пристъпи на вина и съжаление. Този мъж я обичаше. Обичаше я много. Много повече, отколкото бе мечтала някой някога да я обича.

Почти съжеляваше, че ще трябва да го нарани.

ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Есен в Южна Калифорния

В тази златна земя на постоянно слънце есента беше толкова съвършена, колкото, където и да било другаде по света. Утрините бяха невероятно ясни и чисти. Следобедите — топли, спокойни и мъгливи. А нощите — ведри, хладни от лекия океански бриз. Идеални за спане.

Или за правене на любов.

Животът в „Линдо Виста“ през тази есен отговаряше на прекрасното време. Великолепният сезон предизвика вихър от вълнуващи дейности. Никой не бездействаше. Всички в голямото крайбрежно ранчо бяха заети. Включително и Сабела. Тя често ставаше в хладното сиво утро, за да язди със съпруга си. След първоначалното си учудване яките дългогодишни каубои в ранчото вече не се впечатляваха, когато виждаха русата съпруга на Бърт да язди и работи като мъж в далечните просеки. В първия от тези случаи Сабела видя грубите каубои да си разменят скрити погледи. Знаеше, че са доста скептично настроени. Но скоро те запяха друга песен. Първоначалните им съмнения бързо изчезнаха, когато тя доказа на какво е способна.

Отначало без желание, след това с открито възхищение и уважение каубоите промениха мнението си за нея. Бе им показала, че не е глупава, разглезена дама, излязла на разходка. Работата им не беше спъвана от слаба жена, която изпада в истерия, щом вятърът хвърли прах в очите ѝ или в панталоните ѝ влезе бодил. Те бързо разбраха, че стройната блондинка, която яздеше дорестия жребец, беше издръжлива, способна и добра ездачка като всеки от тях, дори по-добра от мнозина. Още повече — тя нито молеше за отстъпки, нито правеше такива. Поемаше своя товар, без да го отхвърля. Никога не напомни, на когото ѝ да било с дума или с действие, че е съпруга на господаря. Не се оплакваше, когато от горещината бялата ѝ блуза залепваше на стройния ѝ гръб, така както техните подгизнали от пот ризи залепваха по гърбовете им. Никога не се притесняваше да пие от манерка, когато бе жадна, и никога не мърмореше за това, че трябва да

яде от алуминиева чиния на обед. Не се оплакваше и не мрънкаше в края на дългия тежък ден, когато бе така уморена, че едва се държеше на седлото.

Преди всичко Сабела доказа на работниците, че е човек с чувство за хумор.

Една сутрин се появи в конюшната, обува в бричовите от тъмносиня кожа и високите до коляно ботуши, които си бе купила в Сан Франциско. Кепи Рикс пръв избухна в смях. Но не беше единствен. Закоравелите каубои със загубели лица безмилостно ѝ се присмиваха, че е излязла „по кюлоти“. Сабела не се обиди и се смя повече от всички останали.

В дните, когато не излизаше на езда с Бърт, тя беше заета да разглежда нетърпеливо многобройните помещения на голямата бяла къща или да прави дълги разходки из обширното имение. Реши, че „Линдо Виста“ е най-красивото място на земята. Екзотичен крайбрежен рай с лози, лимонови горички и портокалови дръвчета извън терасирания и грижливо поддържан двор. Градини с маслини и гуава се разпростираха в далечината от южната страна на къщата.

Приятният мирис на морето се усещаше постоянно и в не един топъл мързелив есенен следобед Сабела изскачаше от задната врата на къщата, прекосяваше вътрешния двор, минаваше през огромната градина и нетърпеливо слизаше по осемдесет и осемте стъпала до плажа, който се намираще в подножието.

Обличаше бански костюм, изваждаше сгъваем плажен стол от къпалнята на пясъка, печеше се на слънцето и наблюдаваше безкрайното синьо море, което се простираше подканващо на запад. Четеше, придремваше и мечтаеше. Понякога се хващаше, че се усмихва глуповато или въздиша нежно при внезапния спомен за страстните любовни думи, които Бърт ѝ бе прошепвал предната нощ в тъмнината. За горещите целувки. За интимните милувки: Престани! — предупреждаваше се тя вбесена, скачаше от плажния стол, затичваше се по пясъка и се хвърляше в морето. Гмуркайки се под идващата вълна, си повтаряше: Не си позволявай да бъдеш слаба! Ти не можеш да се интересуваш от този мъж. Никога! Никога!

Но — о, мили Боже! — беше трудно да не се интересува от него.

През онези златни слънчеви дни на великолепната калифорнийска есен Сабела и Кепи Рикс станаха най-близки приятели. По неписано споразумение между Бърт и Кепи надзирателят беше назначен за главен защитник на Сабела. Той встъпи съвсем естествено в ролята на бодигард на енергичната млада господарка на „Линдо Виста“.

Ако Сабела решише да отиде да язди, когато Бърт не бе вкъщи, Кепи яздеше с нея. Сабела нямаше нищо против. Беше доволна от него. Тя още повече се привърза към грубоватия сивокос мъж, когато един ден той ѝ довери, че животът му би бил самотен и празен без семейство Бърнет.

Двамата бяха яздили цялото разстояние до бента Дриймо Дро в топлия слънчев следобед. Бяха слезли от конете и Кепи бе спянал животните. Сабела пристъпи към направената от човека бетонна бариера, която задържаше водите на Коронадо Крик. Отпусна се върху меката зелена трева и се изтегна по гръб, с ръце под главата.

— Нека да подремнем, Кепи — каза с въздишка, изпъна се и му намигна.

Кепи се усмихна доволно и седна с кръстосани крака до нея.

— Ти поспи, ако си изморена, миличка, аз ще си почина и ще изпуша една цигара.

Докато правеше и пушеше съвсем несъвършено завитата си цигара, Кепи говореше по милото настояване на Сабела:

— Аз съм в „Линдо Виста“ вече трийсет години — започна той. Цигарата се полюшваше между устните му. — Ранчото е дом за мене, всъщност единственият дом, който някога съм имал. Когато бях млад, аз...

Започна да разказва свободно, разтвори душата си. Сабела слушаше с внимание, докато Кепи ѝ разправяше неща, които тя никога не би узнала. За самия себе си. За семейство Бърнет. Разкри ѝ, че е бил почти ненужен, пропит с ром самотник, преди Рели Бърнет да го извлече от някаква кръчма в Сан Диего през един сив дъждовен ден на хиляда осемстотин и петдесета година и да го доведе в „Линдо Виста“.

— Виждаш ли — каза Кепи замислено, — тогава не ме беше грижа дали съм жив или умрял, така или иначе за мен нямаше значение. Не съм си мислил, че ще ме е грижа за това някога отново.

С нисък, огрубял от уискито и цигарите глас той разказа на Сабела, че когато бил млад, работел при семейство Биксби в старото ранчо Аламитос край Лос Анджелис.

— Някакви братовчеди от Филадельфия, посетиха семейство Биксби през лятото на трийсет и пета. Имаше едно хубаво седемнадесетгодишно момиче с черни коси. Мис Джинива Рут Дарлинг — сините му очи проблеснаха, когато спомена името ѝ. — Тя беше направо... истинска сладурана. Бях на дваайсет и една и съвсем не изглеждах зле, ако мога да го кажа сам за себе си. Разбира се, нейното семейство беше ужасено. Те не искаха тяхната малка Джинива да се задява с обикновен пастир, да не говорим да се омъжи за него — той се засмя и всмукна дълбоко от цигарата.

Усмивната и пленителна, Сабела се повдигна на лакът.

— Но Джинива се пребори със семейството си и се омъжи за теб?

Кепи кимна изказа:

— Тя не се завърна във Филадельфия. Аз не я пуснах. Омъжи се за мен ѝ след няколко години си имахме момиченце.

— Кепи Рикс! Ти имаш дъщеря?

— Имах. Някога имах дъщеря — по лицето му премина облак. — През четиридесет и пета, когато детето — викахме ѝ Бет, но името ѝ беше Елизабет Мей — беше на осем годинки, Джинива я отведе в Санта Фе. Аз не можех да отида с тях, опитах се да убедя жена си да не тръгва. Но единствената ѝ сестра се бе преместила в Санта Фе и Джинива искаше да я види — изтърси пепелта от цигарата си. — Знаех, че не е безопасно, апахите действия през цялото онова лято и... и... — въздъхна високо. — Банда дезертъори нападна дилижанса точно от другата страна на Стробъри Крейтър в Северна Аризона.

— О, Кепи. Не... — Сабела седна и постави ръка върху рамото му.

Той замълча известно време и след това каза:

— Винаги съм бил благодарен, че диваците не са скалпирали Бет — в очите му блестяха сълзи. — Тя имаше най-прекрасните руси косици, които съм виждал. Бяха меки като коприна. Обичах да я реша, преди да я сложим да спи. След това решех косите на майка ѝ.

— Много съжалявам — каза Сабела и ръката ѝ върху рамото му се стегна.

Кепи поклати сивокосата си глава.

— Не би трябвало да те обременявам, дете. Ти самата си имала своя предостатъчен дял нещастие — той примига, за да спре сълзите си, усмихна се и добави: — Както и да е, след като загубих моето момиченце, вече не ме интересуваше нито дали парче хляб струва долар, нито дали светът ще спре да се върти.

Стисна ръката на Сабела, след това я пусна. Тя обви ръце около коленете си и каза:

— Не те обвинявам. Ни най-малко.

— Започнах да пия, за да забравя всичко това. Мисля, че бях се отдал доста на бутилката. Загубих работата си в ранчо „Аламитос“. И те ме изритаха оттам. Това не ме интересуваше. Ни най-малко. Няколко години се мъкнех по Мексико, след това в Тексас и Луизиана. Накрая се върнах в Южна Калифорния.

— И тогава Рели Бърнет те е открил.

Кепи се усмихна и кимна.

— Рели и Дана, неговата хубава червенокоса жена, имаха момченце. Тогава Бърт беше на една годинка й бе най-страхотното малко разбойниче, което можеш да си представиш. Ходеше, приказваше и се вретеше навсякъде. Както и да е, Рели каза, че не знаел много за ранчерството и търсел добър надзирател, обясни ми, че бил чул за мен, когато съм помагал за нещата в ранчо „Аламитос“.

— И така той те наел, въпреки че...

— Каза ми, че иска да работя за него, но ако някога ме хване пиян, ще ме изрита извън пределите на ранчото. Тъй като същия ден нямах достатъчно пари, за да си купя още пиячка, приех предложението му — той се засмя. Сабела също се засмя.

— И ти си тук оттогава?

— Аха — Кепи направи пауза. Изви глава и я погледна право в очите: — Рели Бърнет ми спаси живота. Беше най-добрият приятел, който някога съм имал. А Бъртън... Е, той ми е като син — Сабела не каза нищо. Овладея се напълно, запазвайки изражението си спокойно. Но не можа да се сдържи да не преглътне конвулсивно, когато Кепи добави многозначително: — Който направи нещо на момчето ми, ще се разправа с мен.

Тя се насили да му се усмихне.

— Бърт е щастлив, че има теб, Кепи — каза тихо.

Кепи й се усмихна в отговор.

— Бърт е още по-голям късметлия, че има теб, миличка.

ТРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

— Добре де... Ще стана, но няма да ходя на училище! — заяви шеговито Сабела.

Тя остана в леглото в хладното петъчно утро в средата на ноември.

Вместо, както обикновено, да става рано заедно с Бърт, вече цяла седмица се излежаваше до късно. Първите няколко утрини той предположи, че ѝ се спи, колкото и необичайно да бе това за нея. Бърт не казваше нищо, само целуваше спящото ѝ лице, грижливо я завиваше да спи на спокойствие.

Но след петия ден на тази необичайна поспаливост започна да се тревожи. Когато се събуди тази петъчна сутрин, той бавно изви глава на възглавницата и обгърна с любящ поглед красивата жена, която спеше до него. Сърцето му заби лудо само от това, че я видя, и той осъзна колко много му липсва нейното ставане рано сутрин.

Липсваше му двамата да се обличат заедно. Закуската с нея. Планирането на деня със Сабела.

Бърт искаше тя да му се усмихва. Да му говори. Да го целуне за добро утро.

Искаше тя да се събуди!

Засмя се дяволито. Протегна ръка и внимателно прихвана с дългите си пръсти края на копринения чаршаф и одеялото. След това бързо издърпа завивките от Сабела и ги срита в долния край на леглото.

Утринният хладен морски въздух докосна кожата на Сабела. Очите ѝ не се отвориха, но тя потрепери неволно, изви се и се обърна настрана, с гръб към Бърт. Сви колене и пхна разперените си длани между тях. Вдигнал закачливо вежди, той продължи да я наблюдава, питайки се след колко време студът ще проникне в съня ѝ и тя ще се събуди. Усмивката му стана още по-широко, когато Сабела — все още дълбоко заспала — започна да се придвижва към него, търсейки топлината на тялото му, която я привличаше като магнит.

Устните ѝ се разтвориха и тя въздъхна леко в съня си, когато гъвкавият гръб и нежното закръглено дупе се допряха до корема и гърдите на Бърт. Той се засмя тихичко. Сабела беше направо възхитителна, докато се извиваше и нагаждаше така, че да бъде колкото е възможно по-близо до него.

Тя изпусна дълга въздишка на дълбоко задоволство, когато той я обгърна с ръцете си, нежно я придърпа към себе си и нагоди тялото си по извивките на нейното. Бърт повдигна краката си и сви колене, за да ги притисне към нейните и да я стопли, сложи разтворената си длан върху плоския ѝ корем, прегърна я като в люлка и я остави да поспи така още няколко минути.

В голямата спалня ставаше все по-светло и по-топло и Бърт разбра, че не може да отлага повече ставането. Трябваше да отиде до селището. Никак не му се искаше да остави Сабела сама, но трябваше да... Да я вземе със себе си! Вместо да язди сам, ще отиде с кабриолета по брега до Капистрано, за да може да вземе и жена си. Ще бъдат само двамата! Там тя ще пазарува в магазините и ще се види с приятелките си Синтия Дъглас и Джени Дезмънд.

— Сабела! — той нежно отмахна кичура руси коси от челото ѝ.
— Събуди се, миличка!

— Мъммм — измърмори тя и се сви в него.

— Скъпа, часът е вече седем! Време е за ставане!

Без да отваря очи, Сабела се превъртя в прегръдката му.

— Не мисля! — сгуши се още по-силно в него и притисна топлите си нежни гърди към неговите.

— Какво означава това, че не мислиш? — подкачи я той.

Тя едва промълви във врата му:

— Не мисля да ставам тази сутрин!

— Хей, спомни си, че днес отивам в града! Ще отсъствам цял ден. Искаш ли да дойдеш с мен?

— Не — отрязва тя направо.

Усмивката напусна лицето на Бърт. Той се отдръпна назад, за да види по-добре Сабела. Тя отвори тъмните си очи и срещна погледа му.

— Миличка, да не си болна? Вече цяла седмица спиш до късно и аз започвам да се безпокоя за теб!

Сабела му се усмихна загадъчно.

— Чувствам се прекрасно! — прокара ръка нагоре по гърдите му до врата и след това по лицето му. Докосна с върха на пръста си трапчинката на брадичката му и каза: — Не гледай така уплашено. Добре съм. Честна дума!

— Тогава защо не искаш да дойдеш с мен?

— Имам да свърша някои неща тук — прокара крак по прасеца му. — Първото от тях е да поспя още един час.

— Сигурна ли си, че си добре? — Бърт не беше убеден.

— Сигурна съм. Съвсем сигурна — отново го дари със загадъчна усмивка.

— Добре тогава — каза той накрая, макар и озадачен. — Ти си мързелувай, но аз трябва да вървя!

Целуна я бързо, изви се, протегна дългите си крака от леглото и се изправи. Обърна се и отново я погледна. Тя се опитваше да придърпа завивките с пръстите на краката си — прекалено много ѝ се спеше и я мързеше да се изправи и да се протегне за тях. Очарован, Бърт се наведе и я целуна по голия бял корем. След това грижливо придърпа завивките върху нея.

— Наспи се добре, миличка! И ми направи една голяма услуга!

Притворила очи, Сабела промълви:

— Мъммм, каква услуга?

— След като толкова много ти харесва да си лежиш в леглото, какво ще кажеш да си пак в него, когато се върна довечера? Да те намеря точно където и както си сега — голичка в леглото. Ще се справиш ли?

— Ами да опитаме — измърмори тя, сви се на кълбо и моментално заспа.

Когато Сабела се събуди отново, ноемврийското слънце беше високо в небето, а спалнята бе залята в ярка светлина. В изблик на енергия и предпазлива надежда тя седна в леглото и отмахна завивките. Внимателно се огледа, провери вътрешната част на бедрата си, търсейки признаци за проклетото доказателство, което би я разочаровало жестоко.

След като не откри нищо, тя стана, отхвърли завивките и разгледа леглото също толкова грижливо, колкото и тялото си.

Намачканите през нощта чаршафи от сива коприна бяха без никакво петънце. Сабела плесна тържествуващо с ръце и се завъртя в кръг. Беше почти сигурна. Почти убедена. Още няколко дни и щеше да бъде абсолютно сигурна, че носи детето на Бърт.

Развълнувано се пъкна в тоалетната стая. Застана пред голямото огледало и започна да оглежда голото си тяло. Сложи ръка върху плоския си корем и леко го притисна, внезапно изпитвайки страхопочитание пред чудото на зачатieto.

Часовете, които бе лежала в прегръдките на Бърт, страстната любов, която двамата бяха правили, бяха дали началото на нов живот в нея. Тази мисъл беше изумителна. Тя, Сабела Риос Бърнет, ще има дете. По това време следващата година ще бъде майка. Ще има син.

Син на Бърт.

Сабела внезапно почувства, че отмалява и ѝ се вие свят. Неочакваната тежест на тази шокираща новина, която единствено тя самата знаеше, беше прекалено голяма, за да я понесе. За да повярва в нея. Излезе от тоалетната стая, без да се облече. Разбираше, че това е смешно, но поради някаква безсмислена причина искаше да стои гола. Така се чувстваше повече жена и бъдеща майка. Поздравявайки се с постигането на своята най-важна цел, Сабела реши да прекара цялата сутрин необлечена, да остане сама в спалнята и тайно да се наслаждава на това, че е гола, естествено и току-що забременяла.

Разсмя се на собствената си глупост, обгърна с ръце раменете си и затанцува замечтано, тананикайки си детска приспивна песничка. Накрая, останала без дъх, тя се стовари върху меките възглавници на стар износен кожен стол. Нагласи дългите си грациозни крака върху отоманката срещу него и ги кръстоса. Притисна глава към високата облегалка на стола и глупаво се разсмя.

Като люлееше крака на ръба на отоманката и въртеше кичур руса коса върху пръста си, Сабела седеше гола в удобния кожен стол, смеейки се шеметно в продължение на няколко минути, преди внезапно да проумее къде седи.

Отново.

През последните няколко седмици се хващаше — неведнъж, когато бе сама, — че инстинктивно избира точно този стол. Столът на щастието.

Усмивката на лицето ѝ се стопи. Сърцето ѝ заблъска в гърдите. Прибра крака и се сви на топка в отбранителна позиция. В очите ѝ нахлуха парещи сълзи, които я озадачиха. Сабела започна да плаче. Седеше в стола на щастieto и плачеше, почувствала се внезапно нещастна. За пръв път се бе изправила лице в лице с причината на мъката си.

Беше влюбена в Бърт Бърнет.

Разплакана и съкрушена, Сабела скочи уплашено, когато чу почукване на вратата на спалнята, последвано от гласа на Кармелита:

— Сабела, пусни ме да вляза! Отвори вратата, моля те!

Като подсмърчаше и триеше подпухналите си зачервени очи, Сабела успя да каже:

— За... за момент, моля.

Стана от стола на щастieto и безпомощно се огледа наоколо. Нямаше и следа от робата, която бе носила предната вечер. Черният копирен халат на Бърт беше хвърлен небрежно върху тапицираната с кадифе пейка в края на леглото им. Облече го, докато отиваше към вратата, и завърза дългите връзки на кръста си. Опита се да си поеме дълбоко въздух, но не успя. Преглътна с усилие и откряна вратата.

— Пресвета Дево! — възкликна разтревожената Кармелита при вида на подутите ѝ очи. — Та ти си болна!

В отговор Сабела поклати глава и отново избухна в плач. Кармелита бързо влезе в спалнята и притисна разплаканата млада жена в успокоителните си прегръдки. Без да съобрази, остави вратата леко отворена след себе си.

— Защо си натъжена? — възкликна мексиканката. — Какво има, скъпа?

— Ооо — изхлипа Сабела. — Ще имам дете!

— Но нали точно това искаше?!

— Да, но... о, Господи, какво направих!

— Шшшшт — опита се да я успокои мексиканката. — Сега ще измием лицето ти и ще си поговорим.

И двете стари приятелки си поговориха свободно, мислейки, че са напълно уединени. На горния етаж нямаше никой друг, освен тях. Разприказваха се. Сабела каза на Кармелита, че е почти сигурна, че е бременна. Но не и щастлива. Изобщо не можело да става ѝ дума за щастие. Неочакваните чувства към съпруга ѝ бяха градирали със

седмици, превръщайки се в истинско наказание за душата ѝ. Започнала бе да се пита: Бърт не е ли всъщност невинен? Разбира се, това бе напълно възможно. Може би той никога не е знаел, че баща му е откраднал „Линдо Виста“. Ако наистина бе така, не би било правилно да го наказва за това.

Двете жени не чуха как Ани Галагър се приближи към спалнята по тихия коридор. С ръце, пълни с прани чаршафи, отговорничката на пералнята в „Линдо Виста“ не подозираше, че на горния етаж все още би могло да има някой в този късен час. Стъпвайки безшумно по дебелия килим в коридора, Ани се бе запътила към големия килер за бельо, когато чу някакви гласове. Спря, изви глава и се заслуша. Разпозна гласа на Сабела. Заинтригувана, Ани се приближи още няколко крачки към вратата в дъното на коридора. Тя бе широко отворена. Когато чу да се споменава името на Бърт, слугинята се заслуша по-внимателно. А когато чу шокиращите неща, които жена му казваше за него, за себе си и за тяхната женитба, Ани тихо се промъкна по коридора до килера за бельо. Влезе в обширното помещение и придърпа вратата след себе си така, че да изглежда почти затворена, и продължи да подслушва.

Скрита в килера, Ани Галагър научи цялата шокираща история. Всичко. Включително и факта, че съществува дневник. Дневник, който бе принадлежал на Виктор Ривера, покойния съпруг на Кармелита, документиращ, че Рели Бърнет е лишил чрез измама Тереза Карильо Риос от законното наследство на „Линдо Виста“. Дневникът на Ривера проследяваше педантично как адвокатът Рели Бърнет бе откраднал хитро „Линдо Виста“ от законната собственичка. Ужасният дневник сега бе притежание на Сабела Риос, дъщеря на измамената Тереза Карильо Риос.

Ококорена от изненада и задоволство, Ани Галагър се усмихваше в тъмния килер за бельо. Сабела и Кармелита бяха разказали цялата история. Говореха си как опитвали да научат всичко възможно за семейство Бърнет, как в продължение на десет години са събирали статии и изрезки от вестниците, в които се споменавало за тях. Как още от времето, когато Сабела е била едва петнадесетгодишна, тя и Кармелита хладнокръвно са планирали да дойдат в Сан Хуан Капистрано, където да останат шест месеца. През това време Сабела трябвало да накара Бърт Бърнет да се влюби и да се ожени за нея.

След това тя щяла да си отмъсти на семейство Бърнет. Щяла да роди син на Бърт — наследник на „Линдо Виста“ — и да му отнеме детето.

Но сега Сабела явно бе променила намеренията си.

— Кармелита, Бърт е най-милият, най-грижовен мъж, когото съм срещала в живота си! — чу Ани думите на Сабела. — Не мога да си представя, че бих могла да скрия нещо от него — въздъхна тъжно, а крехките ѝ рамене потръпнаха под огромната черна копринена роба.

Кармелита кимна, съгласявайки се с нея:

— Сеньор Бърнет е добър мъж в много отношения.

— Такъв е... Знаеш ли, дори Бърт да е участвал в измамата, иска ми се никога да не бях идвала тук! Никога да не бях помислила за отмъщение! Да не бях кроила планове за това, което сега ми се случи... Да не бях мечтала как ще... как ще... Не мога да направя нищо, аз съм влюбена в Бърт — тя затвори зачервените си от плач очи и тъжно поклати глава. — Господи, как можа да се случи това? Обичам мъжа, когото би трябвало да мразя повече от когото и да било друг на света! — отвори очи и призна: — Никога не съм си представяла, че животът може да бъде толкова прекрасен. Седмиците... месеците, които прекарах с Бърт, са най-щастливите през целия ми живот!

Кармелита ѝ се усмихна съчувствено и мъдро я посъветва:

— Тогава забрави, че си търсила отмъщение! Вече си върна земята. Тя е твоя! На теб и на съпруга ти. Той те обича, а ти скоро ще му родиш дете. Остави миналото!

Зачервените очи на Сабела, присвити от безнадеждността, започнаха да се разширяват леко. Свитото ѝ сърце пропусна няколко удара. Умът ѝ трескаво обмисляше предложението на Кармелита. Колко просто можеше да бъде всичко! Би било прекрасно да изостави горчилката и омразата и да прекара живота си в „Линдо Виста“ с мъжа, когото обича.

— Да! — възкликна тя развълнувано. — Точно това ще направя! Бърт не знае коя съм и защо съм дошла тук. И никога не бива да узнае. Аз го обичам! До края на живота си ще се боря, за да поправа стореното. Да, това е решението, Кармелита! Знаем, че е така! Той ме обича и аз също го обичам. Можем да бъдем щастливи заедно. Той не трябва никога да узнае истината!

Усмихната, Кармелита кимна в знак на съгласие и излезе в безлюдния коридор. Сабела изчака минутка, след което нетърпеливо я последва. Въпреки обзелата я нова надежда и вълнението си, спря за миг и извика след мексиканката:

— Той нали няма да узнае?

Кармелита забеляза, че вратата на килера за бельо е открената. Затвори я, облегна се на нея и като кръстоса два пръста на ръката си за късмет, каза:

— Не, дете, той никога няма да узнае!

ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

— Готово ли е всичко? Купи ли динамита?

— Не, все още не съм.

Джена се завъртя и впери гневен поглед в Киско:

— Изпратих те в Бая, за да купиш динамит! Бил си там цели три дни и се връщаш без нищо! — с ръце на хълбоците си, тя пристъпи към високия сух мексиканец. — Какво си правил там през това време? Пилял си парите ми по някоя евтина курва?

— Не, скъпа — Киско се изсмя злобно и завъртя глава. — Харесват ми само скъпи развратници — сграбчи я за ръката и грубо я дръпна към себе си. — Красиви и богати курви като теб, любов моя.

— Мръсен копелдак! — изсъска високо тя. — Не можеш да ми говориш по този начин! аз съм Джена дьо Темпъл, дъщерята на сенатор Нелсън дьо Темпъл, а ти... — тя направи гримаса на отвращение: — ... ти си никой! Долен коняр. Работник, нает да изпълнява моите заповеди. Мога да те изгоня, когато си поискам!

— Направи го тогава! — злобната усмивка не слизаше от тъмното изпито лице на Киско. — Какво чакаш още? Изгони ме!

— Добре! — викна тя и вирна брадичка. — Уволнен си! Махай се от къщата и от живота ми...

Той заглуши думите ѝ с грубите си ръце и страстните си нетърпеливи устни. Когато най-после я пусна, Джена усещаше слабост в коленете си и бе останала без дъх. Олюля се замаяна и безпомощно се притисна към него.

— А сега, скъпа — отвратителната усмивка разтегна дългия белег върху бузата му, — кажи ми пак, че съм уволнен.

Вкопчена в мускулестите му рамене, Джена зарови чело на гърдите му.

— Киско — проплака тя, — ти си подъл и жесток. Мразя те! Ти си чудовище.

— Имаш нужда точно от чудовище, скъпа — каза той студено. След това я отблъсна от себе си така силно, че Джена загуби равновесие, залитна и падна на пода. Изглежда я отгоре и заяви: — Ще

донеса динамит, но за тези неща трябва време. А сега ще се стегнеш ли и ще се държиш ли прилично? — пръстите му се установиха върху главата ѝ, събра кичур от черните и коси ѝ болезнено го дръпна. — Или да накажа лошото момиче?

— Недей, Киско! Моля те! Причиняваш ми болка — тя сграбчи кокалестата му китка. — Спри! Ще се държа добре!

Ръката му пусна тъмния блестящ кичур коса и започна да я гали успокоително:

— Сега ще те възнаградя за това. Ще те любя в къщата на баща ти. В твоето собствено легло.

Джена въздъхна, обви с ръце десния му крак и каза, кимайки:

— Добре. Звучи приятно. Колко е часът?

— Пет без пет — отвърна той.

— Имаме не повече от час. Очаквам баща ми и дон Мигел Алваро да дойдат около шест часа — Джена пусна крака на Киско, седна на пети и му се усмихна прелъстително. — Прави каквото щеш с мен, но трябва да си отидеш преди...

Неочаквано силно почукване ги накара да обърнат глави към заключената врата. Джена постави пръст върху устните си, предупреждавайки Киско да мълчи, и извика:

— Да? Какво има?

— Сеньора, имате посетителка — съобщи един от слугите. — Долу чака Ани Галагър. Казва, че трябвало да ви види незабавно.

Джена въздъхна раздражено.

— Кажете ѝ, че слизам веднага — обърна се шепнешком към Киско: — Ще се забавя не повече от пет минути! — изправи се пред него, пристъпи съвсем близо, смело сложи ръка върху слабините му и бавно прокара пръсти между бедрата му. — Не се събличай! Достави ми удоволствието аз да сваля всичко от теб, когато се върна — усмихна му се прелъстително и го остави сам.

Втурна се нетърпеливо в източния салон на първия етаж, където я очакваше Ани Галагър.

— Ани, надявам се, че става въпрос за нещо важно! — заяви Джена вместо поздрав. — Аз съм заета жена и...

— Убедена съм, че имате време да изслушате това, което съм дошла да ви кажа — прекъсна я перачката от „Линдо Виста“, усмихвайки се като котка, която току-що е изяла канарчето.

Интересът на Джена на мига нарасна и тя седна до усмихващата се жена. Развълнувана, стопанката запита с надежда:

— Навярно се отнася за Сабела Риос? — не можеше да накара самата себе си да назове онази жена Бърнет. — Открила си нещо, което ще...

— Да! — Ани завъртя глава и заяви: — Мис Джена, няма да повярвате какво чух тази сутрин!

Джена се усмихна, очаквайки с нетърпение разказа ѝ.

— Какво си чула? Каж ми го! Разкажи ми всичко!

Ани Галагър си пое дълбоко въздух. Като говореше бързо и развълнувано, тя разказа на Джена как бе подслушала случайно разговора на Сабела Риос Бърнет с нейната довереничка Кармелита Ривера.

Докато Ани говореше, очите на мис Дьо Темпъл ставаха все по-огромни от удивление. Тя слушаше в захлас и усещаше как кръвта препуска във вените ѝ, а сърцето ѝ блъска в гърдите.

Ани Галагър най-последно млъкна, усмихна се гордо и зачака младата дама да я похвали.

— Бърт — промълви Джена. — Трябва да кажа на Бърт. Трябва да...

— Знам, че днес господин Бърнет е в Капистрано — заяви слугинята. — Имаше съвещание с управителния съвет тази сутрин.

— Днес сутринта? Но сега е вече пет часът следобед!

— Следобеда — продължи Ани — той трябваше да има дълъг разговор в хотел „Мисията“ с един господин от Лос Анджелис. За някаква хид... хидро работа. Нещо за водата.

— Значи Бърт е все още в града?

— Почти сигурна съм, че е там. На закуска го чух как каза на Кепи Рикс, че нямало да се прибере по-рано от седем вечерта, така че...

— Хулио! — Джена скочи и хукна по коридора, викайки дългогодишния прислужник. — Хулио, ела тук веднага!

Възрастният човек остави чашката си с току-що сипано кафе на кухненската маса и излезе, тътрейки крака, в коридора.

— Си, сеньорита?

— Хулио, трябва да отидеш в хотел „Мисията“. Там ще намериш Бърт Бърнет! Каж ми, че трябва да дойде тук незабавно! Въпрос на

живот и смърт е!

— Въпрос на живот и смърт! — повтори Хулио и тъмните му очи примигаха.

— Да! Ако му позволиш да си тръгне от града, преди да е дошъл тук, ще те изпратя в най-отдалеченото кътче на Мексико. До края на живота си ще работиш на полето под адското слънце!

— Си, си — промълви изплашеният човек и се запъти тромаво към вратата.

Ани Галагър се приближи по коридора.

— Надявам се, че ви бях от помощ, мис Дьо Темпъл — жената се надяваше да получи някаква награда за усилията си, например предложение да се завърне с хубава надница в имението на сенатора.

— Върви си! — каза Джена разсеяно. — Трябва да се преоблека, преди да е дошъл Бърт — тя се засмя почти истерично и промълви, сякаш на себе си: — Той наистина ще има нужда някой да го успокоява!

Тичайки нагоре по стълбите и по коридора към своя апартамент, Джена трескаво планираше предстоящата вечер. Когато с Бърт останат насаме, ще му каже как неговата пресметлива кучка го е изиграла. В този момент ще трябва да има подръка някакво силно питие, за да уталожил болката му. Разбира се, тя самата също ще направи нещо за това. Баща ѝ и дон Мигел Андрес Амаро да вървят по дяволите! Могат да вечерят и без нея. Джена предполагаше, че цялата нощ ще е ангажирана с Бърт.

Влетя в апартамента си, затръшна вратата зад гърба си и първото нещо, което видя, бе Киско — изтегнат върху розовото канапе, той бе провесил крак през страничната облегалка. Джена бе забравила напълно за него и се вбеси, когато го видя в салона си.

— Какво си мислиш, че правиш? Не можеш да останеш тук! Ще те види някой!

— Скъпа — промълви, — ела при мен да ме съблечеш!

— Да те съблека? Бълнуващ ли? Трябва да си вървиш! Тръгвай веднага! — нареди му тя. — Очаквам гост след малко.

— Джена, любима, ти току-що имаше посетител. Сега е ред на нас двамата!

— Не, Киско, сега е само мой ред — усмихна се самодоволно. — Ще си вървиш ли или да повикам слугите да те изхвърлят оттук?

Усмивката на Киско беше не по-малко самодоволна от нейната:

— Има един-единствен начин — каза той многозначително — да ме махнеш отгук — ръката му беше върху копчетата на панталона.

— О, за Бога! — извика тя, отчаяна, че не може да го изгони от къщата.

Джена бързаше много. А той — не, разбира се. Нарочно се въздържаше, отлагайки върховната точка, която тя така старателно се опитваше да постигне. Ухилен злобно, Киско я наблюдаваше, като се питаше колко дълго би могъл да издържи така. Започна да брои минутите. Забавлявайки се, вдигна поглед към часовника върху полицата на камината. Пет минути... Шест... Седем... Рецитираше наум любимите си испански балади, за да отвлече вниманието си.

Десет минути... Дванадесет... Петнадесет...

Изминаха двадесет и една минути, преди мексиканецът най-после да се смили над Джена и да се отдаде на екстаза. Съсредоточавайки вниманието си изцяло върху онова, което правеха, той много скоро вече стенеше и се потеше от удоволствие.

Джена вдигна глава и с искрящи от гняв очи просъска:

— Кучи син! Направи го нарочно!

— Какво съм направил, скъпа? — попита той невинно, повдигайки рамене. — Не разбирам за какво говориш!

Тя скочи на крака.

— Би ли се разкарал, моля! — нетърпеливо посочи с ръка към балконската врата. — Разкарай се и не се появявай, докато... о, за динамита просто забрави!

— Не ни трябва динамит? — Киско се надигна и спокойно закопча черния си панталон. — Защо? Какво се е променило, драга?

— Всичко! — възкликна тя радостно. След това заяви направо: — Връщам си мъжа обратно!

— Кого? Бърт Бърнет ли? — Киско се изсмя цинично. — А как възнамеряваш да се отървеш от прекрасната Сабела Бърнет?

Докато го избутваше нетърпеливо към вратата, самоуверената Джена облиза с розовото си езиче ъгълчето на устата си и заяви тайнствено:

— Приготвила съм стръвта и капана.

ТРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

В пет часа същия следобед Сабела Риос Бърнет беше така щастлива, както могат да бъдат само младите, здрави и лудо влюбени момичета. Беше невероятно щастлива. Никога в най-прекрасните си момичешки мечти не си бе представяла, че е възможно толкова пълно щастие, каквото изпитваше в момента.

Според нея топлият ясен есенен ден беше най-прекрасният в живота ѝ. По-прекрасен от деня на венчавката ѝ през септември. По-прекрасен от вълнуващите дни в Сан Франциско. По-прекрасен дори от онези спокойни идилични дни на самотния остров Каталина.

За този ден ще си спомня цял живот. Исторически ден, който никога няма да забрави, защото за пръв път ще прегърне съпруга си и ще му каже колко много го обича. И наистина ще има предвид точно това. С цялото си сърце.

Сладкото вълнение нарастваше с напредването на ясения слънчев следобед. Очаквайки с нетърпение рано настъпващата ноемврийска нощ, Сабела се усмихвате. Планираше това да е една специална вечер.

През целия следобед бе тичала из къщата, за да се увери, че всичко е така, както би желала. Главната готвачка Марта и помощничките ѝ бързо се бяха заразили от нейното настроение и се трудеха в кухнята да приготвят любимите ястия на Бърт. Блантън, който бе иконом и личен прислужник на Бърт, невъзмутимо издаваше многобройни заповеди на персонала. Периодично проверяваше как върви изпълнението им. Донесено ли е от избата точно онова вино, което е поръчал? Лъснато ли е всяко кътче от огромното стълбище с парапет от червено дърво? Подредена ли е в господарския апартамент маса с безупречно чиста жакардова покривка със съответстващи салфетки и високи бели свещи в сребърни свещници? Масата поставена ли е така, че вечерящата двойка да е с лице към високите прозорци, които гледат към вълните на Тихия океан отвъд дългата хълмиста ливада?...

Докато Блантън и Марта вършеха своите вълшебства, Сабела също понаправи някои нещица. Тя остана в напълнената с пяна вана

по-дълго от обичайното, след това внимателно изми дългите си руси коси. След банята Кармелита се присъедини към нея и смеейки се като млади момичета, двете подготвиха тоалета ѝ за специалната вечеря.

Избраха дреха за случая, след като вежливо обсъдиха всички нейни качества и отхвърлиха поне една дузина други тоалети.

Сабела искаше да изглежда точно така, както подобава за случая. Не твърде изтънчена, но не и твърде наивна. Не прекалено възрастна, но не и прекалено млада. Не прекалено великолепна, но не и твърде обикновена.

Искаше да изглежда точно такава, каквато е. Здрава, щастлива млада съпруга на красив проспериращ собственик на ранчо, която току-що е научила, че очаква тяхното първо дете.

Кармелита бе тази, която избра най-подходящата дреха за случая. Когато я подаде на Сабела, за да я разгледа, младата жена само плесна с ръце и кимна в знак на съгласие.

Кармелита я убеди, че изглежда колкото земна, толкова и изискана в семплата, но красива рокля от розово кадифе. Беше с дълги ръкави и закопчана по врата. Прилепналият корсаж очертаваше налетите гърди на Сабела и обгръщаше тясната ѝ талия, преди да се спусне в триъгълник върху плоския ѝ корем. Дългата пола беше много широка и се стелеше на меки дипли до пода. Не се виждаше нито частица от кожата ѝ отпред.

Но отзад нежният гръб на Сабела беше гол до кръста. Моделът на роклята беше едновременно дързък и скромнен.

Точно такъв, какъвто трябваше да бъде.

Тъй като знаеше, че съпругът ѝ предпочита косата ѝ да пада свободно, Сабела не роптаеше, докато Кармелита разчесваше тежките кичури назад от лицето ѝ и по гърба ѝ. Накрая мексиканката извади красива розова кастилска роза от близката ваза, откъсна дългата ѝ дръжка и затъкна цветето с кадифени листчета в блестящите златни коси на Сабела.

По залез-слънце всичко бе готово.

Светлина струеше от всички прозорци на бялата къща. В камината в господарския апартамент на втория етаж гореше огън, докато тежки сребърни прибори от осемнадесети век и фин порцелан украсяваха маса за двама, постлана с жакардова покривка. Изключителната вечеря беше готова и чакаше в кухнята.

В просторния салон на долния етаж Сабела — пленителна в дългата розова кадифена рокля — нетърпеливо очакваше Бърт да се завърне. Надяваше се всеки миг да чуе шума от копитата на конете по чакълестата алея, оградена с палми. Твърде нервна, за да може да седи, тя обикаляше из осветената с лампи стая, докосвайки различни предмети и репетирайки онова, което искаше да каже на Бърт. Преповтаряше си наум точно как ще му съобщи за бебето. Сабела подскочи, когато големият стенен часовник в коридора удари седем часа.

Бърт вече трябваше да се появи.

Отиде до прозореца, който гледаше към входа, отдръпна тежката завеса и надзърна навън. Ранният ноемврийски мрак бе преминал във всеобгръщаща тъмнина. Не се виждаше нищо. Тя отпусна пердето и потри ръце.

Още минута само!

Когато часовникът отброи осем удара, Сабела крачеше напред-назад, борейки се с неприятното чувство на растящо безпокойство. Проверяваше дали всичко е наред, дали грижливо подготвената вечеря се подгръва и ще е добра за ядене дори ако Бърт малко закъснее.

В девет часа Сабела вече беше сериозно загрижена.

В десет часа тя не беше на себе си от притеснение.

В единадесет настоя кухненският персонал да се оттегли и да си легне. С опънати нерви, Сабела обикаляше разтревожена и се опитваше да прикрие своето безпокойство, когато Кепи, Блантън и Кармелита периодично идваха, за да видят как е. В опита си да я успокои всеки от тях изказваше предположението, че деловата среща на Бърт навярно е продължила твърде дълго и той е решил да остане в града тази нощ.

— Да, разбира се, сигурно е така — съгласяваше се Сабела. — Моля, вървете да си легнете. И аз ще се кача в спалнята след няколко минути.

Един по един се оттеглиха в своите стаи, оставяйки я да обикаля и да се тревожи сама. Беше след полунощ, когато тя най-после чу ясните звуци, които я накараха незабавно да въздъхне с облекчение.

— Слава Богу! — възкликна тя и бързо хвърли поглед върху външния си вид в огледалото, монтирано над полицата на камината.

Отново изтича до прозореца — може би са стотен път тази вечер, — отдръпна пердето и видя тъмния конник, който галопираше по алеята с палми на лунната светлина. Сърцето ѝ биеше лудо от вълнение, докато наблюдаваше как Бърт спря запенения Сам при кръглото разклонение на пътя, преди да влезе във вътрешния двор. Той скочи на земята и хвърли юздите на появилия се коняр.

Сабела пусна пердето, повдигна дългите широки поли на розовата си кадифена рокля и изтича в безлюдния коридор. Като приглади косата си назад върху раменете, тя застана усмихната, очаквайки Бърт да отвори входната врата и нетърпеливо да я вземе в прегръдките си. Но това не стана. Входната врата се отвори с трясък и Бърт застана на прага. Косата и дрехите му бяха в ужасно състояние, изглеждаше гневен и страшен. И пиан.

С безмълвно тъмно лице и непроницаем поглед мъжът ѝ тръгна срещу нея и Сабела я побиха тръпки. Тя инстинктивно се дръпна, когато той враждебно пристъпи към нея, оставяйки входната врата отворена зад себе си.

— Аз... Аз... се безпокоях, Бърт. Стана толкова късно — опита се да се усмихне, но не успя. Продължи да отстъпва към огромното стълбище, наблюдавайки го уплашено. — Добре ли си?

— Това не те интересува — каза той накрая, като завалваше думите. Очите му изглеждаха ледени на тъмното навъсено лице. Челюстите му бяха здраво стиснати. Той бавно се надвеси над нея.

— Разбира се, че ме интересува, скъпи — тя преглътна с усилие. Сърцето ѝ биеше бясно. Внимателно продължи да отстъпва и попита: — Какво има, любов моя? Какво се е случило? Защо...

Гърлото ѝ се сви. Не можеше да каже нито дума повече. Бърт се приближи към нея, като я гледаше с презрение и омраза в сивите си очи. После рязко се отдръпна и влезе в салона, осветен от многобройни лампи.

Почти обхваната от паника, че се е случило нещо много лошо, Сабела го последва нетърпеливо и нежно произнесе името му. Той спря и се обърна. Погледът му беше опасен, поглед, който я накара да потрепери. Бърт не каза нищо, но хладните му сребристи очи пронизваха нейните. Тя се вираше в него, объркана и доста уплашена.

— Ти си пил — успя да каже накрая. Той се отправи към бутилката с уиски. Наля три пръста бърбън в една чаша и го изпи.

— Много си схватлива, скъпа моя — отвърна той саркастично. — Наистина съм пил. И ще продължа да го правя, ако нямаш нищо против — усмихна се презрително. — Всъщност ще продължа дори ако ти имаш нещо против — наля си още една чаша.

— Бърт, какво има? Кажи ми какво се е случило? — попита Сабела със свито сърце.

Бърт бавно се обърна и вдигна чаша към нея за на здравица.

— За теб, любима моя! Трябва да ти го призная. Ти си най-добрата, която съм срещал.

С нарастващ страх Сабела промълви:

— Аз... аз не разбирам какво искаш да кажеш...

Бърт пресуши чашата, захвърли я на пода и изтри уста с опакото на ръката си. Приближавайки се към Сабела, произнесе мрачно:

— Престани да играеш, Сабела. Всичко знам. За оня лъжлив дневник на Ривера. Всичко.

Смаяна, Сабела не можеше да каже нито дума.

Бърт я заобиколи и с тежка пиянска походка се заклатушка към вратата. Качи се по стълбите, измина разстоянието до апартамента им и изпадна в дълбок пиянски сън.

ТРИДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Объркването на Сабела трая само няколко минути. След като Бърт я остави, тя се придвижи като в транс по коридора и застана на стълбата от червено дърво. Трепереше от гняв и отчаяние и се питаше какво да прави. Очите ѝ плуваха в сълзи, чувстваше се толкова нещастна, че имаше желание да се откаже от всичко. Свършено бе. Беше победена. Чувстваше се много, много изморена. Искаше единствено да се строполи на стълбите и да плаче, докато остане без дъх.

Стисна очи и спря сълзите, изправи рамене, вдигна дългите поли на роклята си и решително се качи по стълбището. Стиснала зъби, тя стигна до площадката, пое си дълбоко въздух и измина дългия коридор до господарския апартамент.

Вратата беше отворена.

Влезе вътре, хвърли поглед на леглото и видя Бърт, който се бе проснал по гръб върху него, напълно облечен. Спеше дълбоко. Тя моментално се впусна в действие. Бе изхлузила роклята си, преди още да бе стигнала до тоалетната стая. Щом влезе в нея, отмахна дрехата, остави я да лежи върху килима като ярка розова купчина. Ритна настрана чехлите си и свали копринените чорапи от краката си.

Останала само по украсеното си с дантели бельо, Сабела отмина всички прекрасни дрехи, скъпи рокли и модни костюми за езда, които Бърт ѝ бе купил. Продължи да търси, докато съвсем накрая в стаята откри старите си кожени панталони, бялата блуза и износените ботуши. Бързо се преоблече в поизтърканите си дрехи, оставяйки всичко друго. Прибра дългата си руса коса и я завърза на върха на главата си, после грабна старото си сомбреро от високата полица. Излезе от тоалетната стая, хвърли още един поглед на Бърт и се отправи към вратата. Там спря за миг. Затвори очи, след това отново ги отвори. Бавно се обърна и огледа стаята. Нямахше нищо, което да я спре.

Стъпвайки на пръсти, Сабела се промъкна тихо до леглото. Затаила дъх, тя се взря в тъмния спящ мъж. Потрепери безмълвно,

докато гледаше — за последен път — любимото лице, така момчешки красиво и младо в съня. Като постави ръка пред устата си, за да заглуши хълцанията, които се надигаха в свитото ѝ гърло, Сабела се отдръпна от него.

Излезе в коридора и се подпря на стената, борейки се с острата болка в гърдите си и вълните на слабост, които я заливаха. След секунди се стегна, изтича до килера за бельото и извади две одеяла и няколко кърпи. Слезе по стълбите, спря в кухнята и бързо напълни една кошница за пикник с храна, останала от специалната вечеря, която не бе сервирана. Не посмя да почука на вратата на Кармелита, вместо това се промъкна тихичко вътре. Пускайки товара си на пода, Сабела леко разтърси мексиканката и я събуди, като ѝ даде знак да не вдига шум. Шепнешком ѝ обясни какво се е случило. Бърт бе открил, знаеше всичко.

Сбърчила чело, Кармелита въртеше глава невярващо и мълвеше:

— Не! Пресвета Дево!

— Облечи се! — нареди ѝ Сабела. — Тръгваме. Веднага, още тази нощ.

— Ами какво ще стане...

— Всичко е наред. Аз имам онова, което желая. Бременна съм с детето на Бърт. Калифорнийските закони за наследство са много строги. Наследникът на „Линдо Виста“ вече расте в моята утроба. Всичко друго е без значение. А сега побързай!

Под прикритието на тъмнината двете верни приятелки успяха да напуснат къщата, без да събудят никого. Промъкнаха се в конюшната и покрай спящия коняр — в стаята с такъмите. Големият дорест жребец на Сабела моментално я позна и започна шумно да цвили.

— Шшшт! — предупреди го тя, като размаха пръст пред лицето му, а след това притисна главата му към гърдите си.

Сабела знаеше, че в следващата клетка има едно чудесно оседлано пони, което може да се движи много бързо. Със знаци показа на Кармелита да го вземе. Конярят продължаваше да спи дълбоко, когато младата жена взе юзди и седла от стаята с такъмите.

Сабела оседла конете, а Кармелита сви одеялата и кърпите на вързопи, които закачи зад седлата. Прехвърли храната в две кожени торби.

Петнадесет минути след като бяха пристигнали в конюшната, двете жени вече язدهа в тъмнината.

— Пазачът при вратата може да ни спре — прошепна Сабела на Кармелита. — Трябва да се измъкнем през задния вход. Готова ли си? Върви след мен.

Те преведоха конете през обширния двор далеч от многобройните постройки на ранчото. Сабела придърпа юздите на дорестия си жребец, изправи се на стремената и погледна с тъга към голямата бяла сграда на скалите.

— Трябва да се отдалечим на възможно най-голямо разстояние от „Линдо Виста“, докато е още тъмно — каза тя на Кармелита. — Можеш ли да яздиш бързо в продължение на две-три мили?

— Ще мога, щом е нужно. Но къде отиваме? — попита мексиканката тревожно. — Какво ще правим?

— Не знам — призна Сабела. — Ще се отправим на изток — през планините и пустинята — и ще яздим колкото можем по-надалеч. След това ще мислим. Да тръгваме! — тя пришпори жребеца в галоп и се понесе към крайбрежните планини, които се издигаха, високи и черни, върху огрения от лунната светлина източен хоризонт.

Бърт с усилие отвори очи. Когато най-после успя да го направи, той бързо ги затвори отново, тъй като яркото утринно слънце на мига го заслепи. Като изруга под носа си, остана да лежи още малко със силно стиснати очи, питайки се защо има толкова ужасно главоболие и защо дясната му ръка е изтръпнала.

Тогава си спомни. Отвори очи и се надигна толкова бързо, че почти му причерня. Беше му зле, повръщаше му се. Седна в кревата и провеси крака.

— Исусе Христе — простена от болка, заби лакти в коленете си и притисна болезнено пулсиращата си глава с ръце.

Когато стаята престана да се върти, той бавно вдигна поглед, озърна се внимателно и промълви:

— Боже! О, Боже!

Ужасните събития от предишната нощ нахлуха в съзнанието му с жива яснота, когато Бърт се изправи на треперещите си крака. С кървясали очи и лице, покрито с набола черна брада, той изглеждаше

толкова зле, колкото се чувстваше. Сърцето му биеше лудо, когато излезе от стаята. Докато минаваше през салона, Бърт раздразнено свали намачканото в съня сако и го хвърли на килима. Сребристите му очи бяха присвити, настроението му — толкова черно, колкото ужасно разрошената му коса. Мърмореше си сам, докато слизаше по голямото стълбище.

На средата на пътя видя нещо, паднало върху покритите с килим стъпала. Сбърчи вежди, спря и го разгледа.

Наведе се бавно, вдигна повехналата розова кастилска роза, припомняйки си на мига, че бе видял това цвете, закичено в златистите дълги коси на Сабела миналата вечер. Неволно стенание на отчаяние се изплъзна от устните му и той прихвана главата си тъжно. Но само за миг.

Стегна се, изправи широките си рамене, стисна зъби и продължи надолу по стълбището.

Повехналата роза се подаваше от джоба на измачканата му бяла риза, когато той решително влезе в библиотеката и позвъни на Блантън. Слугата се появи незабавно.

— Добро утро, сър — каза Блантън, за да привлече вниманието на високия мъж, който седеше в другия край на библиотеката с ръце в джобовете на панталоните си и гледаше навън през прозореца.

Бърт бавно се извърна.

— Блантън, виждали ли сте мисис Бърнет тази сутрин?

— Не. Не съм виждал и Кармелита.

Бърт кимна.

— Разбрах. Отишла си е — каза той направо.

— Да, сър — потвърди слугата.

— Повикай Кепи.

Блед и разтреперан, Кепи Рикс влезе в библиотеката. Преди Бърт да може да проговори, възрастният мъж рече разтревожено:

— Бърт, има нещо, което трябва да ти кажа... твоят баща...

— По-късно, Кепи — Бърт тръсна глава, за да покаже, че не желае да слуша сега това. — Сабела си е отишла. Искам да я върна. Събери най-добрите ездачи, изпрати ги още сега, тази сутрин, веднага щом са готови да тръгнат. Три групи. Трябва да проверим на север и на юг, но тя най-вероятно се е отправила на изток: по-голямата част от хората да се насочат на изток.

— Ти ще дойдеш ли? — попита Кепи.

— Не.

— Добре. Но преди да тръгна, искам да ти кажа...

— Губим време, Кепи. Ти тръгни с хората на изток. Сигурен съм, че тя се е отправила натам.

— Добре, синко.

— Когато я намерите, доведете я тук при мен — каза Бърт, като се отпусна на високия кожен стол зад бюрото. Думите му бяха изпълнени с горчивина, когато добави тихо: — Аз ще бъда тук. Ще я чакам.

Сабела и Кармелита се намираха на високата част на планинската верига, когато най-после спряха. Топло и ярко, слънцето бе високо в небето, а конете бяха жадни и покрити с пяна. Кармелита беше напълно изтощена. Сабела не беше особено изморена, но страдаше от болезнена болка в гърба, за която се надяваше, че се дължи единствено на твърде многото часове, прекарани на седлото.

Мястото за лагеруване, което тя избра, се намиреше в стръмен виещ се каньон, чието тясно гърло можеше да се наблюдава лесно. Поляната над него предлагаше изобилна трева за конете, а зад една извивка, на около двеста ярда навътре в каньона, малко планинско ручейче се плискаше над срутилите се камъни в основата на гола каменна стена.

— Тук е превъзходно — каза Сабела на уморената, кимаща в знак на съгласие Кармелита, прехвърли крак и скочи на земята точно в гърлото на каньона.

Пристъпи до вързания дорест жребец, откачи вързопата и го хвърли на земята. Направи същото и с кожените торби. Свали тежкото седло и одеялата на земята в близост до такъмите.

Погледна към Кармелита. Уморената жена беше все още на седлото и се бореше с него. Сабела ѝ помогна да слезе и подкрепяйки я, каза:

— Аз ще се погрижа за конете. Ти оправи одеялата за лягане, хапни нещо и си почини.

Кармелита потупа Сабела по ръката и отвърна:

— Но ти също си уморена и ти се спи и...

— Не, не ми се спи — говореше истината. — Ще напоя конете, ще ги спъна и ще ги оставя да пасат, докато се поизмия.

— Прекалено съм уморена дори да се измия — призна Кармелита сънено.

— Ще го направиш, когато се събудиш — успокои я Сабела. — Сега поспи.

Остави Кармелита да спи в сянката на скалния навес. Взе няколко кърпи под мишница и поведе двата коня към студения планински извор в каньона. Махна юздите на животните, като говореше високо на своя жребец, предупреждавайки го:

— Да не си помислил да избягаш! И кажи на черния си другар какво съм наредила.

Дорестият жребец изпърха, изцвили и зарови муцуна в нея. Младата жена знаеше, че може да му вярва. Конете жадно пиха вода няколко минути, след това се отправиха да попасат от тревата, която обграждаше потока.

Сабела постави ръка върху наболяващия я гръб, намръщи се и простена леко. Може би банята щеше да помогне. Водата беше студена, разбира се, но ако поплуваше само за малко, щеше да раздвижи схванатото място и да спре болката в гърба.

Тя стъпи на голям плосък речен камък, който се подаваше от водата. Свали ботушите си и раздвижи пръстите на краката си. Стана, разкопча износените си кожени панталони, пъкна палци под колана и се освободи от тях, извивайки се. После седна със свити колене върху огромната скала и започна да разкопчава бялата си блуза.

Внезапно спря. Тъмните ѝ очи се облешиха от изненада, когато погледна в скута си. Бързо разтвори крака и ги протегна пред себе си.

— Не! — простена, загледана с ужас в ярката червена кръв, оставила петна върху бялата коприна на бельото ѝ. — Не! Не! Не! — виеше, отчаяна и сломена от поражението.

Всичко бе загубено.

Вече не беше бременна с детето на Бърт!

Предадена на отчаянието, Сабела покри лицето си с длани и заплака.

Седемдесет и два часа след изчезването на Сабела от „Линдо Виста“ хората на Бърт, водени от Кепи, я намериха на пет мили западно от Салтън Си. Бе събудена посред нощ от звука на конски копита.

Тя скочи, но преди да успее да се изправи напълно, една силна ръка я сграбчи за рамото и ниският глас на Кепи каза:

— Успокойте се, мисис Бърнет. Няма да ви направим нищо лошо, тук сме, за да ви отведем у дома.

Беше късен следобед, когато след три дни Сабела видя голямата бяла къща, издигаща се в далечината. Ноемврийското слънце залязваше зад внушителната сграда, а вътре в нея една след друга се запалваха лампи. В конюшнията Сабела бе свалена от нейния дорест жребец, сякаш бе безпомощна. Двама едри каубои, които изобщо не се усмихваха, я отведоха направо в господарската къща. Тръгнаха по безлюдния коридор на долния етаж и спряха пред затворената врата на библиотеката.

Един от придружителите ѝ протегна ръка и отвори вратата. Другият я вкара вътре и затвори след нея.

В библиотеката беше тъмно. Сабела премига, не можеше да различи нищо в мрака. Една-единствена лампа, засенчена с абажур, хвърляше кръг светлина само върху бюрото от червено дърво, върху което бе поставена. До нея имаше преполовена бутилка бърбън. Чаша с кехлибарената течност се намираше до бутилката.

Сабела се отдръпна назад, когато една тъмна слаба ръка излезе бавно от дълбоката сянка и се обви около чашата. Ръката и чашата напуснаха кръга светлина за момент. След това се върнаха. Чашата беше изпразнена. От тъмнината един глас без лице каза:

— Добре дошла у дома.

Сабела преглътна нервно, но не отвърна нищо.

Последва дълга тишина.

Накрая Бърт се наведе към светлината и Сабела потръпна. Беше небръснат, долната част на лицето му бе обрасло с четинеста брада. Гарвановочерната му коса беше несресана и падаше над притворените му очи. Ризата му бе ужасно смачкана и наполовина разтворена върху черните му, покрити с пот гърди. Недружелюбен и сериозен, той изглеждаше зловец и опасен.

Сабела чакаше той да заговори отново. Но Бърт не каза нищо. Не се изправи. Просто си седеше, там и студено се вглеждаше в нея.

Най-накрая тя попита:

— Защо? Защо изпрати хора след мен? Защо ме доведе обратно тук?

Бърт спокойно отговори:

— Защото си моя.

ТРЕТА ЧАСТ

ТРИДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Сабела неволно потрепери, когато той се надигна, заобиколи бюрото и бавно се приближи към нея. Трябваше да мобилизира цялата си воля и решителност, за да не побегне страхливо.

Бърт се надвеси, погледна я с най-студените, най-подли очи, които бе виждала. Хвана я за рамото и я изведе от библиотеката. Сърцето ѝ биеше бясно. Опита се безуспешно да се освободи, когато той кротко я поведе нагоре по стълбите и след това по дългия коридор към техния апартамент.

Тя му викаше — заплашваше го, удряше го. Крещеше му настървено да я пусне да си отиде.

Глух за нейните заплахи, Бърт я вкара в апартамента, влезе след нея и пусна тежкото резе на вратата.

— Гадно копеле! — изсъска тя. Буйният ѝ латиноамерикански характер се разпалваше от растящия страх. — Не можеш да...

— Мога — отрязва той, като се обърна с лице към нея. — Аз мога всичко.

— Не, не можеш! Няма да ти позволя да...

— Тихо! — нареди ѝ с нисък заплашителен тон.

Приковавайки я със сивите си очи, Бърт се облегна върху солидната врата, скръсти ръце на гърдите си и каза:

— Май не съм те познавал, любима? Изобщо не съм те познавал — усмихна се отново, но този път усмивката му бе студена и тъжна. — Но в такъв случай ти също не ме познаваш. Как си могла да си помислиш, че ще ти позволя да дойдеш тук и да ми отнемеш „Линдо Виста“? Защото такъв е бил планът ти, нали?

Гневът, омразата и гордостта накараха Сабела да изправи гръб. Тя впери поглед в него, вдигна решително брадичка и заяви:

— Не искам нищо от проклетите неща, които ти принадлежат! Искам само онова, което по закон е мое. А това ранчо е мое!

— Грещиш, любов моя. Тази земя ми принадлежи и няма жена в тесни кожени панталони, която би могла да дойде с някакви измислени претенции за моята собственост и да очаква, че аз ще ѝ я дам.

Бърт отпусна дългите си ръце. Прокара тъмните си пръсти през рошавата си черна коса и застрашително се приближи към Сабела. Протегна ръка, хвана брадичката ѝ и завъртя лицето ѝ към себе си:

— Поздравления, любима — каза нежно, — ти ме направи на глупак, при това за рекордно късо време!

— Не! Не е така и...

— Млъкни! — на врата му изпъкна една веничка и той изведнъж се зачерви. Един мускул заигра на брадата му и Бърт яростно стисна зъби, след това си пое дъх. — Спести ми по-нататъшните си медени лъжи. Ти си много красива, много убедителна малка лъжкия и крадла. Умно открадна сърцето ми единствено за да...

— Не съм крадла! — прекъсна го разгорещено Сабела. Накърнената ѝ гордост нажежи до бяло темперамента ѝ. Освободи брадичката си от ръката му и заяви обвинително: — Ти си крадец! Ти и твоят баща. Вие откраднахте „Линдо Виста“!

Сивите му очи се присвиха и Бърт каза с овладян гняв:

— Никога в живота си не съм откраднал нищо, както и моят баща. Името Бърнет е старо и уважавано в този щат. Моят чичо — също Бърнет — беше първият губернатор на Калифорния. Аз съм много горд, че съм Бърнет.

— Можеш да се гордееш колкото щеш — просъска тя отровно. — Но въпреки това си крадец. Ти, както и твоят подъл баща адвокат.

Бърт отвори уста, за да каже нещо, но я затвори, без да произнесе нито звук. За миг Сабела си помисли, че ще я удари. Кръвта нахлу в тъмното му лице и още една веничка запулсира ядно върху челото му. Сухожилията се очертах ясно върху голите му ръце, които той стисна в юмруци на кръста си. Сивите му очи искряха с неприкрит гняв. Тогава най-неочаквано в тях се появи слаба усмивка, която я нервира още повече.

Спокойно, с нисък овладян глас, той каза:

— Ако онова, което твърдиш, беше наистина така — а то не е, — защо не дойде при мен? Защо не ми даде възможност да оправя нещата? — Бърт сви широките си рамене. — Кой знае? Ако успееш да докажеш обвиненията си, може би щях да ти дам „Линдо Виста“. Може би щях да пожелая да поправам нещата, да бъда благосклонен. Но ти не го направи. Нито аз — приковал студените си очи в нея, той каза:

— Сега няма да получиш — нито ще можеш да вземеш — каквото и да било от мен.

— Чудесно! Единственото, което искам, е да не те виждам! — заяви тя и тръгна покрай него. Бърт застана на пътя ѝ — висок и заплашителен. Сабела спря.

— Напълно ми е ясно, драга моя — започна той, — че съм ти необходим, че ти трябва за едно-единствено, нещо. Да бъда баща на детето ти. Казаха ми, че имаш две причини да искаш дете от мен. Първата — да създам наследник на „Линдо Виста“. Втората — да разбиеш сърцето ми, като ми отнемеш сина. Правилно ли се изразих?

— Абсолютно — потвърди гневно Сабела и старата омраза се надигна отново в нея. — Защо иначе бих спала с крадец?

— Защо наистина? А успя ли планът ти? Да си го кажем направо, бременна ли си с детето ми?

— Не! Не съм!

— Какъв срам!?! — иронизира я той, като прокара ръка по небръснатата си брадичка. — Ще ти кажа какво смятам да направя, любима. Смятам да уважава твоите желания. Ние, Бърнет, сме хора на честта, а сделката си е сделка — Сабела премига обърквана и застана нащрек. Бърт продължи: — Ще се погрижа да имаш мой син.

— Не! За нищо на света! Не искам...

— Ще те накарам да забременееш — спокойно я отрязва той — дори ако за това са ми необходими месеци и години. А когато най-накрая заченеш, ще направя така, че да си обградена с най-добрите грижи. Ще те гледат като писано яйце, така че нищо да не застраши живота на нашето неродено бебе.

Протегна ръка, сграбчи разтворената яка на мръсната ѝ риза и грубо примъкна Сабела към себе си. Приблужи лицето си само на няколко сантиметра от нейното, впери поглед право в уплашените ѝ тъмни очи и хладнокръвно заяви:

— А когато родиш едно здраво момченце, аз ще те изгоня от тази къща и от това ранчо с празни ръце. Ще задържа за себе си земята и детето — пусна я. — Ти никога повече няма да ги видиш.

Без да каже нито дума повече, Бърт я остави. Почервеняла от гняв и разтреперана от вълнение, Сабела затръшна вратата след него. Побърза да я заключи, обърна се, притисна гръб върху нея ѝ се закле в душата си, че по-скоро адът ще изстине, отколкото тя да позволи на

господин Бъртън Всевишни да я пипне отново! Разсъбличайки в движение мръсните омазнени дрехи, Сабела се насочи направо към голямата мраморна вана и така желаната баня. Доволно се отпусна сред пяната и горещата вода в нея и остана там през следващия половин час, кроейки планове как отново да се измъкне. Вратата към апартамента ѝ остана заключена през целия ден. Сабела отказа да я отвори. Тя върна вечерята, която един слуга ѝ донесе на поднос. Не пушна дори разтревожената Кармелита. Не отвори на никого.

Късно през нощта, когато голямата къща утихна, Сабела взе още една освежаваща вана, извади чиста нощница от небесносиня коприна и си легна. Изтощена от продължилото цяла седмица изпитание, тя скоро заспа.

Доста след полунощ младата жена подскочи уплашено, когато Бърт зачука силно по вратата и ѝ нареди да я отвори. Сабела скочи от леглото, премина през тъмната стая и викна през заключената врата:

— Махай се! Остави ме на мира! Мразя те! Нямам никакво намерение да те пушна в моята стая тази вечер или когато и да било друг път!

Изкрещя и се отдръпна ужасена, щом чу силния ритник на обувия в ботуш крак на Бърт върху тежката врата. Като облещи очи от удивление и сложи ръка на гърлото си, разтрепераната Сабела си каза, че вратата е солидна и няма да поддаде.

Следващият удар беше като голяма експлозия. Вратата се отвори и ядосаният Бърт застана застрашително в рамката ѝ. Той блъсна разбитата врата зад себе си и тръгна към жена си. Наистина уплашена, Сабела предпазливо заотстъпва, когато високият ядосан мъж се отпрати настоятелно към нея. Един стол спря по-нататъшното ѝ бягство. Бърт я хвана за кръста, дръпна я към себе си и каза:

— Това е моята къща и моето легло, а ти си моята жена.

С тези думи я грабна в ръцете си, отнесе я до леглото и я хвърли в него. Започна да разкопчава ризата си. Сабела моментално скочи и започна да се бори с него, като го заблъска с юмруци по гърдите и заплаши, че ще го убие, но няма да му позволи да я докосне.

— Аз не съм твое притежание — изкрещя му тя — и никога не съм била! Никога няма да бъда! Никога, никога, никога! — по разгорещените ѝ бузи се стичаха сълзи.

Бърт не обърна никакво внимание на нейната тирада. Дори не вдигна ръка да се защити. Продължи спокойно да се разсъблича, докато тя нанасяше удар след удар по брадясалото му лице, по раменете и гърдите му.

Най-после Сабела се задъха — бе твърде слаба да стои на краката си, камо ли да се бори повече. Зарида и се отпусна уморено върху него, обвивайки с ръце силните му рамене. Горчивите ѝ сълзи мокреха голите му гърди, а тя се тресеше конвулсивно срещу стройното му голо тяло.

Бърт я обърна така, че да се облегне с гръб на него. Сръчно свали синята копринена нощница от треперещите ѝ рамене и тя се свлече на пода при краката ѝ, оставяйки Сабела гола, така както бе той.

Мисис Бърнет потрепери, когато една силна ръка се обви около кръста ѝ и я притисна по дължината на неговото стегнато, горещо мускулесто тяло. Главата и се отпусна върху рамото на Бърт, а тънките му пръсти се извиха около изпънатия ѝ врат.

Той наведе глава и доближи устни до бузата ѝ. Тъмната четина на брадата му я погъделичка, когато ѝ каза:

— Как го искаш? Права или легнала?

— Ти, долно, вулгарно копеле! Изобщо не искам! Не те искам! Никога не съм те искала! — развика се Сабела, надявайки се да го нарани.

Но още докато изговаряше тези думи, вече усещаше съвсем ясно тялото му до гърба си. Ръцете му започнаха да гаят кожата ѝ, разпращайки нежелани тръпки на удоволствие по него. Кръвта ѝ кипна и само след няколко минути тя вече не можеше да владее собствената си плът.

— Не би трябвало да бъде по-неприятно от обичайното — каза Бърт, сякаш между другото, — тъй като ти никога не си ме желала.

Ръцете му се плъзнаха собственически върху нея и я замилваха, докато тя започна инстинктивно да се извива и да се притиска към него, а от устните ѝ се отрониха мънички въздишки на удоволствие. Без самата Сабела да разбира какво прави, ръцете ѝ се повдигнаха ѝ се склучиха зад силните бедра на Бърт. Острите ѝ нокти се впиха в тъмната, осеяна с косъмчета плът и тя импулсивно го привлече по-близо към себе си.

Усети, че губи контрол и попада под еротичното му обаяние. Отчаяно искаше да бъде отвратена от неговото докосване, да мрази онова, което той ѝ прави. Но това не се случи. Колкото повече я възбуждаше, толкова по-силно Сабела се опитваше да отрече сексуалната му власт над себе си.

— Аз... Не искам... Аз... Мразя те — прошепна тя, докато той я докосваше по начини, които изпълваха цялото ѝ тяло със знойна горещина и невероятно желание.

— Да, знам — каза той с нисък и безчувствен глас. — Но ти искаш да те докосвам по този начин. Нали?

— Не — промълви тя. — Аз... Ах...

Силно разтреперана, Сабела нямаше воля да се противопостави, когато Бърт рязко седна на ръба на леглото и я придърпа към себе си, така че да застане между разтворените му колене. Позволи ѝ да остане с лице към него само за един миг, след това я обърна настрана, обяснявайки, че прави това, за да може да я докосва по-добре навсякъде. Тя разбра намеренията му. Откликвайки на горещите ласки на тъмните му ръце, Сабела започна да въздиша и да стене, да се чувства като някакъв безценен инструмент, върху който талантливите му пръсти композират красива симфония. И двете му ръце танцуваха великолепно по линията на врата ѝ, по чувствената ямка на шията ѝ под разпуснатите коси. След това същите тънки и сръчни пръсти се придвижиха по стегнатите гърди и ханша ѝ, по плоския корем и бедрата ѝ.

Ръцете на Бърт се прокраднаха между краката ѝ. Сабела притаи дъх. Обиграните му пръсти правеха чудесни забранени неща, които бързо възпламениха огнен ураган от ненаситна страст.

— Не — протестира тя слабо, знаейки, че той няма да я чуе. Всъщност Сабела изобщо не желаше той да я чуе. — Недей... не прави това!

Изкусните му пръсти си играеха с жарката, изключително чувствена женска плът и Бърт не искаше да чуе нейните слаби молби да спре. Знаеше, че всъщност тя не се противопоставя. Той я шокираше, вълнуваше я, възбуждаше я.

А тя обичаше това. Сабела наистина го обичаше.

Дотолкова, че се предаде напълно на върховната радост, която я обземаше. Стоеше гола в затъмнената стая, като безсрамно се

извиваше и търкаше пулсиращата си плът в умело опипващите пръсти на Бърт.

— Моля те, о... Моля те! — много скоро тя вече шепнеше задъхано, стигнала почти до връхната точка.

Тогава той спря внезапно.

Отдръпна двете си ръце от нея и Сабела смаяно отвори очи, удивена от разочарование.

— Ти какво... защо...

— Ти го искаш, любима — това беше заключение, а не въпрос.

Сребристите очи на Бърт блестяха в тъмната стая.

— Ти искаш аз да правя любов с теб. Нали?

Изгаряща в сладката болка, Сабела чувстваше, че направо ще умре, ако той не я обладае, затова промълви:

— Да, да.

— Тогава го кажи. Кажи ми, че искаш да правя любов с теб.

— Жестоко копеле — процеди Сабела, а сърцето ѝ биеше ожесточено в смесица от желание и гняв.

— Не съм и наполовина жесток, колкото си ти, любов моя — отвърна студено Бърт. — Кажи, че искаш да правя любов с теб. Кажи ми го сега.

— Върви по дяволите! — промълви Сабела, зарови пръсти в косата му и грубо отблъсна главата му. Наведе се и агресивно го целуна, като еротично пъкна език в устата му, решена да го накара да я пожелае така силно, както тя го желаше.

Когато най-после откъсна изгарящите си устни от него, Сабела вдигна глава, погледна в сивите му очи и объркано стисна зъби, тъй като видя, че те все още имат ледено спокойно изражение.

— Предаваш ли се? — попита той. — Всичко, което трябва да направиш, е да ме помолиш.

Сабела не отговори. Вместо това му се усмихна изкусително, вдигна ръка към устата си, извади език и облиза краищата на пръстите си, докато те заблестяха.

— Добре ли е? — попита тя нежно, като прокара влажните си пръсти по голата му плът и започна да го дразни.

Изкусно го измъчваше, докато накрая, неспособен да издържа повече и разтреперан от страст и гняв, Бърт сграбчи китките ѝ и

отмахна ръцете ѝ от себе си. Сабела се изсмя самодоволно и бързо го привлече в прегръдката си. Бърт потрепери.

Желаеше я така силно, че направо се чувстваше болен от желание. Но той не каза нищо, не направи нищо. Предпочиташе да страдат мълчаливо, но да не се предаде на изгарящото желание, което тази жена разбуждаше в него.

Не желаеше да я обладае, ако тя не произнесеше думите. Ако не признаеше, че го иска. Ако не го помолеше да я люби.

Сабела водеше подобна битка. Знаеше, че той нарочно я бе възбудил така силно, но го желаеше толкова много, че бе готова да падне на колене и да го моли.

Изпълнена едновременно с омраза и любов, Сабела най-последно промълви отчаяно:

— Искам те. Люби ме, Бърт!

ТРИДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

След тази безкрайно дълга нощ на пламенно и бурно любене Бърт и Сабела заживяха в необичаен брак.

Учтиви и сдържани в студената светлина на деня, те бяха нападателни, незадоволими любовници в горещата тъмнина на нощта.

Бърт рядко разговаряше със Сабела, почти не обръщаше внимание на присъствието ѝ. Гледаше на нея като на някой стол в приемната.

Когато тя влизаше в стаята, върху тъмното му прекрасно лице и ледените му сребристи очи не се появяваше дори частица от вълнение. Силните му мъжествени черти бяха застинали в непроницаема маска. Изражението му или липсата на такова беше неразгадаемо.

Освен нощем в спалнята им на горния етаж.

Там сивите му очи блестяха с неприкривано желание и чувствената му уста се сливаше с нейната в унищожителни, бурни целувки. Любеше я със страст, която почти се равняваше на изгарящата го омраза.

Сабела го мразеше също, но усещаше опасно удоволствие да се надига в нея всеки път, когато той я вземаше в прегръдките си. Онази специална еротична искра между тях не бе изгаснала, макар че обичта и уважението не бяха вече част от техните взаимоотношения.

Сабела беше колкото объркана, толкова и нещастна. Не можеше да избяга от този опасен, силен мъж, който открито я презираше. Охранявана денонощно, тя не можеше да напусне ранчото. Вече не ѝ позволяваха да язди иди да отива пеш в селището. Държаха я под постоянно наблюдение в къщата, сякаш бе престъпница.

Докато бе затворничка в огромната бяла сграда, Бърт рядко оставаше в имението. Когато се задържаше там, той бе затворен, мълчалив, студен. Вече не бе чаровният, забавен и влюбен съпруг. Сабела не беше засмяната, дръзка и открита младоженка.

Двамата вече не правеха нищо заедно. Сабела не яздеше из огромното ранчо със съпруга си, нито се къпеше с него в студените

планински потоци, не му пееше, докато той свиреше на китара. Не седеше с него на стола на щастието.

Зимата бе дошла рано тази година — както навън, така и в душите им. Бърт и Сабела не бяха единствените, които страдаха от климата на дълбокия прокобен мраз, който се установи постоянно в „Линдо Виста“.

Кепи Рикс обвиняваше себе си за тяхното нещастие. Чувство за вина и съжаление го преследваха непрестанно. Как му се искаше да се върне назад във времето, към онзи ден през юни, когато умирацията Рели Бърнет го накажа да му обещае, че ще каже на Бърт истината за всичко. Но ако бе предупредил сина му, че Сабела Риос търси справедливост и отмъщение, със сигурност би сломил сърцето му.

Сабела наистина бе сломила сърцето на Бърт. Той бе толкова променен, че Кепи не можеше да го познае. Широката усмивка, с която Бърт бе известен от времето, когато прохождаше, бе изчезнала. Топлите сиви очи, които някога блестяха от радост, бяха безжизнени на красивото му тъжно лице. У замисления мълчалив мъж, който сега се движеше като тъмен отмъстителен дух, не бе останало нищо от игривия Бърт. Едрият общителен човек, който някога се отнасяше сърдечно дори към съгрешилите, сега беше надменен, суров и недостижим. Кепи неведнъж се опитваше да му каже, че е изключително необходимо да разговарят. Но всеки път апатичният Бърт го бе отпращал с поклащане на глава, показвайки с мълчаливия отказ пълната си незаинтересованост. Кепи се тревожеше и за Сабела. Не можеше да го предотврати. От първия миг, в който я бе зърнал, тя бе завладяла нежното му сърце. Считаше я за една от най-красивите, най-сладки, най-обичливи млади жени, които бе срещал в живота си. Слънцето грееше по-ярко, когато тя се намираще наоколо, и за него бе невъзможно да не се отнася към нея с бащинско покровителство.

Кепи предполагаше, че сега би трябвало да я ненавижда силно за онова, което бе сторила на Бърт. Но истината бе, че можеше да я разбере. Сабела Риос бе измамена — бе й взето огромно наследство. Тя бе видяла как нейната майка се труди до смърт, докато би могла да бъде здравата и безгрижна господарка на „Линдо Виста“. Онова, което Рели Бърнет бе направил, не беше правилно. Изобщо не беше правилно.

Според Кепи единствената грешка на Сабела бе, че бе накарала да плати не онзи Бърнет, който трябваше. Рели Бърнет бе сторил зло на майка ѝ. Сабела трябваше да отмъсти на него, не на сина му.

Но може би тя изобщо не бе имала представа, че Бърт е невинен и не знае нищо за ужасните престъпления, извършени от баща му.

Кепи се измъчваше — искаше да каже истината на Сабела. Но все не му се удаваше такава възможност. Тя вече не яздеше с него. Двамата не седяха на слънце в южния вътрешен двор, не играеха на дама, не редяха заедно пасианси, както в миналото.

Сабела почти не напускаше стаята си, а когато го правеше, не беше сама. Блантън или някой от слугите ѝ беше винаги с нея и я държеше под око.

Без никаква възможност да разговаря с нито един от двамата, Кепи разбра тъжно, че нито Бърт, нито Сабела знаеха цялата истина един за друг. Бърт не знаеше, че „Линдо Виста“ е била открадната от майката на Сабела. Сабела не знаеше, че Бърт няма ни най-малка представа, че земята е открадната. Единствен Кепи знаеше това. И този факт тежеше на сърцето му. Той лежеше буден в нощите и си мислеше с тревога за нещастната двойка.

И обвиняваше себе си за тяхното нещастие.

Сабела бе едновременно изненадана и раздразнена, когато в едно хладно утро в началото на декември Бърт я събуди грубо и заяви:

— Кажи на Кармелита да ти приготви пътната чанта. Днес следобед отиваме в Капистрано.

— Кой отива в Капистрано днес следобед? — попита тя ядосано, притисна завивките към гърдите си и отмахна косите от сънените си очи.

— Ние двамата. Ти и аз — Бърт се надигна, изправи дългото си стройно тяло и раздвижи схванатите си крака. — Кажи на Кармелита, че ще ти трябва подходяща рокля за вечеря. Ще бъдем в хотел „Мисия“ — той излезе.

Тъмните ѝ очи, изпълнени с омраза, последваха високата гола фигура на Бърт, който се отправи към тоалетната стая.

— Не искам да ходя в селището — заяви твърдо тя.

— Не ме интересува особено какво желаш, скъпа моя.

— Няма. Няма да отида.

— Грещиш, любима — отвърна ѝ през рамо. — Ще дойдеш, разбира се.

— Защо? — Сабела ядно седна в леглото и викна към него: — Защо, по дяволите, трябва да ходим в селището двамата заедно?

Бърт се обърна и ѝ се усмихна. Цинична усмивка, която изви крайчеца на устата му и не достигна до сивите му очи.

— За да покажем на света колко сме влюбени — каза с шеговит тон. Стоеше пред сводестия вход към тоалетната стая. Вдигна дългата си ръка и се подпря на полираната ламперия. — Хората започват да говорят. Ние ще докажем, че ужасният слух за нас е неоснователен. Че сме много щастливи.

— Но ние не сме. Ти не си щастлив и аз...

— Щастieto е неопределен термин — прекъсна я той и по изваяните му черти внезапно премина тъга. — Ние имахме — някои щастливи моменти... Може би човек не може да се надява на нещо повече.

Сабела усети внезапно порив на нежност и гласът ѝ стана мек и топъл, когато каза:

— Ние наистина имахме някои щастливи моменти заедно, нали?

Добронамереността ѝ бързо изчезна, когато Бърт отсече жестоко:

— Имаше случаи, когато аз бях невероятно щастлив — но кой знае какво има зад усмивката и целувките на една лъжкия.

Наранена, тя бързо се нахвърли срещу него:

— Колко си прав! А мен ме отегчава да се преструвам! Така че изобщо няма да дойда с теб в Сан Хуан Капистрано, за да се преструвам, че съм щастлива!

С напълно безразлично изражение на лицето и полупритворени очи Бърт отпусна ръка и се приближи към нея. Неговото високо бронзово тяло се движеше с деликатната бързина на горско животно. Стигна до леглото и впери поглед в жена си.

— Ти ли не можеш да се преструваш? Сигурно се шегуваш — протегна ръка към нея. Тя се отдръпна. Той сви рамене и се усмихна. — Ти си изкусна артистка! Най-добрата, която съм виждал. Определено си родена за сцената — грабна завивката, събра част от нея в юмука си и със сила я издърпа от леглото, оставяйки Сабела гола и изпълнена с гняв и страх. Бърт захвърли копринения чаршаф на

пода. Сложи коляно на матрака, пресегна се, хвана рамото на Сабела и сръчно я придърпа да застане на колене пред него. Вгледа се в тъмните ѝ очи за момент, след това каза: — Самият аз не съм добър актьор. Твърде честен съм, предполагам — ръцете му я стиснаха здраво. — Но с лекота успявам да убедя другите да играят добре. Ти ще дойдеш с мен в селището днес следобед. Ще направим някои покупки за Коледа, ще вечеряме в „Мисия“ и ще прекараме нощта в нашия апартамент в хотела — придърпа я още по-близо до себе си, толкова близо, че гърдите ѝ докосваха широкия му гръден кош, а лицето ѝ беше само на няколко сантиметра от неговото. — Както в магазините, така и в хотела ти ще изпълниш прекрасно своята роля, сигурен съм. Каквато добра професионалистка си...

— А ако не го направя? — попита тя войнствено и предизвикателно вдигна брадичка. Тъмните ѝ очи блестяха.

— Няма да дойдеш ли? — каза той. — Ще дойдеш. Обзалагам се.

— Не. Искам да кажа, ако не изпълнявам ролята?

Гласът му беше безизразен и безчувствен, когато отговори:

— Опитай и ще видиш какво ще стане.

ТРИДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Бърт гледаше със студено любопитство как съпругата му слиза по стълбите малко след два часа следобед. Сабела го съзря и лицето ѝ на мига се стегна. Той се отнасяше към нея с чувство за превъзходство. Стоеше на долната площадка на огромното стълбище, разкراчил крака и скръстил ръце на гърдите. Арогантен и страшен като могъщ владетел на своето феодално владение. Освен това той бе — както Сабела забеляза с ненавист — изключително хубав, почти красив.

Тя за малко да се подхлъзне, но се овладя и го погледна право в очите с безстрашна самоувереност.

Без да мърда, но не и без да се вълнува, Бърт наблюдаваше как Сабела бавно слиза по стълбите. Хрумна му, че навярно е измислила поне хиляда различни начина да го наказва и измъчва. Дори когато тя само влезеше в стаята, пулсът му се ускоряваше. Когато произнасяше името му, стомахът му се свиваше.

Днешният ден не беше изключение в това отношение.

Тя беше потресаващо красива, почти съвършена. Деколтетото и стегнатият корсаж на нейния моден бежов костюм показваха нежната шия и началото на издигащите се гърди. Едно мускулче заигра върху стиснатата челюст на Бърт. Как може, питаше се той ядно, една жена да бъде така ангелски красива и в същото време така дяволски зла? И — как може, питаше се той още по-ядосано, въпреки това да притежава силата да го изкушава и да го наранява?

Сабела слезе на площадката.

Тя кимна за поздрав и каза:

— Наистина не виждам защо е необходимо това пътуване.

Бърт отпусна ръце, но не пристъпи към нея. Не ѝ отговори. Само наклони тъмната си глава към външната врата, където Блантън ги чакаше, готов да я отвори пред тях. Когато излязоха отвън, Бърт закрачи до Сабела.

— Никога недей — предупреди я той тихо, докато вървяха по алеята пред къщата — да дискутираш нашия личен живот пред слугите.

Сабела го изгледа остро.

— Нямам идея за какво говориш. Никога не съм...

— Ти каза пред Блантън, че не мислиш това малко пътуване за необходимо.

— О, това ли! Е, наистина мисля така. Не виждам защо трябва да...

— Добрата новина стига до един човек — прекъсна я Бърт. — Лошата — до десет.

— Извинявай, не те разбрах — каза тя небрежно.

— О, много добре ме разбра — той взе ръката ѝ и я спря. — Дадени са ти предписания. От мен. Следвай ги и бъди щастлива, че няма да искам друго от теб.

Сабела изтръгна ръката си. Спусна се по пътеката към лъскавата черна закрыта карета, която ги чакаше на кръглата площадка. Гневът ѝ утихна и тя се усмихна с истинско удоволствие, когато видя Кепи Рикс, облегат на каретата. Може би престоят в Капистрано няма да е толкова ужасен в края на краищата, не и ако приятният надзирател на ранчото бъде с тях двамата.

— Кепи! — извика тя и побърза да го поздрави.

— Как си, миличка? — Кепи не я прегърна. Здрависа се с нея, поглеждайки нервно към Бърт. Сабела пое голямата му отрудена ръка в своите и като пренебрегна намръщения си съпруг, каза:

— Толкова се радвам, че ще дойдеш с нас в града! Мислех...

— Той няма да дойде — намеси се Бърт.

Все още стискайки ръката на Кепи, Сабела погледна гневно към мъжа си.

— Той ще ни откара в града — тя бързо насочи вниманието си към Кепи. — Нали така?

— Не днес — каза Кепи и поклати глава, сякаш да се извини.

Сабела бързо се огледа наоколо, но не видя никого.

— Тогава кой ще ни откара?

— Аз — каза Бърт.

Сабела пусна ръката на Кепи и се завъртя към съпруга си. Мисълта, че двамата ще бъдат сами по целия път до Сан Хуан Капистрано я изпълни с ужас.

— Но защо?...

— Защото аз казвам така.

С тези думи Бърт отвори вратата на каретата и я качи в нея. Когато тя високомерно се настани на удобната кожена седалка, той прибра полите на бежовия ѝ вълнен костюм около краката ѝ и грижливо затвори вратата.

После се обърна към Кепи, сложи ръка върху рамото му и каза:

— Ще се върнем по някое време утре следобед.

— Много добре — отвърна Кепи.

Снижавайки глас, Бърт го попита:

— Защо изглеждаш така притеснен? Зная пътя.

Възрастният мъж не отговори. Само кимна, обърна се и се отдалечи. Бърт сви рамене, заобиколи каретата и се качи на седалката до Сабела. Изобщо не я погледна. Взе поводите и подкара двойката расови коне.

Докато се движеха по алеята с палми към високите порти на ранчото, Сабела реши, че няма да проговори на Бърт по целия път до селището. Дори ако той реши да бъде учтив, няма да му каже нито дума!

Не беше необходимо тя да се тревожи за това. Бърт не правеше никакви опити да я ангажира в разговор. Отнасяше се с нея точно така, както всеки друг ден в ранчото. Сякаш тя изобщо не съществуваше.

Положението се промени, когато приближиха селището. След като я бе обвинил, че е актриса, той самият изигра чудесно представление. Беше събота и Сан Хуан Капистрано гъмжеше от пазаруващи дами и господа, шляещи се по улиците.

Стиснал здраво ръката на Сабела, Бърт се разхождаше с нея нагоре — надолу по дървените тротоари и обхождаше магазините. Срецнаха десетки стари приятели на Бърт и Сабела разбра, че те бяха чули за случилото се. Джена им бе казала. То бе изписано върху загрижените им лица.

Но когато Бърт Бърнет решише да бъде чаровен, той беше страхотен, както във всичко останало. Притежаваше дара, осанката, уникалната способност да управлява и да прелъстява. И да накара онези, които се съмняват, да повярват, че всичко е наред. Да повярват, че всичко, което са чули, е само една хубава лъжа, измислена от обезумялата бивша любовница.

Без да бъде зададен нито един въпрос и без да бъде казана нито една дума за обяснение, скоро всички бяха доволни, че красивите

младоженци са най-щастливата двойка. Никой не можеше да види дори намек за противното. Никой не можеше да усети и частица от беда. Известната усмивка на Бърнет беше по-широка от когато и да било и лесно можеше да се заключи, че Бърт обожава красивата си съпруга, както и тя него.

Сабела чу как някой развълнувано я вика по име, обърна се и видя, че към нея бързат двете ѝ млади приятелки Синтия Дъглас и Джени Дезмънд. Последваха прегръдки и тя се удиви на собственото си двуличие, когато, прегърнала нетърпеливо и двете, се чу да казва, че „те наистина трябва да се омъжат, защото бракът е наистина страхотна работа“.

Когато Бърт и Сабела се прибраха в хотела, доброто общество в Капистрано беше убедено, че всичко между тях е наред. И че ужасните слухове, които се носеха, са напълно неоснователни. Слава на Бога. Щом влязоха в луксозния ъглов апартамент на последния етаж на хотела, Бърт заряза преструвките. Бързата трансформация беше удивителна. Само за миг усмихнатият мъж, когото Сабела беше гледала през целия следобед, стана отново студен и недостъпен.

Веднага щом влязоха в апартамента, усмивката му изчезна напълно, топлите му сиви очи се превърнаха в хладно сребро и гласът му стана нисък и безличен, когато каза:

— Ще изляза за малко и...

— Къде отиваш? — тя го погледна въпросително.

— Ще вечеряме в девет часа — продължи той, оставяйки въпроса ѝ без отговор. — В уречения час ще те чакам долу в бара. Ще ме намериш там — обърна се, за да излезе.

— А какво ще стане, ако огладнея преди девет часа? — тя сложи ръце на кръста си.

— Това, скъпа моя, ще бъде твоето нещастие.

— Почакай поне минута — извика тя. — Дойдох до заключение, че...

— Можеш да правиш каквито заключения желаш. Това не ме интересува.

Вбесена, Сабела кресна:

— Девет часът е много късно! Ще вечеряме в осем часа.

— Не — каза той с абсолютно безизразен глас. — Ще вечеряме в девет.

— В осем! — настоя тя.

Със същия спокоен тон той обясни:

— Аз съм този, който дава нарежданията. А ти си тази, която ще се подчинява. В девет — долу.

Той я остави да беснее наоколо и да го нарича с разни имена.

Тя си обеща, че отново ще избяга, че скоро ще се освободи от него.

Когато гневът ѝ се поохлади малко, Сабела огледа скъпия апартамент. Погледът ѝ премина по елегантно обзаведения салон и тя прекоси двойната врата към слънчевата ъглова спалня. Когато влезе в нея, остана крайно изненадана.

Огромно махагоново легло със златиста кадифена покривка се ширеше в средата на стаята. Присвила вежди, Сабела се приближи и внимателно седна върху него. Прокара ръка по гладкото кадифе и моментално разбра защо леглото стои в средата на стаята. И по чие нареждане бе поставено там.

Високите от пода до тавана прозорци на предната и северната страна на стаята позволяваха на онзи или онези, които се намират в леглото, да имат необезпокояван изглед към Тихия океан.

Сабела внезапно скочи.

Намръщена, тя се зачуди колко жени са били в това легло със страстния Бърт Бърнет. Но почти веднага си каза, че не я е грижа. Пет пари не даваше за тях. Дали са били десет или сто — това нямаше никакво значение за нея. Тогава реши, че няма да му позволи да я докосне в същото легло. Проклетата да е, ако му позволи да прави любов с нея там, където е държал в обятията си други жени. Изобщо не бе искала да идва тук. Бе я накарал да дойде в Капистрано, така че всички да могат да ги видят заедно. Той дърпаше конците, сякаш тя бе марионетка!

Тази нощ нямаше да бъде така!

Амбицирана да го накаже за това, че я бе изложил на показ, и отвратена от собственото си двуличие, Сабела твърдо реши: тази нощ няма да му се отдаде.

Въпреки факта, че направо умираше от глад, Сабела нарочно изчака двадесет минути след девет часа, преди да тръгне от апартамента, за да се срещне долу с Бърт.

Без следа от надменност или радост, тя съзнаваше, че изглежда доста впечатляващо в дръзко скроената рокля от лъскаво черно кадифе. Русата ѝ коса бе вдигната и пристегната в кок. Вече не я носеше разпусната, защото именно така я харесваше Бърт. Голяма черна перла, провесена на черна кадифена панделка, блестеше в ямката на врата ѝ. Четвъртитото деколте на роклята беше изрязано много ниско, а прилепналият към нея корсет повдигаше гърдите ѝ така високо, че съществуваше опасност корсажът да се пръсне.

Сабела се намръщи, докато изучаваше образа си в огледалото. Роклята беше една от покупките, които бяха направили по време на медения си месец в Сан Франциско. До тази вечер не я бе обличала. Беше забравила, че е толкова изрязана. Съжалявайки, че не е взела по-подходяща дреха, Сабела направи гримаса пред огледалото. След това се засмя тъжно. Колко е глупава! Нямаше значение какво ще облече. Бърт изобщо не би го забелязал. Той въобще не я забелязваше вече.

Сабела излезе от апартамента, придвижи се до безлюдния коридор и слезе по широкото мраморно стълбище. Дългата черна рокля се влачеше след нея, шумолейки по блестящия мраморен под на фойето, докато тя вървеше царствено към ресторанта.

Спря, когато дълбок, познат глас произнесе името ѝ. Обърна се и видя Бърт на дългия лъскав бар в слабо осветения, облицован с ламперия салон. С чаша в ръка, той седеше с леко присвито коляно, подпрял кожената си обувка върху блестящата бронзова поставка за крака.

Изглеждаше поразително добре в прекрасно скроения си смокинг, закичен с бял карамфил в бутониерата. Гарвановочерната му коса бе току-що подстригана и грижливо сресана. Тъмното му лице бе гладко избръснато.

Сабела го погледна и за миг сивите очи, които срещнаха нейните, се изпълниха с жар. Тя усети как в нея се разгаря топлина. Почти незабавно очите му се превърнаха в късчета лед, студени и нетрепващи. Не питаха нищо, не казваха нищо. Пронизваха я така, сякаш тя изобщо не съществуваше.

Сабела преглътна с усилие, хвърли му смразяващ поглед и остана на мястото си, докато той изпразни чашата си, остави я върху лъскавия бар и хвърли банкнота до нея.

Най-после се приближи до Сабела. Не каза нищо. Хвана я за ръката и я поведе към ресторанта. По няколко стълбички стигнаха до избрана маса с изглед към океана.

Бърт поръча и за двамата, избирайки ястия, които изискваха много време, за да бъдат приготвени. Докато чакаха, той водеше учтив светски разговор, но Сабела знаеше, че това е само заради останалите хора в ресторанта. Не за нея. Бърт пълнеше чашата ѝ с вино в мига, в който се изпразваше, но самият той пи твърде малко. Вечерята се оказа дълга и спокойна. И дори след като бяха приключили с вкусните десерти, на Сабела ѝ се струваше, че Бърт не бърза особено да напуснат ресторанта.

Това я устройваше напълно. Беше доволна, че той се застоя над кафето и коняка, въпреки факта, че бе твърде късно и те бяха единствените хора, останали в салона. Това я навеждаше на мисълта, че той няма намерение да прави любов с нея. Това опростяваше нещата.

Сабела се прозяваше сънено, когато най-после се качиха в апартамента. Щом влязоха в осветения салон, Бърт се отправи към бара. Тъй като той си наля още един коняк, Сабела се запъти направо към спалнята, без дори да му каже лека нощ.

Убедена, че се е отскубнала за тази вечер, тя влезе в тоалетната стая, като захвърли обувките си. Бързо изхлузи силно изрязаната черна рокля, черния корсет, черното бельо, черните чорапи и всичко останало.

Тъкмо обличаше меката бяла нощница, когато Бърт влезе зад нея, хвана дрехата, преди да е паднала по бедрата ѝ, вдигна я отново през главата ѝ и я захвърли върху килима на пода. Сабела застина.

Бърт се наведе, целуна я по врата и я привлече към себе си.

Все още беше напълно облечен, фината материя на смокинга покри голия гръб на Сабела. Тя си пое леко въздух, затвори очи и тихо се помоли в душата си съпругът ѝ да я остави на мира. Да спре, преди да е започнал. Да отиде да се забавлява на друго място с някой друг.

Каза си да не се предава, независимо какво ще ѝ стори. Да не му доставя удоволствието да си мисли, че тя не може да му устои. Със стиснати зъби Сабела си повтаряше: „Няма да му отговоря! Няма да му отговоря! Няма да му отговоря!“

— Да, ще го направиш — каза Бърт с нисък хладен глас, сякаш бе прочел мислите ѝ.

Започна да я докосва, да я целува, да я възбужда, докато и двамата изгубиха представа за реалността.

Голи, те нетърпеливо се отправиха към леглото в центъра на стаята. Той ѝ нареди да гледа в неговите блестящи очи, докато двамата се движеха бавно и еротично — ако не сърцата им, то телата им бяха в пълен синхрон. Окъпани в сребрилата лунна светлина, те приветстваха хладния бриз, който влезе в стаята през отворените прозорци. Морският вятър повдигна тежките кадифени завеси, понесъл няколко случайно обрулени листа. Мина по килима и ги захвърли в дългите златисти коси, които ръцете на Бърт бяха освободили от кока.

И охлади разгорещените тела на любещите се.

Поне за момента.

ТРИДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Докато пътуваха към къщи следващия следобед, Сабела засрамено си припомняше събитията от изминалата нощ. Изчерви се при мисълта колко пъти и по колко различни начина бе позволила на Бърт да прави любов с нея. Позволи си да погледне скришом към него. Разположен на седалката до нея, той държеше хлабаво поводите с една ръка. От крайчеца на устата му се подаваше тънка кафява пура и през притворените му сиви очи пълзеше облаче прозрачен тютюнев дим.

Бърт беше без шапка и на челото му бе паднал кичур черна коса.

Сабела усети как пулсът ѝ се ускори. Непозволена топлина я заля и тя разбра, че страните ѝ се зачервяват. С раздражение отмести поглед. Устните ѝ се свиха в сурова линия.

Физическата сила и животинският магнетизъм на Бърт бяха могъщи. Твърде могъщи, реши Сабела. Тя ги ненавиждаше. Ненавиждаше Бърт. Ненавиждаше го за това, че имаше власт да я възбужда само като я погледнеше или докоснеше. Ненавистта ѝ нарастваше всеки път, когато той успяваше така лесно и изкусно да я прельсти.

В главата на Бърт се въртяха подобни мисли. Той също си спомняше страстното любене през изминалата нощ и това караше сърцето му да тупти силно и да усеща болка в слабините. Стараеше се да не поглежда към Сабела.

Русата ѝ красота и женското ѝ лукавство бяха могъщи, той знаеше това. Твърде могъщи. Ненавиждаше ги. Ненавиждаше Сабела. Ненавиждаше я за това, че имаше власт да го възбужда само като го погледнеше или го докоснеше. Ненавистта му нарастваше всеки път, когато тя успяваше без никакво усилие да го накара да я желае.

Двамата пътуваха в каретата в слънчевия декемврийски ден, без да се поглеждат един друг. Не разговаряха. Не се докосваха. Въпреки това, напук и на двамата, обземаше ги все по-нарастващо желание. Болезнена страст, която не можеха да овладеят. Сексуално желание, което — макар и неизказано — присъществаше осезаемо в тях. Чувството беше толкова силно, гладът им един за друг така голям, че Сабела не

зададе никакъв въпрос, когато Бърт рязко изви колата от главния път. Хваната здраво за седалката, тя се молеше в душата си съпругът ѝ да побърза, да подкара по-силно конете. Сърцето и биеше лудо в очакване.

Тя гледаше как Бърт нетърпеливо насочи конете по неравното поле към горичка от евкалипти. Слабото му лице беше като издялано от камък, а погледът му — вперен в гъстите и високи дървета пред тях. Изглеждаше едновременно опасен и привлекателен и това я възбуждаше страхотно. Сабела изгаряше от желание да премахне с целувки напрежението от устните му, да прокара нетърпеливите си пръсти по широките му голи гърди.

Стигнаха до евкалиптовата горичка. Бърт веднага забеляза тясна пътека във видимо непроходимия гъсталак и насочи каретата право към нея. Клоните на дърветата се огъваха и чупеха по гърбовете на изплашените коне и по каретата. Разлетяха се орляци птици, прах и листа.

Бърт успя с усилие да задържи конете. Черната карета спря под дебела сянка, напълно скрита от пътя, намиращ се на стотина ярда по-надолу. Захвърли юздите, без дори да ги преметне през халката на капрата, и протегна ръце към Сабела.

Тя моментално се оказа в прегръдките му, нетърпелива колкото него да се любят. Целуваха се пламенно, с широко разтворени усти и езици, които се милваха и се бореа за надмощие. Това не беше съдържана, сладко разгаряща се страст, а изригване на вулкан от желание. Сабела обгърна с ръце врата на Бърт и зарови пръсти в косата му. Жадните ѝ устни не можеха да се откъснат от неговите, въздишаха и стенеха в устата му, а нежните му пръсти тръгнаха по познатия път под широките ѝ поли.

Устните им най-после се разделиха след дългата влудяваща целувка. И двамата се задъхваха. Гледаха се в очите. Сабела нетърпеливо разкопча ризата на Бърт, а неговата търсеца ръка се пъкна под фустата с волани и погали корема ѝ. Устните му отново бяха върху нейните, горещи ѝ настойчиви, докато Бърт нетърпеливо дърпаше връзките на дантеленото ѝ френско бельо.

Притисната към седалката на каретата, Сабела галеше раменете и голите гърди на Бърт, а ноктите ѝ дразнеха твърдите гъсти косми.

Устата му се движеше властно върху нейната. Тя не можеше да разбере как той винаги успяваше да я разсъблече без усилие.

Когато дантеленото бельо стигна до коленете ѝ, пламтящите устни на Бърт се откъснаха от нейните и той повдигна тъмната си глава. Сивите му очи приличаха на жарко разтопено сребро, когато се вгледаха в нейните, и тя видя, че той вече не може да чака. Без да му мисли, Бърт разкъса прекрасното бельо. При този звук Сабела изпита невероятна радост от пълното си освобождаване.

Тя се задъха от удоволствие, когато Бърт отметна роклята и фустата ѝ, разголвайки я пред изгарящия си поглед и вълшебното си докосване.

Дишането ѝ се ускори и стана накъсано. Чувстваше тялото си възбудено, почти болезнено напрегнато. В същото време то беше станало така гъвкаво и податливо, че нейният смел и страстен любим можеше с лекота да прави с нея каквото си поиска.

Устните му разпалваха огън, който бързо се разливаше на вълни по цялото ѝ тяло. Сабела се отпусна назад. Клепачите ѝ натежаха и тя затвори очи. Дишаше бавно, като се молеше неистово този бавен огнен поток да не стихва никога. Без неговия разхлаждащ балсам тя със сигурност би изгоряла.

— Бърт! Бърт! — викаше Сабела, докато блестящите ѝ от неѝ очи се отваряха и затваряха, а тялото ѝ се извиваше, конвулсивно. Експлозията на страст и екстаз беше толкова силна, че тя можеше да я чуе, освен че я чувстваше. Оглушителен гръм буквално разтърси каретата под неѝ, а ехото остана да звучи в ушите ѝ.

В блаженството си Сабела осъзна, макар неясно в началото, че някъде наблизо бе станала истинска голяма експлозия.

Бърт продължаваше да притиска топлата си уста към пулсиращата плът на Сабела. Целуваше я, любеше я до крайния момент, в който викът ѝ заглуши всичко останало и тя неистово отблъсна лицето му от себе си, неспособна да понесе повече ласки. Бърт на мига вдигна тъмнокосата си глава, плъзна се на кожената седалка и грабна поводите, мълвейки:

— Исусе! Бентът Дриймо Дро!

ЧЕТИРИДЕСЕТА ГЛАВА

Оглушителната експлозия грубо разтърси спокойния следобед, мощният гръм раздрънча металните черचेвета на старата, солидно изградена къща.

— Всемогъщи боже! Бентът Дриймо Дро! — изрева Кепи Рикс и като тресна чашата си на кухненската маса, скочи на крака.

— Господи — промълви уплашено Кармелита Ривера. — Какво става? Случило ли се е нещо? — тя също скочи от масата.

Двамата пиеха заедно следобедното си кафе, отдадени на приятелски разговор.

— Скъса се бентът на Дриймо Дро — поясни ѝ Кепи и отчаяно затърси шапката си. — Току-що се скъса.

— Скъса се? Как е възможно?

— Някой го е вдигнал във въздуха!

— Не! — възкликна уплашено Кармелита, като му подаде широкополата шапка, оставена на празния стол. Последва го разтревожено до задната врата. — Кой може да направи такова ужасно нещо?

— Един Господ знае... — Кепи грабна шапката и я нахлупи на главата си. — Някой отвратителен, злонамерен копелдак... с твое извинение, Кармелита!

— Кепи, какво означава това? — тя последва навън разтревожения надзирател. Импулсивно сложи ръка върху рамото му. — Ако бентът се е скъсал, това е много лошо, нали така?

— Направо унищожително! — призна той, потупвайки разсеяно пълничките пръсти върху рамото си, и бързо се отдалечи.

Кармелита остана под силното слънце. Засенчила с ръка очите си, тя наблюдаваше как грубоватият Кепи изтича към конюшната с бързината на много по-млад мъж, отколкото бе в действителност.

— Намери ми динамит! — беше казала Джена.

взриви бента, тревожно поклати глава и отчаяно се запита: „Какво направих? Господи, какво направих...“

Разтреперана, зарови лице в дланите си. Зачака да се появят сълзи на срам и разкаяние.

Очите ѝ останаха сухи.

Времето минаваше.

Слабостта и тревогата ѝ изчезнаха. Джена вдигна глава и изпъчи гърди. Много добре знаеше какво е направила! И бе дяволски доволна от стореното!

Усмихна се. След това започна да се смее. Накрая се разтанцува. Носеше се в шеметен танц из спалнята си и се смееше щастливо. Чувстваше се прекрасно. Превъзходно! Не бе изпитвала такова щастие от седмици, от месеци. А защо пък да не се чувства щастлива? Защо да съжالياва за случилото се, когато вината не е само нейна?!

Не, тя няма вина! Виновен е Бърт Бърнет! Копелето си бе получило точно онова, което заслужаваше. Джена беше много доволна, че успя да му отмъсти!

Разбира се, нещата можеха да бъдат и много по-различни. Бе дала на Бърт още една възможност, но той не се бе възползвал от нея. Джена бе смятала, че щом му каже ужасната истина за лицемерната му съпруга — а именно, че Сабела Риос се е омъжила за него единствено за да се докопа до „Линдо Виста“ — той веднага ще се разведе и ще падне на колене пред бившата си годеница.

Не го бе направил.

Сега бе вече късно. Бърт нямаше да получи повече шансове. Джена бе останала твърде дълго търпелива, снизходителна и милостива. Но повече няма да бъде такава! Време бе най-после да помисли за себе си.

Джена продължаваше да се върти и да танцува из стаята, като едновременно с това събличаше дрехите си. Очакваше Киско да се появи до един час. Беше му обещала, че ако експлозията е успешна и Коронадо Крийк повече не тече през земята на Бърнет, ще му се отплати сърдечно. А той със сигурност ще се радва на всеки миг от нейната, благодарност.

Джена се понесе с танцова стъпка към леглото.

— Бум! Бум! Бум! — каза тя напевно. — Бум! Бум! Бум! — повтори, като повдигна роклята си и подскочи въодушевено няколко

пъти. — Бум! Бум! Бум! — стигна до кревата, завъртя се и седна.

С вдигнати поли, тя размаха крак високо във въздуха, свали единия от сините си копринени жартieri, нави го около пръста си и след това го захвърли. Проследи със смях как той прелетя през стаята. Свали и самия чорап от дългия си крак и го пусна небрежно на килима.

— Бум! Бум! Бум! — извика отново, като се хвърли по гръб в леглото и размаха ръце над главата си. — Чу ли това, Бърт? — попита тя притихналата стая. — Чу ли бумтенето, което ще превърне твоето скъпоценно ранчо „Линдо Виста“ в пустош, която не струва пукната пара?

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

— Копелетата са вдигнали във въздуха бента — изкрещя Кепи и се затича да пресрещне черната карета, която тъкмо пристигна на хълма точно над разрушения бент. — Проклетите Киско и Санто! Ще ги...

— Нищо няма да правиш — каза Бърт с тъжно примирение, докато слизаше от каретата. Присвил очи, той огледа разрушената скална преграда. — Това си е техният бент, техният резервоар и техният динамит.

Сабела остана в каретата, втренчила ужасен поглед в разрушения бент. Не вярвайки на очите си, тя дочу разговора между Бърт и Кепи. Чу как Бърт каза с равен и безчувствен тон, че не могат да винят Киско и Санто за взривяването на бента.

Чу и отговора на Кепи:

— Синко, нали не мислиш, че сеньор Дьо Темпъл е отговорен за това! Сенаторът е най-чудният човек, когото познавам. Той никога не би направил такова щуро нещо.

— Не, разбира се — беше безстрастният отговор на Бърт. — Това е представление единствено на Джена — безрадостна усмивка се появи на пълните му устни и той добави тихо: — Предполагам, че след като не успя да ме довърши, съобщавайки ми истината за моята съпруга, тя е решила да ме смаже по този начин.

— Небеса, ама ти наистина ли вярваш...

— Сигурен съм — каза Бърт с горчива усмивка. — Е, кажи, не съм ли късметлия, Кепи? Не една, а две хитри жени ме кълцат на парчета, решени да ме съсипят — обърна се към каретата.

— Ей, почакай малко — подвикна Кепи, — къде отиваш?

— Ами по дяволите, както изглежда — отвърна Бърт, като сви рамене и поклати тъмнокосата си глава.

Върна се при каретата. Когато се качи на седалката при Сабела, тя видя болката в присвитите му сиви очи. Усети напрежението в стройното му мускулесто тяло. Почувства се ужасно заради него. Искаше й се да има нещо, което би могло да направи, да му помогне по

някакъв начин. Плъзна се импулсивно към него и постави ръка върху силното му рамо:

— Бърт, искам да знаеш, че...

— Би ли млъкнала? — прекъсна я той студено, пронизвайки я с ледения си поглед. — Можеш ли да го направиш? Можеш ли просто да ме оставиш на мира?

— Да — гневът ѝ пламна мигновено. — По дяволите, мога да те оставя!

И Сабела остави Бърт на мира.

Когато пристигнаха в „Линдо Виста“, тя се оттегли в апартамента им на втория етаж и не го видя до края на деня. Малко след единадесет си легна сама. След като се въртя в леглото около половин час, тя уморена заспа.

Някъде около два часа сутринта се събуди от гореща настойчива целувка. Две топли ръце докосваха всички кътчета на тялото ѝ и мигновено ги възпламеняваха.

Бърт се разположи между дългите стройни крака на Сабела и проникна в нейната нежна и гореща плът. Усети как тя го поема дълбоко в себе си като в капан.

След няколко кратки страхотни моменти на физическа близост вълшебното усещане започна. Общият им оргазъм дойде с внезапно мощно избухване на екстаз, който ги остави потни, отмалели и задъхани.

Но когато всичко свърши, Бърт бързо се отдръпна и коравосърдечно обърна гръб на Сабела. С парещи сълзи в очите тя дълго лежа будна в тъмнината, питайки се как е възможно прекрасното голо тяло на мъжа, който се бе изтегнал до нея, да излъчва толкова силна топлина, когато сърцето в гърдите му бе студено като лед.

За „Линдо Виста“ настанаха тежки дни.

Всички бяха разтревожени. И за това имаше причина. В сухата, изложена на слънце земя нищо не можеше да вирее без вода. Нито хората, нито животните, нито растенията.

Нищо.

Истински дъжд не беше паднал в Южна Калифорния след онези проливни гръмотевични бури в късните следобеди на август. Без бента

над Дриймо Дро Коронадо Крик вече не минаваше през „Линдо Виста“, за да пълни постоянно каналите за напояване. Те скоро щяха да пресъхнат без шумящия поток.

Един хубав дъжд би помогнал временно, но не можеше да разреши проблема за по-дълго време. Ако не се откриеше нов източник на вода за напояване на ранчото, „Линдо Виста“ не би могло да съществува повече. Щеше да се наложи говедата и конете да бъдат продадени набързо и с голяма загуба. Градините с овощни дървета и бадеми щяха да изсъхнат. Гроздето щеше да опада от чупливите клони на лозите, изгорени и съсухрени от слънцето. Високата пустиня щеше да започне да си възвръща зелената долина, превръщайки я в изгоряла и гола пустош. Денят на благодарността дойде и си отиде, без да донесе нещо, за което да е нужна специална благодарност. Мрачното настроение, обзело голямата къща, не се разсея дори за празника. Марта и нейните кухненски помощници приготвиха ядене като за кралски особи, но никой не беше гладен.

Бърт напусна мрачен дневното угощение, почти без да се докосне до храната. Блъсна чинията си и взе бутилка вино от сребърната кофичка с лед, която бе поставена до него. Изправи се, извини се и отиде в библиотеката. Остана там през целия ден.

Но както обикновено, дойде в леглото на Сабела в хладната нощ на деня на благодарността. Целувките му имаха приятен вкус на вино. Той я люби бавно, по изключителен начин.

Нощните му посещения продължиха и по Коледа. Сабела вече подозираше, че е бременна. Въпреки това изчака до края на годината, преди да повика доктор Лидет в „Линдо Виста“. Той пристигна в хладния и облачен следобед на последния ден на декември 1880 година. След като ѝ проведе кратък, но пълен преглед, потвърди подозренията ѝ. Тя наистина очакваше дете. Докторът предположи, че раждането на детето ще бъде някъде около първата седмица на септември.

Отправяйки се усмихнат към долния етаж, сивокосият лекар попита:

— А къде е Бърт? Може би чака в библиотеката? Аз ли да му кажа или вие искате...

— Бърт не е вкъщи в момента — отговори Сабела, без да добави, че изобщо не е сигурна къде се намира той. Както и кога ще се върне.

— Аз ще му кажа — рече тя, като се насили да се усмихне, за да изглежда щастлива.

— Не бих ви укорил ни най-малко — каза усмихнатият доктор. И със сърдечен смях добави: — Тази вечер е Нова година. Може би ще искате да изчакате до полунощ — намигна ѝ. — Дайте му чаша пунш и го отведете под новогодишното клонче имел за целувка и тогава му съобщете радостната новина. Романтичен начин да започнете новата година, нали, мисис Бърнет?

— Да — отвърна Сабела, която много би желала да е така, но изобщо не беше сигурна, че това ще се случи.

И то не стана.

Полунощ мина. Старата година си отиде и новата настъпи, без да се появи Бърт. Сабела бе сама в апартамента им. Чувстваше се глупаво, ядосваше се и изпитваше съжаление към себе си. Премести поглед от пламтящите кедрови цепеници в камината към голямата сребърна купа с пунш край леглото и дългия листат клон от имел над вратата.

Сълзите напиреха в очите ѝ. Застана пред огледалото и започна да се съблича, оставяйки дрехите да се свлекат на килима.

Поклати тъжно глава и се запита как е могла да си помисли, че само защото е бременна, Бърт би променил отношението си към нея. Наистина ли бе повярвала, че двамата биха могли да прекарат една романтична вечер в своя апартамент, вдигайки тостове с пунша и целувайки се под коледното дърво?

Като стисна зъби и сви юмруци, Сабела така бързо се отправи към леглото, че се спъна в табуретката за крака, поставена пред стария износен кожен стол. Столът, на който бе изживяла някои от най-вълнуващите мигове в живота си. Столът, в който вече никой не седяше.

Столът на щастието.

В тази стая вече никой не беше щастлив. Нито Бърт, нито тя. Отчаяна, Сабела въздъхна тежко и се дотътри до леглото. Не потърси нощница. След четири месеца брачен живот с Бърт тя просто бе отвикнала да носи дрехи през нощта.

Пъхна се между хладните копринени чаршафи, обърна се настрани и затвори очи. Започна да си мисли за нещата, които се бяха случили през изминалата година. След това за онези, които може би щяха да се случат през предстоящата.

Тих вопъл на отчаяние се откъсна от устните ѝ и Сабела разпери ръка върху голия си плосък корем. Едва преди няколко часа бе научила, че носи дете в утробата си, но вече изпитваше желание да защити новия живот, който започваше в нея.

Дете. Син. Неин син.

Както лежеше сама в студената стая, осветена от огъня в камината, внезапно разбра, че никога няма да позволи на Бърт Бърнет, нито на когото и да било друг да ѝ отнеме сина!

Клепачите ѝ натежаха и тя започна да избира имена за своя син, приспивайки се с тази приятна дейност. Точно когато се унасяше, Сабела чу, че вратата се отвори.

Притисна чаршафа към гърдите си и тихо се извърна. Видя как Бърт влезе в спалнята, навеждайки тъмнокосата си глава под ухаещия имел. Тя понечи да заговори, да произнесе името му, но реши да не го прави. Мълчаливо го наблюдаваше, докато се разсъбличаше. Бърт застана гол пред камината, загледан в огъня. Тя разбра, че той се наслаждава на топлината от пламъците, както и на хладния нощен вятър, който докосваше голото му тяло. Бърт бавно се обърна, така че да застане с гръб към огъня.

Сабела рязко си пое дъх.

Беше удивително красив. Светлината на огъня трепкаше по бронзовата му кожа и разкриваше белези, напомнящи за раните на смел римски гладиатор. Строен и силен представител на човешкия род, той би забавлявал кръвожадните тълпи в Колизея със секващи дъха победи над мъже и животни. Победител, който бе спечелил още един ден живот.

А сега го бяха изпратили в леглото на една страстна езичница, която го бе наблюдавала в битката и му бе дадена за тази нощ. Тя беше неговата награда.

Сърцето ѝ започна да бие бързо, когато Бърт се приближи до леглото, дръпна завивката и се излегна до нея. Измина един дълъг, изпълнен с напрежение момент, в който той не я докосна. Просто лежеше настрана, положил глава върху свития си лакът, и гледаше Сабела.

Притаеният ѝ дъх внезапно изсвистя от гърдите ѝ, когато тъмната ръка на Бърт най-после се протегна и тънките му пръсти докоснаха лицето ѝ, устните, брадичката. Същите пръсти преминаха

като ветрило по голото ѝ рамо и продължиха надолу по деликатната ѝ ръка. След това той се надвеси над нея. Светлината на огъня се отразяваше в дълбините на жарките му сребристи очи.

Той сведе глава и я целуна по шията, а копринената му коса докосна брадичката ѝ. Като въздъхна от удоволствие, Сабела прошепна:

— Бърт... аз... имам да ти кажа нещо.

— Мммм — промълви той и устата му започна да се плъзга надолу.

— Това... вече е станало — каза тихо Сабела. — Доктор Лидет беше тук днес следобед. Той смята, че съм...

Устните на Бърт се отделиха от врата ѝ, ръцете му се отдръпнаха от бедрата ѝ.

— Сигурна ли си? — бе вдигнал глава, очите му пронизваха нейните. — Не е ли възможно лекарят да греши? Съвсем сигурна ли си?

Кимвайки, тя отвърна:

— Абсолютно сигурна съм. Доктор Лидет каза, че ще родя бебето някъде около първата седмица на септември.

Тя чакаше той да реагира по някакъв начин, да каже нещо. Но Бърт не продума. Вместо това незабавно стана от леглото, прекоси стаята и взе захвърлените си панталони. Застана пред огъня и бързо ги обу. Върна се до леглото и се загледа в Сабела.

— Повече няма да те безпокоя, скъпа моя. За последен път съм в ролята на расов жребец. Нужна ми е малко почивка, както и на теб. Приятни сънища.

Обърна се и отиде до вратата. Понечи да излезе, но имелът го удари по главата и го стресна. Погледна нагоре, оправя косата си и се извърна към Сабела.

— О, между другото — каза той, като се усмихваше студено, — честита нова година!

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

— Скъпи мои приятели — каза сенатор Нелсън дьо Темпъл, прегърнал с едната си ръка Джена, а в другата вдигнал чаша шампанско, — дъщеря ми Джена и аз желаем на всички вас честита нова година!

— Честита нова година! Честита нова година! — понесоха се викове сред музиката и смеха. Блестящата тълпа вдигаше тост за хиляда осемстотин осемдесет и първа година.

Сенаторът изпи до дъно шампанското, целуна леко дъщеря си по бузата и вече възнамеряваше да слезе от украсения с цветя подиум, когато Джена го хвана за ръката и го дръпна обратно.

— Почакай, татко — каза тя, усмихвайки се тайнствено. — Имам нещо важно, което ти трябва да съобщиш.

Сенатор Дьо Темпъл сбърчи вежди разтревожено. Какво го очакваше още? Все още не вярваше, че тя няма нищо общо с разрушаването на бента на Дриймо Дро. Боеше се да чуе какво е намислила дъщеря му сега. „Трябваше, помисли си той тъжно, да я възпитавам по-строго, когато растеше.“

Притеснен, сенаторът кимна и вдигна ръце, за да въдвори тишина. Необходими бяха няколко минути, за да могат веселящите в балната зала на семейство Дьо Темпъл да замлъкнат. Когато най-последно всички насочиха вниманието си към сенатора, Джена прошепна нещо на ухото на баща си.

Той зина от изненада и изумление. Преди да успее да каже и дума, представителният усмихнат дон Мигел Андрес Амаро си проправи път през тълпата и се качи на подиума, присъединявайки се към бащата и дъщерята. Усмихнатият испанец на средна възраст гордо зае мястото си до Джена и плъзна късата си ръка около кръста ѝ.

Удивеният сенатор най-последно успя да проговори. Успокоен и неописуемо доволен, той се прокашля, след това щастливо обяви на любопитните гости:

— Приятели мои, това наистина е една честита нова година! Красивата ми дъщеря току-що ми съобщи, че тази вечер се е съгласила

да стане съпруга на скъпия ми приятел дон Мигел Андрес Амаро!

Възклицания, писъци, викове и подсвирквания последваха удивителното съобщение. Бурни аплодисменти приветстваха чаровно усмихнатата Джена, която се обърна към niskия набит гранд и силно го целуна по пълното лице.

Един час по-късно тя целуна мъжа отново, докато двамата стояха сами в зимната лунна нощ на балкона на все още пълната бална зала. Тази целувка беше неговата награда, дето ѝ бе обещал онова, което тя желаше повече от всичко друго. Беше го помолила да се махнат от сковаващата скука и задушавашщото тесногръдие на Сан Хуан Капистрано! Тя искаше да се забавлява. Да се среща с интересни нови хора. И да води светски живот. Желаше да се премести в Лос Анджелис.

Дон Мигел бързо се съгласи. Той увери бъдещата си съпруга, че ще ѝ построи най-великолепната къща на крайморския булевард и ще я снабди с ескадрони от прислужници, които да задоволяват всяка нужда и желание на своята прекрасна господарка.

— Мигел, мой скъпи Мигел! — каза Джена с нежен момичешки глас, прокарвайки пръсти нагоре — надолу по широките ревери на черния му смокинг. — Има само едно мъничко нещо... — тя прекъсна по средата думите си, преструвайки се, че се стеснява да продължи.

Пълничките ръце нетърпеливо притиснаха талията ѝ и разтревоженият мъж попита:

— Какво е то, скъпа? Трябва да ми кажеш! Ще направя всичко, което пожелаеш.

— Казвали са ми, че в града има много опасности.

— Ти няма да си застрашена! Аз не бих...

— Как можеш да си сигурен? Забрави ли, че хладнокръвните бандити отидоха в ранчото посред бял ден и хвърлиха във въздуха бента на Дриймо Дро?

— А, да, да — измърмори дон Мигел, кимайки:

— Искам да взема с нас в Лос Анджелис моите доверени Киско и Санто. С тях ще се чувствам много по-сигурна там, те ще ме пазят, когато съм сама.

— Джена, моя скъпа гълъбице. Ти никога няма да бъдеш сама! Аз винаги ще бъда до теб.

Ръцете ѝ се плъзнаха по дебелия му врат и Джена склучи пръсти зад главата му.

— Знам, но... в онези редки ужасни случаи, когато ти няма да бъдеш с мен...

— О, любов моя! Разбира се! Ти трябва да ги вземеш с нас, аз настоявам за това! И всеки друг, когото би поискала.

— Никого друг — каза Джена, като му се усмихна сладко. — Ти си твърде добър с мен, Мигел. Целуни ме, скъпи!

Когато големият стенен часовник удари три часа, Джена отново целуваше Мигел. Нетърпеливо го целуваше за лека нощ в празното преддверие. Когато устните му се опитаха да се задържат върху нейните малко по-дълго, тя се отдръпна и се изсмя, сякаш бе шокирана и притеснена.

Мигел се извини незабавно.

— Скъпа — промълви той. — Прости ми! Ти си толкова красива, че се забравям — вдигна едната ѝ ръка към устните си, целуна дланта ѝ и не видя раздражението и скуката в очите на Джена. После продължи: — Броя дните и нощите. Изгарям от нетърпение да ми станеш съпруга!

— И аз — отвърна тя, насочвайки го умело към изхода.

Масивният мъж с блестящи очи не бе успял да стигне чакащата го карета, когато Джена се втурна по стълбището към апартамента си. Промъкна се в затъмнената, огряна от камината стая и нетърпеливо се огледа наоколо. Киско не се виждаше никъде. Тя начаса се разгневи. След това чу шум от вода. Усмихна се отново и се запъти към просторната баня.

Усмивката ѝ стана още по-широка.

Сребърен свещник с шест запалени свещи седеше на пода до ваната от розов мрамор. Трептящата им светлина падаше върху изпитото белязано лице и мокрите космати гърди на тъмния мъж, който лежеше в пълната с пяна вана.

С пура, стисната здраво между белите му зъби, Киско повдигна мократа гъба и каза вместо поздрав:

— Изкъпи ме.

Джена се подчини, смеейки се. Бе застанала на колене и гальовно прокараваше гъбата по гърба му, когато чу Киско да казва с неочаквано нежен глас:

— Омъжи се за мен, Джена, за да мога да се нанеса тук, при теб.
Омъжи се за мен!

— Да се омъжа за теб? — тя не вярваше на ушите си.

— Да. Защо не? Какво ще загубиш? Бърт Бърнет няма да се върне. Освен това ние с теб си приличаме. Омъжи се за мен, скъпа!

Джена се пресегна, сграбчи кичур от влажната му черна коса и привлече главата му назад върху гърдите си.

— Да не си луд? Не мога да се омъжа за теб!

— Защо не можеш?

— Защото ти нямаш никакво положение, нито пари.

— Нямам, но ти имаш.

— Но не достатъчно — каза тя, — съгласих се да се омъжа за дон Мигел Андрес Амаро.

— Господи! И ще ме зарежеш заради този дебел дърт гранд?

— Заради този дебел, богат и могъщ дърт гранд — поправи го тя със смях. И добави: — Но няма да те зарежа. Никога! Вземам те с мен, глупако. Нищо няма да се промени между нас. Ще бъдеш в моя апартамент — пусна косата му, хвърли гъбата във ваната и се изправи. С ръце на хълбоците, Джена му нареди: — Сега излизай от ваната и отивай в леглото ми, преди да съм решила нещо друго.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

През януари бурите прииждаха една след друга от океана и водеха свирепи ветрове, които трошаха клоните на дърветата и караха прозорците на голямата къща да дрънчат. Мрачното небе бе постоянно с цвят на олово, въздухът бе студен и натежал от влага.

Но дъжд нямаше.

Отегчена и самотна в апартамента си през дългия съботен следобед, Сабела отдръпна тежките завеси и отправи поглед към бурното море. След това към тъмното застрашително небе над него. Може бе тази нощ ще завали, каза си тя. Или поне утре. Трябва да завали най-после. Крайно време е.

„Мили Боже, направи така, че да завали дъжд и сложи край на проклетата суша, помоли се тя.“

Въздъхна тежко и сведе поглед към изложения на яростния вятър заден двор. Една самотна фигура на пейката привлече вниманието ѝ. Тя вдигна тревожно ръка към гърлото си, а очите ѝ се разшириха от изненада.

Бърт седеше сам в мрака, вперил отчаян поглед в морето. Силният студен вятър развяваше кичури от гарвановочерната му коса над красивото му лице и притискаше свободната кожена дреха към мускулестите му гърди. Той сякаш не забелязваше нито вятъра, нито студа.

Седеше на пейката, без да помръдне, като някаква статуя. Изглеждаше така разтревожен, тъжен и уязвим, че Сабела прехапа устни. Как би искала да му помогне! Но знаеше, че не може да го стори.

„Именно аз съм неговият проблем, помисли си тя тъжно. Поне най-големият, който Бърт има в момента.“

Той остана на циментовата пейка, докато зимният здрач го обгърна. Най-после стана, погледна замислено към къщата и отново се извърна към морето.

Сърцето ѝ се сви, когато видя как Бърт се отправи забързано към високата назъбена скала, надвесена над неспокойния разпенен океан.

Сериозно разтревожена, тя остана до прозореца, вперила поглед в сгъстяващия се мрак, докато най-после не видя как Бърт се завръща жив и здрав вкъщи.

Едва тогава въздъхна с облекчение и се отдръпна от прозореца. Сабела започваше да се мрази заради нещастиято, което бе причинила. Но когато чувството за вина ставаше непоносимо, тя си напомняше, че семейство Бърт също не бяха безгрешни.

„Линдо Виста“ беше откраднато от майка ѝ!

Но тази мисъл вече не я успокояваше, както преди. Сабела желаше от все сърце да не бе чула никога нито за „Линдо Виста“, нито за Бърт Бърнет. Животът ѝ се бе превърнал в ад, по-ужасен, от който не можеше да си представи.

Студените звездни нощи ѝ носеха болка и отчаяние. В самотното легло тя протягаше ръце и търсеше отново и отново топлината на стройното и силно тяло на Бърт. Но то никога повече нямаше да бъде до нея.

Бърт ѝ липсваше.

Липсваше ѝ познатият плътен глас, който шепнеше името ѝ в тъмнината. Липсваха ѝ силните му ръце, които я държаха в обятията си така, както никой друг преди това. Липсваха и отмерените успокояващи удари на сърцето му, когато положеше глава на неговите гърди. Липсваше ѝ сладкият екстаз, който той я бе научил да изпитва — вълнение, което никога повече нямаше да познае.

Самотна в нощите, тя се питаше с тъга къде ли е Бърт. Той излизаше някъде всяка вечер. Сабела виждаше как насочва Сам по алеята с палми и минава под арката на входа. Не го чуваше кога се прибира, нямаше представа кога и дали изобщо се е завърнал вкъщи. Натъжена, тя си представяше, че той отива при Джена дьо Темпъл или в някой публичен дом. Представяше си какви ли не неща — и нито едно приятно. Прилошаваше ѝ от мисълта, че Бърт е с друга жена и се люби с нея.

Утрините я правеха нещастна посвоему.

Тогава Сабела не можеше да се повдигне от леглото. Насилваше се да седне, но от това я връхлитаха още по-свирепи пристъпи на гадене и тя се отпускате на възглавницата, стенойки мъчително. Миризмата на храната я отблъскваше толкова силно, че Кармелита се отказа от опитите си да я накара да хапва поне малко на закуска. Под

очите на Сабела се появиха тъмни кръгове и тя започна да слабее, вместо да пълнее. Кармелита се тревожеше. Сподели притесненията си с Кепи Рикс и той незабавно изпрати човек за доктор Лидет.

Лекарят пристигна същия следобед. Докато преглеждаше Сабела, Кепи и Кармелита крачеха в притихналия коридор пред вратата ѝ и се успокояваха взаимно, че „всичко ще е наред“.

Докторът се появи на вратата и те се втурнаха към него. Разтревожени, заговориха един през друг, като в същото време си отправяха забележки да бъдат по-тихи. Лидет се засмя и призова и двамата да се успокоят. Мисис Бърнет, увери ги той, страдала от обичайно за първите месеци на бременността състояние, което е неприятно за жената, но не е опасно за здравето ѝ. Сутрешното гадене щяло да спре скоро и Сабела щяла да се почувства по-здрава ѝ пощастлива от когато и да било в живота си.

Кепи и Кармелита си отдъхнаха и благодариха на доктора за посещението. Никой от тях не спомена пред Бърт, че той е идвал при Сабела. Затова Кепи остана изненадан, когато доста след десет часа същата вечер Бърт почука на вратата му, пъкна глава в стаята и попита:

— Какво каза доктор Лидет? Са... мисис Бърнет зле ли е?

— Сабела е добре. Само има сутрешно гадене. Случва се при жените... Моята Джинива се чувстваше по същия начин, когато беше бременна с Елизабет Мей.

Бърт кимна и каза тихо:

— Съобщи на доктор Лидет, че трябва да идва тук веднъж седмично до раждането на бебето.

— Ще му кажа.

Без да го е грижа дали това ще се хареса на Бърт, Кепи започна да ходи при Сабела всяка сутрин, за да провери сам как се чувства тя. Когато я виждаше нещастна и отпаднала от сутрешното повръщане, болеше го за нея като за собствена дъщеря.

— Миличка, толкова ми е мъчно за теб! — мълвеше той и клатеше глава. — Господ е несправедлив към вас, жените. Не бива да страдате толкова много.

Кепи ѝ съчувстваше не само на думи. Той оставаше край леглото на Сабела и разхлаждаше с мокри кърпи изпотеното ѝ чело и бледите ѝ страни.

Тези постоянни грижи и нежно отношение към Сабела не убягнаха от погледа на Кармелита. Тя от самото начало харесваше едрият надзирател на ранчото. С времето започна да му се възхищава и да го уважава. За пръв път след смъртта на скъпия си съпруг Виктор изпитваше влечение към друг мъж. Не бе споделила с никого това. Беше сигурна, че Кепи я харесва, но той не даваше никакви признаци, че я оценява като жена.

И как да я хареса, питаше се Кармелита. Отдавна бе загубила стройната си момичешка фигура, в тъмните ѝ коси се бяха появили сребристи кичури. Знаеше, че представлява навъсена закръглена мексиканка на средна възраст, чието предназначение в живота бе единствено да се грижи за младата красива Сабела Риос Бърнет.

Кармелита и Кепи не бяха единствените, които се грижеха за Сабела. Както ѝ бе обещано, целият персонал я гледаше като писано яйце. Доктор Лидет идваше един път в седмицата, макар тя да казваше, че вече не е необходимо. След като утринното ѝ гадене преминеше, Марта ѝ приготвяше огромна изкушаваща закуска, която ѝ се сервираше на поднос в леглото.

Щом Сабела излезеше от вратата на спалнята, Блантън незабавно се появяваше, за да я придружи по стълбите. Ако тя пожелаеше да поседи в южния вътрешен двор, той имаше грижата да я наметне с топла дреха. Ако Сабела искаше да се поразходи до брега, Блантън настояваше да бъде до нея по стръмните стъпала. Всички се грижеха за нея така, сякаш беше болна.

Всички, с изключение на Бърт.

Той не ѝ обръщаше никакво внимание.

Минаваха дни, без изобщо да го види.

В тази студена февруарска нощ лежеше будна в огромното легло и си мислеше от колко време не бе виждала Бърт. Четири дни. Цели четири дни. И четири нощи. Беше го зърнала само веднъж, когато бе тръгнал нанякъде със Сам в ранни зори.

Сабела въздъхна, обърна се по корем и ядно си пожела да не го види поне още четири дни. Дори два пъти по толкова. Най-добре — никога повече!

Стисна очи и се опита да заспи. Но сънят не идваше. Обърна се пак по гръб. Леглото ѝ беше неудобно. Легна на дясната си страна. След това на лявата. Раздразнена, накрая отметна завивките и стана.

Наметна синя копринена роба върху нощницата си и се запъти към библиотеката. Ще си избере някоя книга, ще почете в леглото и ще заспи, надяваше се тя.

Измина тъмния притихнал коридор, слезе по стълбището и се отправи към библиотеката. Стресна се от стенния часовник, който удари два часа. А когато видя светлата ивица, която се прокрадваше изпод притворената врата на библиотеката, челото ѝ се сбърчи озадачено.

Сабела спря. В първия момент реши да се върне обратно в леглото, без да си вземе книга. Но след това размисли. Навярно някой бе чел до късно в библиотеката и слугите бяха пропуснали да загасят лампите. Продължи решително напред.

Стигна до притворената врата и надникна вътре с разтуптяно сърце. Бърт спеше дълбоко във виненочервен кожен стол с висока облегалка. В скута му имаше няколко книги, а още толкова — на пода около него. Всички бяха разтворени.

Изгаряща от любопитство, Сабела се приближи на пръсти, вгледа се в спящото му лице, след това коленичи на пода, за да види какво чете.

„Законът за собствеността гласи, че право над подземните и надземните води имат...“

Хидрология!

Бърт търсеше в томовете книги на тази изключително голяма библиотека решение на проблема с водата в ранчото. По време на медения им месец той ѝ бе разказвал развълнувано за водната система, основана на процеса на обезсоляване на морската вода, която хидролозите разработвали в момента и която би могла да промени всичко един ден.

Но от този ден навярно ги делиха още много години.

Сабела бавно се изправи и погледна Бърт със съчувствие. Той спеше непробудно, явно беше изтощен. В стаята беше хладно и тя си помисли, че би могъл да настине. Прииска ѝ се да го покрие с топла завивка, но не посмя да го направи.

Погледът ѝ премина от красивото му лице надолу към гърдите, които се повдигаха равномерно в съня, след това върху отпуснатите в скута му силни ръце. Едната покриваше страниците на разтворената книга. Другата стискаше нещо. Сабела се наклони, за да види какво е то. В следващия миг зина от изненада. Дългите пръсти държаха едно изсъхнало цвете тъй нежно, сякаш бе нещо безкрайно скъпо. Защо мъжът ѝ стискаше това смачкано цвете? Какво общо имаше то със... със...

Сцената се появи в съзнанието ѝ мигновено. Ужасната нощ, когато Бърт бе узнал истината. Сабела носеше рокля от розово кадифе, а Кармелита бе втъкнала кастилска роза в косите ѝ. Цветето бе паднало, когато тя изтича нагоре по стълбите към спалнята си...

Бърт бе намерил тази роза. Беше я запазил и сега я стискаше в ръката си.

Силно развълнувана, Сабела бавно отстъпи към вратата, без да откъсва поглед от него. Усети как сълзите напират в гърлото ѝ. Сърцето я болеше от състрадание, любов и мъничко надежда.

При вратата спря. Едва сега забеляза на кой стол бе избрал да седи Бърт. Коженият стол в цвят на червено бургундско вино, който бе използван толкова рядко, че изглеждаше почти като нов.

Столът на тъгата.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Зимните дъждове най-после започнаха, но представляваха само леки спорадични превалявания, недостатъчни за сухата твърда земя. Тъй като знаеха, че всяка капчица вода трябва да се запази, многобройните работници в ранчото се трудеха дълги часове под студения мъглив дъжд. Неколцина почистиха пресъхналите напоителни канали от боклуците и построиха временни цистерни за събиране на вода. Други наглеждаха и подкарваха огромните стада безжизнен добитък към малкото останали поляни с паша.

Не една студена и дъждовна утрин Сабела стоеше пред прозореца и наблюдаваше как група груби, добре екипирани каубои тръгва да смени онези, които бяха работили през нощта. Оставаше край прозореца, докато изтощената нощна смяна се завърнеше.

Тъй като знаеше, че Бърт и Кепи работят с мъжете през тъмните часове на нощта, Сабела не можеше да се успокои, докато не видеше Сам, големия петнист жребец на Бърт, следван отблизо от дорестия кон на надзирателя. Щом ги съзреше и се увереше, че ездачите са живи и здрави на седлата, Сабела започваше да диша по-леко. Нищо лошо не им се бе случило.

На Бърт нищо лошо не му се бе случило. Но на четвъртата нощ, когато двамата мъже излязоха на работа, Кепи леко протина. Сабела забеляза това вечерта, когато той дойде да я види. Предупреди го, че е най-добре да си остане вкъщи, докато му мине хремата. Кепи се разсмя на нейната загриженост. Упоритият лоялен надзирател на ранчото излезе отново с коня си същата вечер, като каза, че се чувства съвсем здрав.

— Исусе, вината е моя! — простена Бърт. В сивите му очи се четеше тревога. — Трябваше да му наредя да си остане вкъщи. Трябваше...

— Не винете себе си — каза доктор Лидет. — Нищо не би могло да накара стария каубой да си остане вкъщи, когато в ранчото има да се върши нещо сериозно.

Изминал бе повече от месец, откакто Кепи настина. Ако се бе погрижил за себе си както трябва, навярно щеше да му мине за ден-два. Но той не го бе направил.

Настинката, започнала като досадно главоболие, се бе проточила и накрая се бе превърнала в опасна, заплашваща живота му двустранна пневмония.

Едрият червендалест надзирател, който не бе боледувал нито ден в живота си, сега лежеше, блед и безжизнен, в леглото си. Дробовете му бяха лошо възпалени и изпълнени с ужасна течност. Той едва дишаше. Не можеше да преглъща. Едва говореше. Гласните му струни бяха отслабнали заедно с дихателната система.

През последните двадесет и четири часа Кепи ту изпаднаше в безсъзнание, ту се свестяваше. Доктор Лидет им каза направо, че болният се приближава бавно и опасно до смъртта.

Докторът сложи ръка върху рамото на Бърт:

— Сега си почини, Бърт. Той ще се нуждае от теб. Смятам, че ще се справи.

— Добре, ще ви послушам — каза младият мъж.

Отпуснат тъжно в стола до леглото на Кепи, Бърт остана при него, докато мартенското слънце залезе и стаята се изпълни със сенки. Блантън влезе тихо, запали лампата и попита господаря си дали има нещо против Кармелита Ривера да види Кепи.

— Тя много се тревожи за него — гласът на Блантън беше нисък и мек. — Двамата станаха добри приятели, откакто той легна болен.

Бърт се изправи.

— Разбира се. Тя може би ще пожелае да остане край леглото му известно време.

— Сигурен съм, че ще го направи.

Кармелита беше толкова разтревожена за Кепи, че не седна на стола край леглото му, а остана права до него. Внимателно наблюдаваше за някакъв знак на промяна и бе щастливо възнаградена, когато бледосините очи се отвориха и той я позна.

Тя почувства, че сърцето ѝ ще се пръсне, когато Кепи се опита да се усмихне и прошепна дрезгаво:

— Скъпа сладка Лита...

Никой друг не я бе наричал Лита. Никой! Единствено Кепи ѝ казваше така. Това име прозвуча като музика в ушите ѝ.

С насълзени очи Кармелита взе неговата мазолеста ръка и прошепна:

— Да ти донеса ли нещо, Кепи? Малко супичка или чай?

— Бърт — промълви той, сякаш бе въпрос на живот и смърт. — Трябва да говоря с Бърт! — думите му едва се чуваха.

— Ей сега — каза тя, притисна ръката му към бузата си и излезе от стаята.

В библиотеката Бърт бе заспал в стола на тъгата. Блантън леко го побутна, за да го събуди и му съобщи, че Кепи е в съзнание и е поискал да го види. Бърт веднага отиде при него.

— Какво има, приятелю? Какво мога да направя за теб?

— Синко — каза Кепи с дрезгав, развълнуван глас. — Има нещо, което трябва да ти доверя, преди да отида...

— Никъде няма да отиваш — възрази Бърт, опитвайки се да се усмихне.

— Не бъди сигурен — Кепи си пое дъх с усилие. След това бързо добави: — Знам, че си мислиш за Сабела, че...

— Не желая да разговаряме за моята съпруга — прекъсна го Бърт.

— Но аз трябва да ти кажа! — Кепи лекичко стисна рамото му. — Трябва да ти кажа за жена ти и за твоя баща.

Едно мускулче трепна върху брадичката на Бърт и тъмните му вежди се извиха нагоре:

— Какво общо е имал баща ми със Сабела Риос?

С насълзени очи и слаб глас Кепи най-после му разкри тайната, която го бе разкъсвала през всичките тези месеци. Призна му, че малко преди да умре Рели Бърнет му бе изповядал, че откраднал „Линдо Виста“ от младата Тереза Карильо — майката на Сабела. Бърт слушаше безмълвен и потресен, докато Кепи тъжно му разказа цялата история така, както му бе предадена на него самия.

— Не бъди твърде строг спрямо баща си — каза накрая умореният надзирател. — Той беше добър човек... Спаси живота на генерал Петч в мексиканската война и... запази „Линдо Виста“ при данъците и всичко останало — направи пауза, за да си поеме въздух и добави: — Трябваше да ти кажа... трябваше да ти кажа, преди да...

— Няма значение — прекъсна го Бърт, като го потупа по рамото. — Не е било твоя работа да ми го кажеш. Трябвало е да го направи

баща ми. Ти нямаш нищо общо с това.

— Сега разбираш защо Сабела... защо тя... — Кепи отново направи пауза, за да си почине, след това добави с нисък нежен глас, почти като шепот: — Виждаш ли, тя си мисли, че ти също си замесен. Убедена е, че си знаел всичко. Много си строг спрямо нея, а тя...

— Почивай си, Кепи — отрязва го Бърт. — Преуморяваш се.

В четири часа сутринта Бърт най-после се оттегли в една от стаите за гости, за да поспи поне няколко часа.

Малко преди шест часа сутринта Блантън почука на вратата на Сабела.

— Извинете, че ви безпокоя толкова рано — каза слугата, когато тя отвори. — Кепи иска да ви види.

— Идвам веднага. Само за минутка.

Без да среше разрошената си коса, Сабела набързо се облече и изтича надолу по стълбите към стаята на Кепи. Очите му леко заблестяха, когато я видя как се наведе над него.

— Здравей, миличка — каза той слабо.

— Здравей — отвърна тя, като го целуна бързо по трескавата буза и го хвана за ръката. — Извинявай, че изглеждам така ужасно.

— За мен ти си хубава като картинка — успя да каже той.

— Нищо подобно! Косата ми не е сресана, а толкова огромна и дебела съм станала, че вече всичко ми е отесняло — усмихна се и продължи: — Знаеш ли какво ще направя, Кепи? Ще нарека моя син на теб!

— Твоят син ли? Той ще е и син на Бърт — изхриптя болният мъж. — Чуй какво ще ти кажа, Сабела, знам, че между теб и Бърт има голямо недоразумение. Ти имаш право. Земята ти е била открадната, но младият Бърт не знаеше нищо за това. Кълна се пред Бога, че той изобщо не знаеше за случилото се.

Очите на Сабела се разшириха от изумление.

— Грещиш, Кепи — каза тя. — „Линдо Виста“ принадлежеше на майка ми...

— Знам, знам. Но Бърт не знаеше нищо. Нямахме ни най-малка идея, че баща му е откраднал земята от майка ти. Както и аз, докато Рели не ми каза истината, преди да умре. Той ме помоли да я разкрия

на Бърт — изнемощелият Кепи затвори очи за миг, след това си пое болезнено въздух. — Но аз не го направих. Знаех колко много Бърт обича и двама ви. Разбрах, че това ще го нарани жестоко и глупаво се надявах, че... — клепачите на Кепи потрепераха и той отвори леко очи. — Бърт е добър човек. Един от най-добрите. Не е редно синът да плаща за греховете на баща си. Мъжът ти е невинен. Искях да ти кажа това, дете. Ти размисли.

— Ще размисля — обеща Сабела.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Като излезе от стаята на Кепи, Сабела видя Бърт, небрежно облегнат на стената. Тъмнокосата му глава беше наведена, красивите сребристи очи бяха затворени. На мъжделивата утринна светлина скулите му изпъкваха, а очите потъваха в сянка. Беше изключително красив в износената дочена риза и мръсните дънки и с тридневната си брада. Също така изглеждаше уморен, разтревожен и измъчен.

Сърцето на Сабела заби така силно, че тя не посмя да заговори. На устните ѝ се появи лека усмивка, когато погледна с обожание тъмния замислен мъж. В същия миг почувства, че се изпълва с любов и състрадание към него. Колкото и да бе абсурдно, тя почти очакваше Бърт да отвори очи, да я види и нетърпеливо да я грабне в прегръдките си.

Той усети присъствието ѝ и вдигна поглед, но очите му останаха студени, когато срещнаха нейните.

Мечтите ѝ се разбиха при вида на безизразното му лице.

— Как е той? — попита я накрая. Гласът му прозвуча грубо, сухо и безизразно.

— Все същото — каза тя хладно и го подмина надменно, сякаш да разговаря с него бе най-нежеланото нещо на света.

Сабела бързо премина през салона, едва сдържайки сълзите на жестоко разочарование и съжаление. Колко глупаво от нейна страна да си въобразява, че нещата между тях биха могли да се променят! Сега, след като бе научила, че е напълно невинен и не е знаел за ужасната лъжа на баща му, тя виждаше вече всичко в нова светлина. Но за Бърт нищо не се бе променило. Нищо не можеше да се промени. Той никога не би намерил сили да ѝ прости.

Бърт продължи да стои, облегнат на стената. Дори не изви глава след Сабела. Когато тя напълно се скри от погледа му и изминаха няколко минути, той бавно се обърна. Притисна чело към стената. Безизразното му лице се изкриви от болка. Стисна юмрук и удари по стената.

Колко смешно от негова страна да предположи, че нещата между тях двамата биха могли да се променят! Действително, след като бе научил ужасната истина — че баща му всъщност е откраднал „Линдо Виста“ от майката на Сабела — той виждаше нещата в нова светлина. Но за Сабела нищо не се бе променило. Нищо не можеше да се промени. Тя никога не би намерила сили да му прости.

В ужасните дни, които последваха, Бърт и Сабела споделяха едно-единствено нещо: дълбоката си загриженост за тежко болния Кепи Рикс.

Той отново бе изпаднал в безсъзнание, така че не го оставяха сам нито за минута. Бърт, Сабела и Кармелита всъщност се бореха за привилегията да седят край леглото му.

Когато бе ред на Сабела да дежури край него, тя му говореше така, сякаш той можеше да чуе и разбере всяка нейна дума. Повтаряше му, че ще оздравее, че е необходим на всички и не могат без него. През тези дълги тихи часове тя също така му говореше с любов за Бърт. Сподели, че е много тъжна и съжалява за болката, която му е причинила.

— Ако сега всичко трябва да започне отначало, никога не бих дошла в „Линдо Виста“ и не бих създала всички тези неприятности. Това, което направих, е отвратително, непростимо. Но ти, Кепи, трябва да разбереш, че аз съм отгледана в дълбока, всепоглъщаща омраза към семейство Бърнет. Мразех Бърт, преди да съм го видяла. Това е самата истина.

Сабела въздъхна, след това се усмихна.

— Никога няма да забравя първия път, когато го зърнах. Това беше тържеството за неговия годеж и той закъсна. Спомням си как всички разговаряха и се смееха, след това изведнъж се получи някаква бъркотия при входа на балната зала. Разговорите замряха. През стаята премина шумно вълнение.

Разбира се, аз бях любопитна. Тъкмо си намерих място в предните редици на гостите, когато се появи висок широкоплещест мъж. Той застана точно под големия полилей и коленете ми започнаха да треперят. Носеше смокинг, черен като косите му, и снежнобяла риза, която красиво контрастираше на неговото гладко, загоряло от слънцето лице. В същия миг усетих, че това е Бърт Бърнет.

Сабела замълча, отдадена на спомена.

Когато най-после отново проговори, тя каза:

— Не съм и сънувала, че бих могла да се влюбя в него. Но това стана и аз не мога да направя нищо. Нищичко — въздъхна бавно и поклати тъжно глава. — Но знаеш ли какво, Кепи? Когато остарее и очите ми вече не виждат, а паметта ми започне да отслабва, аз все още ще помня онази нощ. Както и много от нощите, които я последвах. За един кратък, но прекрасен период от време Бърт ми даде повече любов и щастие, отколкото съм си представяла, че съществуват. И ако това не можеше... И ако това не може да продължи, аз ще запазя спомена в сърцето си.

Леко, почти с шепот, добави:

— Обичам Бърт и бих дала всичко, за да мога да оправя нещата. Но знам, че той никога няма да ми прости.

Когато застана край леглото на Кепи, Бърт започна да разговаря с него така, както бе направила Сабела. Увери намиращия се в безсъзнание надзирател, че ще оздравее и много скоро ще бъде отново из ранчото, където му е мястото. В това не можело да има никакво съмнение.

В последвалите тихи, бавно минаващи часове Бърт говореше на Кепи за Сабела. Призна, че е бил най-големият глупак на света. Тя бе влязла в живота му и бе започнала да го върти на пръста си в рекордно кратко време.

— Проблемът е, че ако всичко това трябваше да се случи отново... Ако аз знаех какво е имала предвид от самото начало... не съм сигурен дали не бих постъпил по същия начин.

Бърт въздъхна високо, след това се усмихна тъжно.

— Исусе, никога няма да забравя първия път, когато я видях. Бях закъснял за тържеството по случай моя годещ. Когато влязох, балната зала беше претъпкана и кой знае по каква причина се огледах наоколо и я видях. След това нямах очи за никой друг... Тя беше шеметно красива. Жива богиня с копринени руси коси, леко загоряла от слънцето кожа и стройно тяло, обвито в блестяща бяла коприна. Най-големите, най-тъмните очи, които някога съм виждал, гледаха право в моите.

Бърт подсвирна лекичко, след това замълча, отдаден на спомена. Когато най-после заговори, каза:

— Още тогава разбрах, че трябва да я имам, без значение какво ще ми струва това. И адът не би могъл да ме спре — засмя се безрадостно на самия себе си и добави: — Господи, влюбих се така силно в нея, че не ѝ дадох просто сърцето си, предадох ѝ цялата си душа — Бърт си пое въздух и поклати глава. — Но знаеш ли, Кепи, ни най-малко не съжалявам за това. Ако доживея до деветдесет години, никога няма да забравя прекрасния миг, когато за първи път я видях! Сабела е изключителна жена и преди да науча истината, тя ми даде — поне за малко — щастие, каквото не бях познал никога преди това. И какво? Сега мога да гледам на това начало като на един топъл прекрасен сезон под слънцето.

Бърт направи пауза, усмихна се и каза:

— А когато тя си отиде и остана сам, винаги ще нося спомена за нея, за да стопля живота ми, в който няма да има друга любов.

Помълча няколко минути. После каза:

— Аз простих на Сабела, но е ясно, че тя не ми е простила. Не съм престанал да я обичам, никога няма да спра да я обичам и повече от всичко на света бих искал тя да ме обича. Но Сабела не ме е обичала и никога няма да ме обича.

Кармелита също говореше на Кепи, когато седеше край леглото му. С топъл, почти майчински глас му казваше да не се тревожи, трябва да се оправи! Тя ще се погрижи за това! И в тези спокойни тихи часове му говореше за нещо, което занимаваше мислите ѝ — за тях двамата. Не за Бърт и за Сабела. За Кепи и за себе си.

— Знаеш ли, за нас не е чак толкова късно. Все още ни остават някои хубави години — тя притисна ръката му към гърдите си. — Не искам да кажа, че бих могла да заема мястото на твоята Джинива. Разбирам, че това не е възможно. Нищо не би могло да се мери с първата любов на младини. И аз се чувствам по същия начин. Виктор Ривера беше Бог за мен и аз го обожавам. Но Виктор и Джинива са мъртви, а ние сме още живи. С теб сме добри приятели и сме доволни, когато сме заедно. Това не е ли повече от достатъчно на нашата възраст?

Кармелита изведнъж се намръщи и поклати глава.

— О, Кепи, как ми се иска да съм все още красива! Бих искала да съм хубава за теб. Сега съм твърде дебела, в косите ми има сребърни нишки, а по лицето ми — бръчки — засмя се и добави: — Веднъж ти ми каза, че вече не виждаш така добре, както преди. Може би не ме виждаш толкова грозна тогава? Ще се грижа добре за теб, Кепи. Скоро ще се оправиш и ще ти направя един от моите специалитети. Двата ще седим в южния двор следобед и ще се разхождаме по залез-слънце. Ще се радваме един на друг, скъпи. Моля те, Кепи, моля те, отвори очите си — повтаряше тя търпеливо.

Точно по обяд на деветнадесетия ден от месец март Кармелита стоеше край леглото на Кепи и отново го молеше да отвори очи. Да я погледне. За нейна радост — той го направи.

Бе денят на св. Йосиф.

Всяка година на този ден лястовичките се връщаха в Капистрано. Тази година на този ден Кепи Рикс се завърна към живота.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

За случайния пътник или посетител „Линдо Виста“ през тази пролет изглеждаше, както обикновено. Внушителната сграда, кацнала върху скалите, блестеше под яркото майско слънце. Прекрасни увивни растения и разцъфнали храсти красяха белите стени на къщата. Вътрешният двор бе осеян с лавандулов цвят. Кастилските рози от двете страни на централната алея бяха току-що напъпили.

Птиците нежно пееха, накацали по дървото срещу прозореца на кухнята. Изоставили гнездата си, соколи — скитници се стрелкаха над високите скали в далечината. Пясъкът на океанските вълни галеше ухото и душата.

Отвън „Линдо Виста“ изглеждаше прекрасна картина на пасторален мир.

Но в бялата къща нещата съвсем не бяха спокойни.

Кепи Рикс беше достатъчно добре, за да се чувства виновен, че не може да помогне на Бърт, но не бе и толкова здрав, за да върши някаква работа. Беше слаб и безпомощен като бебе. За мъж, който не бе лежал болен нито ден в живота си, безпомощността бе труднопоносима. Кепи бе раздражителен и нетърпелив да стане и да се захване с нещо. Сега той бе необходим на Бърт повече от когато и да било, а вместо това лежеше като риба, изхвърлена на брега. Кармелита изслушваше мърморенията му, съчувстваше му мило и не му позволяваше да стане от леглото.

Сабела беше още по-нещастна от Кепи.

Физическото неразположение от първите месеци на бременността ѝ бе преминало, но нейната стройна фигура се променяше и тя започваше да се чувства тромава и некрасива. Физическата трансформация, която се извършваше в тялото ѝ, не беше единствената промяна в нея. Сабела бе станала по-нервна от когато и да било. Плачеше за най-малкото нещо. Спеше зле. Чувстваше се толкова нежелана и необичана, че дори понякога си мислеше да се хвърли в океана и да отплува тъй далеч, че да не може да се върне обратно.

Изпитваше страхотна нужда да усети около себе си любящите обятия на съпруга си. Рядко виждаше Бърт. Той отсъстваше от къщата през по-голямата част от времето и тя се питаше къде е и какво прави. Когато го виждаше, нямаше какво да ѝ каже. Гледаше през нея така, сякаш Сабела изобщо не съществуваше. Презираше я и тя се чувстваше ужасно нещастна.

Бърт беше не само нещастен, но и силно разтревожен. „Линдо Виста“ се изправяше пред най-ужасния недостиг на вода след унищожителните суши през шестдесетте години. Нямаше трева. Нямаше пшеница. Нямаше жито. Стотици глави добитък умираха, а онези, които все още бяха живи, бяха в толкова лошо състояние, че ребрата им се брояха под мръсната кожа.

Не беше паднала нито капка дъжд от началото на март. Напоителните канали, езерцата и потоците бяха толкова сухи, че пясъчните им дъна се бяха напукали от слънцето.

Бърт вече не разчиташе на дъжда. Сушата продължаваше, така че беше безполезно да задържи намаляващите стада. Нямаше друг избор, освен да ги изпрати на пазара и да вземе каквото може за тях.

Преброяването им бе тежка работа. Липсваха шегите и приповдигнатото настроение от добрите времена през изминалите години. Нямаше пари, да се наемат сезонни работници. Нямаше доходи от продажбата на клетите недохранени животни. Бърт бе много по-разтревожен, отколкото някой можеше да си представи.

Приятните топли майски дни преминаха в горещ и сух юни. Той се точеше безстрастно и накрая даде път на дългия зноен юли. Беше толкова жарко, че дори хладният океански бриз приличаше повече на горещия вятър, който идваше от пустинята.

Нямаше бягство от жегата.

Намиращата се в напреднала бременност Сабела просто не можеше да спи. Вече не можеше да лежи по корем, затова всяка нощ се изтягаше по гръб в тънката си батистена нощница, залепнала към изпотеното ѝ тяло. Питаше се защо изобщо бе легнала. Беше твърде горещо, неудобно и неприятно да се спи.

В една задушна нощ към края на юли Сабела почувства, че не може да лежи повече в горещата тъмнина. С усилие седна и провеси крака от леглото. Остана така за момент, преди да стъпи на пода.

Премина тромаво през тъмната стая и излезе на балкона. Хвана се за парапета и си пое дълбоко въздух, надявайки се, че той ще я съживи. Но дори навън всичко бе застинало и горещо. Ако не беше бременна, помисли си ядосано, би отишла да се разхлади в океана. Сабела въздъхна, прокара ръка по парапета и се отправи бавно към южната част на широкия балкон. Щом стигна там, тя се надвеси внимателно над него и погледна към двора. Неочаквано потрепери в потискащата горещина.

Видяла бе Бърт.

Гол до кръста и изпотен, Бърт седеше сам в библиотеката и се ровеше в книгите, разтревожен за бъдещето. Очите му бяха зачервени от многото четене и малкото сън. Усецаше тъпа болка в главата си. Беше му прекалено горещо и се чувстваше самотен, за да отиде да спи.

„Силвър Лайнинг“ беше продаден преди малко повече от месец. Евентуален купувач щеше да дойде да види „Калифорния Клауд“ следващата седмица. А след това какво? Ще започне да продава от земята? Ще разпродава огромното ранчо, което бе останало непокътнато в продължение на сто години?

Не можеше да понесе дори мисълта един акър от скъпоценното „Линдо Виста“ да премине в ръцете на някой бездушен непознат. Ранчото, напомняше си Бърт, не беше дори негово собствено. То беше на жена му.

Но това нямаше значение. Той трябваше да намери някакъв начин и да го запази. Въпреки че не му принадлежеше, че никога не е било негово, то щеше да бъде един ден на сина му. Никой не би оспорил правата на неговия син върху „Линдо Виста“.

Бърт въздъхна, затвори тежката книга и я пусна на пода. Раздвижи голите си схванати рамене, след това се облегна назад във високия стол и затвори болезнено очи.

Изминаха няколко минути.

Внезапно се сепна. Мокрият му от пот гръб се откъсна от стола и Бърт се плесна с длан по челото.

— Боже мой! — възкликна той. — Отговорът е бил тук през цялото време. Толкова ясен, колкото факта, че на лицето си имам нос!

Спомни си, че преди три или четири години бе прочел в „Лос Анджелис Таймс“, че разтопеният сняг, който се вливал само за един ден в океана, е достатъчен за нуждите на града през цялата година!

— Точно така! — каза Бърт на глас, щракна с пръсти и скочи на крака.

Без да чувства повече умора, той бързо се отправи към високите полици с книги и извади един дебел том. Издуха прахта от него и нетърпеливо клекна в средата на стаята. Разтвори книгата на пода и развълнувано запрелиства страниците, докато не откри онова, което търсеше — нещо, което бе прочел преди много време.

Когато го откри, Бърт прочете отново как по време на Римската империя древните набатийци в Йордания ограждали с канали сухата земя, така че дъждът, който валял веднъж годишно, се събирал в дълбоки цистерни, задоволяващи нуждите им през останалата част на годината.

Усмихнат и доволен от себе си, Бърт разбра, че сега е времето да започне изграждането на цистерни за следващата година. Щяха да са необходими месеци, за да се изкопаят огромни дълбоки дупки до най-отдалечените части на ранчото. Ако започнеха отсега, системата за събиране на водите щеше да е готова до зимните дъждове.

— Благодаря ти, Господи! — каза той на глас, вдигнал очи и ръце към резбования таван.

Въпреки изгарящата лятна горещина, Кепи Рикс бе възвърнал доброто си здраве забележително бързо. Казваше, че се дължи на Кармелита. Говореше го на всеки, който имаше желание да чуе, че не се е чувствал толкова добре от години.

Всички му вярваха. В очите му имаше нова искрица и причината за това отново бе Кармелита. След болестта му двамата прекарваха дълги часове заедно. За хора в напреднала възраст като тях те бяха забележително срамежливи и се чувстваха неудобно един от друг до момента, в който Кепи беше на косъм от смъртта. Сега разговаряха свободно за всичко под слънцето.

Но, разбира се, най-много говореха за Бърт и Сабела.

— Какво можем да направим ние? — каза Кармелита на Кепи, макар че бе задавала същия въпрос десетки пъти преди това. — Трябва да направим нещо, трябва! Сабела обича Бърт, сигурна съм в това. Не можеш ли да поговориш с него, да му кажеш, че...

— Виж какво, Лита, за това сме си говорили стотици пъти — отговори Кепи нежно, но категорично. — Казах всичко, което имах за казване, когато бях болен и мислех, че ще умра. Разкрих на Бърт истината за баща му. Казах на Сабела, че мъжът ѝ е невинен, че не е знаел нищо за това.

— Да, знам, но...

— Не мога да направя нищо повече. Бърт е упорит като муле. Винаги е бил такъв. Когато спомена името на Сабела, той ме отрязва.

— Същото е и със Сабела — оплака се Кармелита. — Мисли си, че той изобщо не се интересува от нея след всичко, което му е сторила. Но аз знам, че не е така. Виждам болката в очите ѝ...

— И двамата са големи хора — прекъсна я Кепи. — Не можем да ги учим как да живеят.

Кармелита въздъхна тежко.

— Но те се обичат! — възкликна тя.

— Тогава да ги оставим да се разберат. Не можем да им се месим повече — усмихна се и добави: — Нали не искаш те да се бъркат в нашия живот? Не бихме се зарадвали, ако ни предлагат съвет, който не сме поискали. Не ни е нужно тяхното разрешение ако решим да... — Кепи без нужда се прокашля и взе ръката на Кармелита в своята. — ... ако поискаме... да се оженим.

Тъмните очи на мексиканката блеснаха и тя му се усмихна.

— Ти ми предлагаш да се омъжа за теб?!

— Предполагам, да — лицето му се изчерви и той бързо добави: — Ако ме вземеш. Е, смятам, че ще е добре да почакаме, докато дойде бебето. Да видим какво ще стане с децата и с всичко останало, преди да съобщим на другите.

Кармелита докосна с обич лицето му.

— Ти си много добър и грижовен мъж, Кепи Рикс — каза тя. — Да, любов моя, ще те взема! — щастливи сълзи изпълниха очите ѝ.

— Е, Лита, недей да плачеш — рече той, като протегна ръка към нея.

Август беше наистина страхотно горещ.

Постоянно загрижена за доброто състояние и здравето на Сабела, Кармелита нетърпеливо я наблюдаваше през дългите знойни дни. Разхлаждаше я с мокра гъба и винаги имаше подръка чай с лед или лимонада. Грижеше се Сабела да се храни добре. Следеше за признаците на болки или опасност с приближаването на края на бременността ѝ.

Всяка вечер, когато жаркото лятно слънце най-последно залязваше зад океана, Кармелита помагаше на Сабела да слезе по стълбите в южния вътрешен двор. Кепи се присъединяваше към тях, след като през деня бе помагал за изкопаването на дълбоките резервоари.

Бе обяснил проекта на двете жени, след като Бърт бе огласил плана, с който се надяваше да спаси ранчото. Сега, когато работата по изграждането на системата беше вече в ход, Кепи им съобщи колко усилено работи Бърт. Каза им, че няколко нощи дори не се е прибирал вкъщи, а е спал на работната площадка в един от най-отдалечените краища на ранчото. Тази информация, вметната уж съвсем случайно, беше предназначена за Сабела. Кепи беше достатъчно чувствителен, за да знае, че тя се пита къде ходи Бърт нощем. Съзнаваше, че жените си правят заключения много бързо, особено когато са бременни. Не искаше Сабела да си помисли, че съпругът ѝ изневерява, след като не го правеше наистина.

Кепи не се подведе нито за миг от това, че Сабела изглеждаше сякаш безразлична. Не се подвеждаше и от привидната незаинтересованост на Бърт, когато му съобщаваше последните новини за здравето на жена му. Макар че нито единият не питаше за другия и не казваше нито дума за него, Кепи се грижеше всички техни незададени въпроси да получат отговор.

Август най-последно свърши, но не и ужасната горещина.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Течеше септември.

В една задушна сряда в средата на септември Бърт вечеряше в хотел „Мисия“ с единственият банкер в селището. Беше горещо. Уморен и отегчен, той се въртеше неспокойно на стола, очаквайки с нетърпение да приключи деловата среща и да се прибере у дома.

Първоначално бе планирал да остане тази нощ в Капистрано. Но Сабела бе обсебила мислите му. Мислил бе за нея през целия ден. Не можеше да я прогони от съзнанието си. Питаше се дали няма някаква по-особена причина за това. През гърдите му премина тревожна тръпка. Извини се и прекрати срещата. Без да смени вечерното си облекло, Бърт се качи на Сам и тръгна към „Линдо Виста“. Жребецът сякаш усети, че господарят му бърза. Незабавно препусна в устремен галоп и не спря, докато не се озова пред конюшната в ранчото.

Бърт скочи от жребеца и го плесна по гърба.

— Върви в конюшната, Сам — каза му той. — Момчетата ще те разтрият добре.

Сам изпръхтя и се подчини на заповедта му.

Бърт едва се сдържа да не се затича към къщата. Крачеше бързо към тъмния дом, обхванат от силна уплаха. Чувстваше се нервен. Беше притеснен. Трябваше да се увери, че Сабела е добре. Или по-точно, че детето, което тя носи, е добре.

Неговото дете. Синът му.

Бърт се запъти направо към северното крило на къщата. Изкачи се по задното стълбище, като вземаше по две стъпала наведнъж. Леко почука на вратата на спалнята. Отговор не последва. Натисна полака бравата и предпазливо надникна в стаята. Леглото беше празно. Разтревожи се не на шега...

Минаваше единадесет часа през нощта. Къде беше Сабела, по дяволите?

Може би бе останала по-дълго на долния етаж. Той се бе качил по задното стълбище и навярно затова не я бе видял. Понечи да излезе от спалнята, когато чу тананикане.

Съвсем лекичко. Нежно.

Бърт отвори уста, за да извика. Затвори я, без да издаде звук. Безшумно прекоси застланата с килим спалня и се приближи до откренатата врата на банята. Любопитно надникна в нея.

И дъхът му спря.

С прибрани на тила коси, леко привела глава, Сабела стоеше гола на светлината на свещта и мажеше с балсам големия си корем.

— Сабела! — нежно промълви той.

Тя стреснато вдигна поглед и бързо се протегна за хавлията, вперила в Бърт ококорените си очи. Отмаляла, поклати глава и се покри с кърпата.

Бърт се приближи бавно и застана на колене пред нея.

— Ще ми позволиш ли... да те докосна? — попита той, почти молейки я за това.

Не изчака отговора на Сабела. Тя нервно преглътна, когато той издърпа кърпата и я захвърли настрана. С пламнало от притеснение лице младата жена взе протегнатите му ръце и нежно ги постави върху блестящия си от балсама корем.

Широката усмивка, която озари лицето му, беше първата истинска усмивка на Бърт, която Сабела виждаше от месеци. Тя също се усмихна. И с радост се съгласи, когато той я попита:

— Може ли — красивите му сребристи очи се срещнаха с нейните — аз да те намажа с балсам? Ще го направя много внимателно, няма да те нараня!

— Разбира се, че може! — отвърна тя нежно. Гърлото ѝ се сви от вълнение.

Сабела седеше, срамежливо усмихната, гола и уязвима, а Бърт свали черния си смокинг, нави ръкавите на бялата официална риза и отново застана на колене пред нея. Тя му подаде шишенцето с балсам. Бърт сипа малко от течността в ръката си, постави шишенцето на пода и започна внимателно да нанася балсама върху корема ѝ.

— Това разхлажда ли те? — попита той.

Сабела се засмя леко.

— Не. Бременните жени слагат балсам на корема и бедрата си, за да не им останат белези от разтягането на кожата — поясни тя.

— О!... Хъм, боя се, че съм ужасно незапознат с тези неща — призна си Бърт. — Но имам желание да се изуча! — засмя се по

момчешки и от това изглеждаше по-млад и по-хубав от когато и да било. Докато сръчните му пръсти галеха плътта ѝ, той попита: — Добре ли се чувстваш? Как си?

— Чудесно — увери го тя, стоплена от неочакваната нежност в очите му, — макар че вече преносвам бебето с две седмици.

Бърт я дари със своята неотразима усмивка.

— Ти наистина изглеждаш чудесно! — със страхопочитание и обич плъзна погледа си по наедрелите ѝ гърди, кръглия корем, блестящите ѝ бедра. — Изглеждаш... прекрасна!

Сърцето на Сабела биеше лудо. Искаше ѝ се да протегне ръка и да докосне Бърт. Да обвие ръце около врата му и да притисне красивото му лице към гърдите си.

— Благодаря ти — каза тя. — Ако съм прекрасна, то е, защото твоят син е в мен.

Бърт не отвърна нищо, но Сабела забеляза как едно мускулче на лицето му потрепери, а в очите му проблесна пламък. Продължаваше да втрива балсам в кожата ѝ, не само по корема, но и по бедрата ѝ. Тя въздишаше, усмихваше се и си мислеше, че вече всичко между тях ще бъде добре. Но след малко Бърт миеше ръцете си, наметнал смокинга върху раменете си. Напускаше я. На вратата спря и се обърна.

— Сабела — произнесе нежно името ѝ.

— Да? — каза тя, затаила дъх.

Изминаха няколко дълги секунди.

— Нищо — рече той.

Сабела усети, че ѝ прилошава. Разбра, че нищо не се бе променило. Нищо не би могло да се промени, ако тя не предприемеше нещо.

Всичко зависеше от нея.

Тя бе виновна, че нещата се объркаха.

Тя беше тази, която трябваше да ги оправи.

Изтощен от дългия уморителен работен ден, последван от деловата вечеря в селището, Бърт се съблече и се хвърли гол в леглото в стаята за гости на долния етаж. Доволен, че Сабела е добре, той заспа на мига.

По-късно бе изтръгнат от дълбокия си сън от странен оранжев блясък, осветил тъмната стая. Бърт седна и се огледа тревожно наоколо. След миг скочи на крака. Изтича до отворената врата към двора и примига объркано от уплаха.

На прежурената от слънцето поляна, на по-малко от двадесет ярда от него, гореше огън. Ярки оранжеви пламъци се издигаха към небето. Между него и пламъците стоеше жена.

Бърт инстинктивно затвори вратата и затърси трескаво панталоните си. Пъхна се в тях и излезе, докато все още ги закопчаваше. Объркан, той се затича по поляната. Сърцето му биеше бясно.

На двадесетина крачки от жената и огъня Бърт спря и впери поглед в тях.

Огряна от огнените езици, Сабела му се усмихваше. Без да каже нито дума, тя протегна ръка към пламъците и привлече вниманието му към онова, което гореше в тях. И Бърт едва сега го забеляза. Гореше столът на тъгата.

Бърт отмести поглед от него и видя как Сабела размахва стар дневник с кожени корици, за да може той да го види.

Веднага му стана ясно, че това е проклетият прословут дневник на Ривера. Наблюдаваше с възторг как Сабела се извърна и го хвърли в пламъците. След като го направи, тя изтупа ръцете си и тръгна към Бърт. Спря точно пред него и каза:

— Не можеш да ме отпратиш от себе си, Бърт Бърнет! Отказвам да си тръгна. Ще остана тук, каквото и да се случи. Това е нашата земя, твоя и моя. И ще ти кажа още нещо: обичам те. Обичам те, без значение дали това ти харесва или не. Това е.

Обърна се и отмина, докато Бърт стоеше онемял, впил поглед в нея, и клатеше глава от изумление. На лицето му се появи усмивка. След това се разсмя. Тръгна след Сабела, хвана я за ръката и я обърна с лице към себе си.

— Харесва ми! — заяви усмихнат.

— Е, това е добре.

— Ти си истинско съкровище!

— Едва сега ли го откри? — Сабела обвини ръце около врата му. — Бърт, съжалявам за всичко, което се случи. Моля те, прости ми!

Ръцете му я обгърнаха. Той нежно я привлече към себе си и когато наедрелият ѝ корем се притисна до него, Бърт бе завладян от мисълта, че детето им в този миг е сгушено в прегръдката им.

— Само ако ти ми простиш, любима!

— Няма да ми е трудно — каза тя, — тъй като не си направил нищо лошо.

— А ще ти бъде ли лесно да ме обичаш още петдесет или шестдесет години?

— Господи, откъде да знам? — подразни го тя. — Попитай ме пак след петдесет години!

Бърт се засмя, сведе устни над нейните и я целуна. Сабела изписка изненадано, когато той я взе на ръце.

— Не можеш да ме носиш! — възпротиви се тя. — Много съм тежка.

— За мен си лека като перце — каза той и я понесе към къщата.

Кепи Рикс ги наблюдаваше от тъмната спалня в южното крило. След като именно той беше изнесъл тъмночервения кожен стол и го бе запалил по молба на Сабела, не изпитваше никакво угризение от това, че остана, за да види какво ще се случи нататък.

Усмихнат доволно, той се върна в леглото, щастлив почти колкото сдобрената двойка.

А те наистина бяха много щастливи.

В спалнята на горния етаж Бърт и Сабела лежаха един до друг на голямото легло. Зажаднелите ѝ устни се движеха по лицето му, ръцете ѝ търсеха любимите кътчета от силното му стройно тяло. Между целувките се прошепваха слова на любов, извинение и безкрайна обич.

Сабела заспа щастлива в прегръдките на съпруга си.

Два часа по-късно тя се събуди от мъчителна болка в гърба. Стисна зъби и я изчака да премине. Вместо това, болката стана още по-нетърпима.

Сабела се обърна към Бърт. Той спеше дълбоко. Не искаше да го буди — беше работил през целия ден и трябваше да си почине. Не биваше да го безпокои.

Бавно се освободи от прегръдката му. С изкривено от болка лице се придвижи с усилие към ръба на кревата. Привдигнала се бе на

лакти, когато Бърт се събуди от някакъв кошмар. Сърцето му биеше лудо, главата му се въртеше.

— Господи, не! — извика той при вида на болката върху нейното бледо и измъчено лице.

— Бърт... Помогни ми! — простена тя.

— Ще ти помогна, любима! Ей сега ще ти помогна!

Бърт бързо нахлузи панталоните си и изскочи в коридора. Викна прислугата с такъв силен глас, че навярно и глухите го чува. Доста изплашен, той побърза да се върне при Сабела. Нежно облегна главата ѝ на рамото си и я увери, че всичко ще бъде наред.

Кармелита пристигна първа по халат и сплетена за през нощта коса. Закима тревожно, когато Бърт ѝ каза, че Сабела, изглежда, започва да ражда. Блантън и Кепи се появиха секунди след нея, задъхани от вълнение.

— Доведете доктор Лидет! — викна им Бърт.

Докторът пристигна след час. Болките на Сабела се засилваха, но тя хапеше устни и се опитваше да не вика. Надяваше се, че скоро ще престанат.

Но болките продължаваха.

На следващото утро Бърт все още крачеше тревожно пред затворената врата, докато Сабела се гърчеше, неспособна да сдържа стенанията си. Ужасните болки минаваха през нея и я оставяха слаба, плувнала в пот и уплашена.

Септемврийското слънце се издигна в небето и денят стана горещ. Кармелита трябваше да сменя час по час подгизналата нощница на Сабела.

Доктор Лидет говореше на мисис Бърнет с нисък, успокоителен глас, сякаш всичко вървеше нормално. В действителност се боеше, че може да изпусне и нея, и детето. Когато към десет часа излезе от стаята на родилката, за да вземе глътка свеж въздух, бе принуден да признае пред Бърт, че жена му и детето му са в опасност.

Със застинало от болка лице Бърт му каза:

— Трябва да спасите Сабела дори ако това означава да загуби бебето. Чухте ли ме, докторе? Не мога без нея! Не мога!

Бърт остави зяпналия от изумление доктор и се втурна в стаята при измъчената си съпруга. Стиснала очи, за да понесе следващия

пристъп на болка, Сабела ги отвори, когато чу мъжът ѝ нежно да произнася името ѝ.

— Бърт — промълви тя. — Страх ме е!

— Не се бой! — взе ръката ѝ и коленичи до леглото. — Аз съм тук. Ще бъда с теб до края!

И направи точно това.

Остана до леглото на Сабела по време на ужасното изпитание, като целуваше мокрите ѝ от пот слепоочия, държеше студените ѝ ръце, милваше бледото ѝ лице. И я молеше безмълвно да не го оставя. Борбата на живот и смърт продължи през целия дълъг горещ ден, тъй като отслабналата, намираща се почти в безсъзнание Сабела не можеше да изхвърли детето от омаломощеното си тяло.

Бърт гледаше измъченото ѝ, лъснало от потта лице и се проклинаше, че ѝ бе причинил всичко това. Молеше се за живота ѝ, поскъп от неговия собствен. Шепнеше ѝ отново и отново колко много я обича и боготвори.

В края на дългия ден на изток се оформиха огромни гръмотевични облаци. Слънцето се скри и скоро се разнесе свежият мирис на дъжда. Светкавици прорязваха небето, затрецяха гръмотевици, ламаринените черचेвета задрънчаха.

Когато дългоочакваният дъжд най-после започна, Сабела роди бебето.

Мъничко, с червено личице и напълно оформено телце, новороденото писна — достатъчно високо, за да го чуят въпреки дъжда — и увери тревожните си родители, че дробовете му са силни и здрави.

— Бебето е добре — успокои ги докторът. След това се усмихна на Сабела и я потупа по ръката: — Ти също ще се справиш. Имаш характер, момичето ми! Оказа се изключително храбра жена!

Засиялата Кармелита донесе малкото изкъпано новородено на майката и внимателно го постави в ръцете ѝ. Докато Сабела и Бърт гледаха усмихнато своето здраво бебе, мексиканката дръпна доктора за ръкава и му даде знак да я последва навън от стаята.

Кепи вдигна нетърпелив поглед и отпусна рамене с облекчение, когато Кармелита му кимна утвърдително и се усмихна.

Сами със своето малко бебе, изпълнените с благоговение родители целунаха пищящото човече, след това се целунаха един друг.

— Обичам те, любима! В този миг те обичам повече от когато и да било! — каза Бърт на Сабела. — Благодаря ти, че ми даде такава прекрасно бебе!

— Е, ти също имаш пръст в това, доколкото си спомням — усмихна се тя.

Бърт се засмя.

— Не бих могъл да живея вече без вас.

По страните на Сабела се стичаха сълзи на щастие.

— Няма да ти се наложи, скъпи — увери го тя. — Ние никога няма да те напуснем.

Бърт целуна устните ѝ. След това целуна покритата с пух бебешка главица и заяви:

— Аз съм най-щастливият, най-големият късметлия на света!

Уморените клепачи на Сабела се плъзнаха над тъмните ѝ блестящи очи.

— Не си по-щастлив от мен! — каза тя.

— От теб ли? — попита Бърт с нежен глас и отметна кичур мека руса коса от страната ѝ. — И защо, любима?

Сабела се усмихна, въздъхна и прошепна уморено:

— Защото ти и бебето сте мои.

ЕПИЛОГ

ИЗ СВЕТСКАТА ХРОНИКА НА „ЛОС АНДЖЕЛИС ТАЙМС“, НЕДЕЛЯ, 23 МАЙ 1902 Г.

„Младоженецът, потомък на стар калифорнийски род земевладетели, е бил награден лично от президента Теодор Рузвелт за смелите си дела през онзи ден в Сан Хуан Хил. Младоженката...“

— Няма да отида! Не, господа! Можете да кажете това на онзи млад герой! Няма да участвам в това — Бъртън Дж. Бърнет захвърли вестника на масата.

Сабела Бърнет само се усмихна на своя намръщен съпруг и каза спокойно:

— Ще отидеш, скъпи.

Той повиши тон:

— Няма да отида! — този път блъсна с юмрук по масата.

Ударът стресна остарелия Кепи Рикс и го извади от дрямката му. Той вдигна снежнобялата си глава и се огледа тревожно наоколо.

— Хъм... Какво става тук, Лита? — попита.

Кармелита потупа успокоително приведеното рамо на осемдесет и осем годишния си съпруг.

— Всичко е наред, Кепи. Просто разговаряме за венчавката.

— Пак ли? — измърмори старецът, отправил поглед към намръщеното лице на Бърт. — Аз си мислех, че вече е решено.

— Решено е — каза нежно Сабела и наля още кафе в чашката му.

Бърт я погледна свирепо.

— Няма да позволя да ми се налагат в собствения ми дом! — извади пура от джоба на ризата си. — Всички да го знаят добре!

— Всички? — попита жена му, вдигнала обвинително безупречните си вежди.

— Всички! — увери я Бърт, като запали пурата, взе отново вестника и започна да чете, мърморейки под носа си.

Сабела се усмихна с обич, загледана в упорития си съпруг. На петдесет и три години Бърт все още имаше внушителна фигура — висок и строен, с пронизващи матовосиви очи и кънтящ глас.

Сабела въздъхна със сладостно задоволство. Да, тя наистина беше най-щастливата жена на света! Изпълненият ѝ с любов поглед се задържа за миг върху хубавото, загоряло от слънцето лице на мъжа ѝ. Въздъхна, преди да отмести очи от него.

Кепи беше бутнал настрана чашката си с кафе и бе задрямал отново. Кармелита закопчаваше грижовно старата му синя жилетка. В късната неделна утрин четиримата бяха закусили в южния вътрешен двор. Яденето беше приключило, но те не бързаха да станат от масата. Широката издигната тераса беше едно от любимите кътчета на Сабела. С всяка измината година земите около къщата ставаха по-красиви.

Редовно се правеха подобрения и Сабела гледаше с гордост и удоволствие високите стари дъбове, чиито стилове бяха грижливо белосани, а нощем се осветяваха. Буйни евкалиптови дървета и чинари се спускаха от скалистия океански бряг до крайбрежния път, скривайки от погледа многобройните стопански сгради и открити обори около къщата.

Ранчото се разпростираше върху обширни зелени склонове с мека трева, осеяни с лимонови дръвчета, невен и ралица. На една от огромните морави имаше тенис корт, а зад него — коралите, гордостта на Кепи.

Лъкатушещи пътеки се извиваха през добре гледаната собственост, а по протежение на чакълените алеи растяха дъбове, маслинови дървета, олеандри, орлови нокти и жасмин.

Този рай край брега бе станал възможен благодарение на безценната живителна вода. Някогашната мечта на Бърт в ранчото да има достатъчно вода се бе превърнала в реалност. Така бе вече от десетина години.

В това прекрасно място царуваше почти невероятно спокойствие. Но то скоро щеше да бъде нарушено.

Висок и строен ездач спря петнистата си кобила пред бялата ограда на крайбрежното ранчо. Примижалият от яркото слънце конник бе облечен в любимата национална дреха на мексиканските каубои —

кожени панталони, бяла риза, червена кърпа на врата, кожени ботуши и широкопола сламена шапка.

Конникът вдигна поглед към сребърната кована табела върху високата арка над вратата на ранчото. С блестящи букви бе написано просто: „Линдо Виста“.

Ездачът не влезе през охранявания главен вход, а обърна петнистата кобила в противоположната посока.

В следващия миг нададе вик, завъртя кобилата в полукръг и я пришпори. Послушното животно се понесе в галоп през зелената ливада, прекоси прашния път и прелетя над високата бяла ограда, докато ездачът викаше и се смееше от радост.

Привличайки на секундата вниманието на хората, които седяха в южния вътрешен двор, той премина шумно по алеята с палми и слезе от коня точно пред къщата, хвърляйки юздите в ръцете на очакващия го слуга.

С чаткащи токове и дрънчащи шпори ездачът влезе в застлания с плочи вътрешен двор и застана точно зад стола на Сабела, наведе се и я целуна по гладката буза.

Тя потупа силните ръце върху раменете си и каза:

— Мило, баща ти казва, че няма да присъства на сватбата. Може би ти ще го накараш да промени мнението си.

— Няма да стане! — заяви начумереният Бърт, като отправи поглед към високия строен ездач. — Никой не може да ме накара!

Ездачът само се усмихна и заобиколи масата, като по пътя успя да погали със загорялата си ръка белокосата глава на спящия Кепи и да притисне бузата си до лицето на Кармелита.

— Никой ли? — засмя се и обви ръце около врата на Бърт. — Значи дори и аз не мога?

Начумереният му баща засия в усмивка, когато ездачът внезапно седна в скута му.

— Майка ти те е разглезила ужасно! — заяви той и свали широкополата шапка от главата на конника. Усмихна се доволно, когато искрящите руси коси се разпиляха около красивото лице на своенравната му дъщеря.

— Крайно време е аз да поема нещата тук и да въведа ред!

Звучният смях на Бърт я увери, че няма от какво да се притеснява. Тя се притисна към него с обич и каза:

— Не бъди упорит, татенце! Трябва да бъдеш на сватбата! —
целуна загорялата му буза. — В края на краищата нали ти ще отведеш
булката пред олтара!

Издание:

Нан Райън. Изгаряща светлина

ИК „Хермес“, Пловдив, 1996

Американска. Първо издание

Редактор: Виктория Петрова

Коректор: Ева Енгилян

ISBN: 954-459-293-8

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.